Operační centrum

Tom Clancy
Steve Pieczenik

Poděkování

Za podnětné myšlenky a neocenitelnou pomoc při přípravě tohoto rukopisu bychom rádi poděkovali Jeffu Rovinovi. Za totéž bychom rádi poděkovali také Martinu H. Greenbergovi, Larrymu Segriffovi, Robertu Youdelmanovi, Tomu Mallonovi a senzačním lidem z Pen-guin Putnam Inc., včetně Phyllis Grannové, Davida Shankse a Toma Colgana. Naše poděkování, jako vždy, patří také Robertu Gottliebovi z agentury The William Morris, našemu agentovi a příteli, bez kterého by tato kniha nebyla nikdy napsána. Co je však nejdůležitější, naši drazí čtenáři, je to na vás, abyste rozhodli, nakolik byla naše společná práce úspěšná.

Tom Clancy a Steve Pieczenik

1

ÚTERÝ, 16.10 HOD., SOUL

Gregory Donald usrkl skotské a rozhlédl se po zaplněném baru.
"Přemýšlíš někdy o minulosti, Kime? Nemyslím tím dnešní ráno nebo minulý týden, ale - myslím tím vzdálenější minulost?"
Kim Hwan, zástupce ředitele korejské Ústřední zpravodajské služby, si hrál s červeným brčkem a kolečkem citronu, které plavalo na hladině jeho dietní coly. "Gregu, pro mě je dnešní ráno vzdálenou minulostí. Zvláště v takových dnech, jako je ten dnešní. Co bych za to dal, kdybych mohl být se svým strýčkem Pakem na rybářském člunu v Yangyangu."
Donald se zasmál. "Je stále ještě tak nedůtklivý, jak býval?"
"Nedůtklivější. Pamatuješ si, že měl dva rybářské čluny? Jednoho se už zbavil. Prohlásil, že nestrpí, aby měl společníka. Někdy bych raději bojoval s rybami a bouřemi než s byrokraty. Však si pamatuješ, jaké to bývalo." Hwan pozoroval koutkem oka dva muže, kteří seděli opodál vedle něho, kteří zaplatili svůj účet a právě odcházeli.
Donald přikývl hlavou. "Pamatuji se. Proto jsem také odešel."
Hwan se k němu naklonil a rozhlédl se. Přimhouřil oči a jeho ostře řezané rysy dostaly tajnůstkářský výraz. "Nechtěl jsem nic říkat, dokud tady seděli ti redaktoři ze Seoul Press, ale představ si, že to byli právě oni, kdo dnes

zamezil vzlétnutí našim vrtulníkům."

Donald překvapením zvedl obočí. "Copak se zbláznili?"

"Je to ještě horší. Jsou nezodpovědní. Ty novinářské opice prohlásily, že přelétávající vrtulníky by nadělaly příliš velký hluk a narušily by zvukový dojem. Takže, když se něco stane, jsme bez vzdušného průzkumu."

Donald dopil svou skotskou a pak sáhl do kapsy svého tvídového saka. "Je to hrozné, ale je tomu tak všude, Kime. Trhovci nabyli vrchu nad talentem. Je tomu tak ve zpravodajské práci, ve vládě, a dokonce i ve Společnosti přátelství. Teď už nikdo jen tak do bazénu neskočí. Všechno se musí prostudovat a vyhodnotit, až je všechna iniciativa mrtvější než Custer."

Hwan pomalu zavrtěl hlavou. "Zklamalo mě, když jsi odmítl nastoupit k potápěčským jednotkám, ale byl jsi chytrý. Zapomeň na to, že by se dal zlepšit způsob práce agentury: většinu svého času trávím bojem jenom za to, abych udržel status quo."

"Ale nikdo to nedělá lépe."

Hwan se zasmál. "Protože já agenturu miluji, nebo snad ne?"

Donald přikývl. Vytáhl svou pěnovou dýmku a balíček balkánské-ho tabáku Sobranie.

"Řekni mi - čekáš dnes nějaké problémy?"

"Byli jsme varováni před obvyklými radikály, revolucionáři a blázny, ale víme, kdo ti lidé jsou, kde jsou a dáváme si na ně pozor. Podobají se těm cvokům, kteří telefonují do pořadu Howarda Sterna hned potom, co skončí. Stejné nesmysly, jen jiný den. Hlavně toho hodně namluví."

Donald opět nadzvedl obočí, zatímco si připravoval tabák. "Máte Howarda Sterna?"

Hwan dopil svou minerálku. "Ne. Když jsme minulý týden rozbili pirátskou skupinu, slyšel jsem nakopírované pásky. Však znáš tuhle zemi Gregu, ne? Vláda si myslí, že Oprah po většinu času příliš riskuje."

Donald se zasmál, a zatímco se Hwan otočil a něco říkal barmano-vi, jeho modré oči si pomalu znovu prohlížely tmavou místnost.

Bylo tam pár Jihokorejců, ale tak jako ve všech barech poblíž vládních budov, byli tam hlavně zahraniční novináři: Heather Jacksonová ze CBS, Barry Berk z The New York Times, Gil Vanderwaldová z The Pacific Spectator a další, kteří ho nezajímali, a se kterými ani nehodlal mluvit. Proto sem přišel brzy a uklidil se do vzdáleného, temného rohu baru, a proto se k nim nepřipojila ani jeho žena Soonji. Stejně jako Donald, i ona měla dojem, že mu tisk nikdy příliš nepřál - ani v době, kdy byl před dvaceti lety velvyslancem v Koreji, ani když se před třemi měsíci stal poradcem Operačního centra pro korejské záležitosti. Na rozdíl od svého manžela se Soonji na nepřejícný tisk zlobila, Gregory se už dávno naučil odreagovávat se pomocí své staré pěnové dýmky, která byla příjemnou připomínkou toho, že titulek v novinách se rozplyne stejně tak rychle, jako kouř z jeho dýmky. Existuje jen pro tuto chvíli.

Barman přišel a zase odešel Hwan se se svýma tmavýma očima upřenýma na Donalda otočil zpět od baru, zatímco jeho pravá ruka strnule spočívala na barovém pultu.

"Co jsi měl na mysli tou svou otázkou?" zeptal se Hwan. "S těmi vzpomínkami na minulost?"

Donald přidal poslední špetku tabáku. "Pamatuješ si na chlapíka jménem Yunghil Oh?"

"Jen vzdáleně," odpověděl Hwan. "Kdysi v agentuře vyučoval."

"Byl jedním ze zakladatelů oddělení psychologie," připomenul Donald. "Zajímavý starý pán z Taegu. Když jsem tady v roce 1952 poprvé přišel, Oh právě odcházel. K odchodu ho přinutili. KCIA se tvrdě snažila stát se vynikající zpravodajskou skupinou amerického stylu a Oh, když nepřednášel o psychologické válce, zaváděl prvky Chondokyo."

"Náboženství v KCIA? Víra a špionáž?"

"Ne tak docela. Šlo o jakýsi druh duchovního, nebeského přístupu k dedukci

a vyšetřování, který vyvinul. Učil, že všude kolem nás jsou stíny minulosti i budoucnosti. Věřil, že pomocí meditace, vzpomínek na lidi a události, které byly a které budou, se jich můžeme dotknout."

"A?"

"A pomůže nám to uvidět trochu jasněji dnešek."

Hwan se usmál. "Není divu, že ho propustili."

"Nebyl pro nás," souhlasil Donald, "a upřímně si myslím, že Oh nestál pevně nohama na zemi. Ale je to zvláštní. Stále více a více sám zjišťuji, že nejspíš na něco přišel že byl alespoň v sousedství něčeho, když už přímo neklepal na dveře."

Donald sáhl do kapsy pro zápalky. Hwan svého bývalého učitele pozorně sledoval.

"Mohl bys to označit přesněji?"

"Ne," připustil Gregory. "Je to jenom takový pocit."

Hwan se pomalu poškrábal na pravém předloktí. "Vždycky ses zajímal o neobvyklé lidi."

"A proč by ne? Vždycky je tady šance, že se od nich něčemu dobrému přiučíš."

"Tak, jako od toho starého mistra taekwondo. Toho, kterého jsi přivedl, aby nás učil naginata."

Donald škrtl zápalkou, a když zakryl levou rukou napěchovanou dýmku, přiložil plamen k tabáku. "Byl to dobrý program, měli ho rozšířit. Nikdy nevíš, kdy budeš neozbrojený a budeš se muset bránit pevně svinutými novinami nebo -"

Zatímco Hwan sklouzl z barové stoličky, zpod jeho pravého předloktí rychle vylétl nůž na steaky.

Donald se ve stejném okamžiku zaklonil, a zatímco stále držel svou dýmku, jeho zápěstí se otočilo tak, že pěnová troubel směřovala přímo na Hwana. Vyrovnal se svou rychlostí bleskovému vytažení nože a otočil dýmku proti směru hodinových ručiček tak, že troubel teď směřovala přímo dolů a odrazila hrot nože zleva.

Hwan stáhl nůž zpět a znovu vyrazil kupředu; Donald stočil své zápěstí a opět ho odklonil vlevo, a pak ještě potřetí. Jeho mladý protivník tentokrát zamířil dolů a bodl doprava; Donaldův loket se vymrštil do strany, troubel zamířila dolů a opět se setkala s nožem.

Tichý zvuk klikklikklek jejich souboje přilákal pozornost lidí kolem nich. Zatímco muži soupeřili a jejich předloktí se pohybovala s přesností a finesou jako písty, k tělu, a pak zase od těla, hlavy ostatních se otočily směrem k nim.

"Je to opravdový souboj?" zeptal se nervózně chlápek v tričku CNN.

Žádný z mužů mu neodpověděl. Zdálo se, že ani jeden z nich při souboji nikoho nevnímá. Hleděli si upřeně do očí, tváře bez výrazu a těla bez pohybu, kromě levých předloktí. Oba rychle oddechovali nosem a rty měli pevně sevřené.

Jejich zbraně se nadále míhaly, zatímco kolem se v semknutém půlkruhu nahromadil dav přihlížejících. Nakonec došlo k bleskové sérii útoků Hwana, Donald však vždy nůž zastavil a srazil, pak použil překvapivý pohyb a lehce Hwanovi zkroutil ruku. Donald sledoval pohyb, krátce ostří nože uvolnil a pak do něj prudce udeřil a srazil ho tak, že spadl na podlahu.

Jeho oči nadále zůstaly upřené do očí Hwana; pak Donald nepatrným pohybem pravé ruky uhasil zápalku, která stále ještě hořela.

Dav přihlížejících propukl v jásot a několik lidí přistoupilo k Donaldovi, aby ho poplácalo po zádech. Hwan se usmál a napřáhl k němu ruku, Donald ho se smíchem uchopil oběma rukama.

"Jsi stále úžasný," prohlásil Hwan.

"Držel jsi se zpátky "

"Jen při prvním výpadu, pro případ, že bys byl pomalý. Ale nebyls. Máš rychlost pohybů ducha."

"Ducha?" otázal se sametový hlas za Donaldem.

Donald se otočil, zatímco si jeho žena razila cestu mezi odcházejícími diváky. Její mladistvá krása přitahovala pohledy mužů tisku.

"To ale bylo ostudné předvádění se," řekla ke svému manželovi. "Bylo to jako dívat se na inspektora Clouseaua a jeho sluhu."

Hwan se uklonil v pase, zatímco Donald objal paží svou ženu v pase. Přitáhl si ji blíže a políbil ji.

"Nebylo to určeno tvým očím," prohlásil Donald, škrtl novou zápalkou a konečně si dýmku zapálil. Podíval se na neonové hodiny nad barem. "Myslel jsem si, že se máme setkat u pódia až za patnáct minut."

"Ty už uběhly."

Překvapeně se na ni podíval.

"Před patnácti minutami."

Donald sklopil oči. Rukou si prohrábl své šedivé vlasy. "Promiň, spolu s Kimem jsme si vyprávěli hrůzostrašné historky a debatovali o svých hlubokých osobních filozofiích."

"Což se mnohokrát ukázalo být totožným," přidal se Hwan.

Soonji se usmála. "Myslela jsem si, že po dvou letech si toho budete mít hodně co říci." Podívala se na svého manžela. "Miláčku, chcešli pokračovat v rozhovoru nebo v šermování s dalšími částmi příboru po ceremoniálu, mohu zrušit večeři s mými rodiči "

"Ne," zamítl to rychle Hwan. "Nedělejte to. Po události budu muset ještě provést analýzu a to mi bude trvat až někdy do pozdního večera. Kromě toho, tvého otce jsem viděl při svatbě. Je to opravdu kus chlapa. Pokusím se brzy přijet do Washingtonu a strávím tam s vámi oběma nějaký čas. Možná, že si tam dokonce sám najdu nějakou americkou manželku, protože Greg si nejlepší ženskou v Koreji zabral pro sebe."

Soonji se na něho trochu usmála. "Někdo mu musí ukázat, jak se uvolnit."

Hwan řekl barmanovi, aby pití připsal na účet KCIA, pak vytáhl nůž a položil ho na barový pult. Otočil se ke svému starému příteli: "Přesto, ještě dříve než odejdu, bych ti chtěl říci tohle: Chyběl jsi mi, Gregu."

Donald kývnul směrem k noži. "To jsem rád."

Soonji ho uhodila do ramene. Napřáhl paži a přejel jí hřbetem své ruky po tváři.

"Myslím to vážně," řekl Hwan. "Hodně jsem přemýšlel o letech po válce, kdy jsi se o mne staral. Ani kdyby žili moji vlastní rodiče, bych neměl více milující rodinu."

Hwan krátce pokývnul hlavou a odešel; Donald hleděl do země.

Soonji se za ním dívala a pak svému manželovi položila na rameno svou ruku. "V jeho očích byly slzy."

"Já vím."

"Rychle odešel, protože tě nechtěl rozrušit."

Donald přikývl a pak se podíval na svou manželku, ženu, která mu dokázala, že moudrost a mládí se nemusí nutně vylučovat a že kromě toho, že mu ráno trvá hrozně dlouho, než se postaví zase zpříma, je věk skutečně jen stavem mysli.

"To je důvod, proč je tak zvláštní," prohlásil Donald, zatímco Hwan už vykročil do slunečního světla. "Kim je uvnitř jemný, ale tvrdý navenek. Yunghil Oh říkával, že to je brnění pro každou eventualitu."

"Yunghil Oh?"

Donald ji uchopil za ruku a zavedl k baru. "Byl to muž, který pracoval pro KCIA, někdo, o kom si začínám přát, abych ho poznal o trochu lépe."

Donald doprovodil svou ženu na širokou a zalidněnou třídu Chonggyechonno, přičemž za sebou zanechával tenkou stužku kouře. Zabočili k severu a pak ruku v ruce kráčeli směrem k působivému paláci Kyongbok, vzadu za starou budovou Capitolu, kterou postavili v roce 1392 a pak v roce 1867 přebudovali. Když přišli blíže, uviděli dlouhé modré pódium a to, co slibovalo být zvláštní kombinací nudy a podívané, to, čím Jižní Korea oslavovala výročí zvolení svého

prvního prezidenta.

2

ÚTERÝ, 17.30 HOD., SOUL

Přízemí oficiálně už uzavřeného hotelu páchlo lidmi, kteří v něm přespávali; pižmem a alkoholem poznamenaným pachem chudých a zapomenutých, těch, pro které tento výroční den znamenal pouze příležitost získat několik mincí navíc od lidí, kteří se přijdou podívat. I když stálí obyvatelé odešli, aby si vyžebrali na svůj denní chléb, malá cihlová místnost nebyla prázdná.

Nějaký muž právě nadzdvihl v úrovni ulice okno a vklouzl dovnitř. Následovali ho další dva. Před deseti minutami byli tito tři ještě ve svém vlastním pokoji hotelu Savoy, ve své operační základně, kde se všichni oblékli do nevýrazného oblečení, aby nebyli na ulici nápadní. Každý z mužů si nesl černý plátěný pytel bez jakéhokoliv označení; dva muži nesli své pytle opatrně, zatímco ten třetí, který měl pásku přes jedno oko, žádnou opatrnost neprojevoval. Zamířil k místu, kde bezdomovci nahromadili polámané židle a roztrhané oblečení, a svůj pytel položil na starou dřevěnou školní lavici, kde na svém zavazadle rozepnul zip.

Z pytle vytáhl pár bot a podal je jednomu z mužů; druhý pár dostal druhý muž a páska na oku si ponechal třetí.

Muži pracovali rychle, vlastní boty si zuli, ukryli je do hromady starých bot a pak si obuli ty nové. Páska na oku znovu sáhl do pytle, vytáhl láhev minerálky a pak plátěný pytel položil do rohu místnosti. Pytel ještě nebyl prázdný, ale v této chvíli ještě muži nepotřebovali to, co bylo uvnitř.

Máme čas, pomyslel si Páska na oku. Půjde-li všechno hladce, máme dost času.

S minerálkou v ruce navlečené do rukavice se Páska na oku vrátil k oknu, zdvihl ho a vyhlédl ven.

Ulice byla prázdná. Kývnul na své společníky.

Páska na oku se protáhl oknem, otočil se a pomohl ostatním s jejich zavazadly. Když byli zpátky na ulici, otevřel svou plastikovou láhev a společně většinu vody vypili; stále ještě asi s jednou třetinou obsahu vody uvnitř láhve ji hodil na zem a šlápl na ni, až se voda rozstříkla kolem.

Pak muži se dvěma pytli v rukou přešli špinavou ulici, přičemž úmyslně do vody šlápli. Zamířili ke třídě Chonggyechonno.

Patnáct minut předtím, než měly začít projevy, dělali Kwang Ho a Kwang Lee K-jedna a K-dvě, jak byli známí mezi svými přáteli ve vládním tiskovém středisku poslední zkoušky zvukové aparatury.

Vysoký a štíhlý K-jedna stál na pódiu a jeho červená bunda ostře kontrastovala se státní budovou za ním.

Tři sta metrů stranou, za pódiem, seděl v přenosovém voze vysoký a rozložitý K-dvě a hrbil se nad zvukovým pultem se sluchátky na uších. V nich slyšel všechno, co jeho partner říkal.

K-jedna se postavil před mikrofon, který byl ze všech tří nejvíce vlevo.

"Nahoře na pódiu sedí neuvěřitelně tlustá ženská," řekl. "Myslím, že se ta sedadla pod ní zřítí."

K-dvě se usmál a držel se, aby nepustil hlas svého kolegy do reproduktorů. Místo toho stlačil knoflík na pultu před sebou: pod mikrofonem se rozsvítilo červené světlo, které ukazovalo na to, že mikrofon je zapnutý.

K-jedna ho levou rukou zakryl a přesunul se k prostřednímu mikrofonu.

"Dovedeš si představit, jaké by to bylo se s ní pomilovat?" zeptal se K-jedna. "Už jen ten její pot by tě dostal."

Pokušení bylo ještě silnější. K-dvě však místo toho stiskl další knoflík na pultu. Rozsvítilo se další červené světlo.

K-jedna zakryl prostřední mikrofon pravou rukou a promluvil do třetího.

"Ach," povzdechl si K-jedna, "je mi to hrozně líto, ale je to tvoje sestřenice Ch'un. Nepoznal jsem ji Kwangu, opravdu."

K-dvě stlačil poslední knoflík a pozoroval K-jedna, jak pomalu kráčí k vozidlu CNN, aby se ujistil, že jejich spojení s vozem je v pořádku.

Potřásl hlavou. Jednoho dne to udělá. Skutečně ano. Počká, až tento uznávaný zvukař řekne něco skutečně ostudného, a pak -

Svět zčernal a K-dvě se zhroutil na svůj pult.

Páska na oku shodil tohoto velkého muže na podlahu přenosového vozu a obušek si zasunul do kapsy. Zatímco odšroubovával horní část pultu, jeden z mužů opatrně otevíral plátěné pytle. Třetí muž stál s obuškem v ruce uvnitř za dveřmi pro případ, že by se ten druhý venku vrátil.

Páska na oku pracoval rychle, zvedl kovový kryt, opřel ho o stěnu a prohlížel si dráty. Když našel ten, který hledal, podíval se na hodinky. Měli sedm minut.

"Rychle," přikázal.

Druhý muž přikývl, zatímco z každého pytle vytáhl cihlu plastické trhaviny. Obě cihly přitiskl pod zvukový pult tak, aby nebyly vidět; když skončil, páska na oku vytáhl z pytlů dva dráty a podal mu je. Muž konce drátů zasunul do cihel a pak druhé dva konce podal Pásce na oku.

Páska na oku se podíval malým okýnkem ven k pódiu. Začali přicházet politici. Zrádci i patrioti mezi sebou vesele rozmlouvali; nikdo by si nevšiml, že se něco děje.

Když Páska na oku vypnul tři spínače, které kontrolovaly mikrofony, rychle připojil konce drátů vycházející z trhaviny k drátům zvukové aparatury. Když skončil, Páska na oku připevnil zpět na své místo kovový kryt.

Jeho dva muži se chopili prázdných pytlů a stejně tiše, jak přišli, tak všichni tři i odešli.

3

ÚTERÝ, 3.50 HOD., CHEVY CHASE, MD

Paul Hood se převalil a podíval se na hodiny. Pak si lehl zpátky na záda a rukou si prohrábl své černé vlasy.

Ještě nejsou ani čtyři hodiny. Zatraceně.

Nedávalo to smysl; nikdy to nemělo smysl. Nenabízela se žádná katastrofa, žádná krizová situace, nic nehrozilo. Ale přesto ho jeho aktivní podvědomí po většinu nocí od chvíle, kdy se sem nastěhovali, probouzelo ze spaní a říkalo mu: "Čtyři hodiny spánku ti musí stačit, pane řediteli! Je načase vstávat a o něco se postarat."

Do háje. Operační centrum mu většinou zabíralo v průměru dvanáct hodin denně a někdy v situacích s rukojmími nebo při zajišťování dohledu přesně dvojnásobek. Nebylo spravedlivé, aby ho to trápilo i uprostřed noci.

Jako bys měl na vybranou. Od svého mládí, kdy začínal jako investiční bankéř, přes funkci zástupce asistenta tajemníka ministerstva financí, až po řízení jednoho z nejbizarnějších a nejopojnějších měst, byl vždy vězněm svého podvědomí. Přemýšlel o tom, zda neexistuje lepší způsob, jak něco udělat, zda nepřehlédl nějakou drobnost, jestli někomu nezapomněl poděkovat nebo vynadat, nebo ho dokonce políbit.

Paul si nepřítomně mnul čelist s ostrými rysy a hlubokými vráskami. Pak se ohlédl ke své ženě, která ležela na boku.

Bůh žehnej Sharon. Té se vždy dařilo spát spánkem spravedlivých. Ale pak se provdala za něho, a to by vyčerpalo každého. Nebo ho přimělo vyhledat advokáta. Nebo obojí.

Potlačil chuť dotknout se jejích jahodově blonďatých vlasů. Alespoň jejích vlasů. Červnový úplněk vrhal na její štíhlé tělo ostré bílé světlo tak, že vypadala jako řecká socha. Bylo jí jedenačtyřicet, byla štíhlá a vypadala o deset let mladší a stále ještě měla energii dívky o deset let mladší.

Sharon byla senzační, opravdu. Když byl starostou Los Angeles, přicházel domů a dával si pozdní večeři, přičemž obvykle mezi salátem a kávou telefonoval, zatímco ona připravila děti do postele. Pak si s ním sedla nebo se schoulila na pohovce a přesvědčivě lhala o tom, že se nic důležitého nestalo, že její dobrovolná práce na pediatrii v Cedaru probíhala hladce. Držela se zpátky, a tak ji mohl zasypat všemi problémy svého dne.

Ne, vzpomněl si. Nic důležitého se nestalo. Jen ty hrozné Alexandrovy astmatické záchvaty nebo Harleyghiny problémy s ostatními dětmi ve škole nebo nenávistné telefonáty, pošta a balíčky od extrémní pravice, extrémní levice, a jednou dokonce expresní pošta od svazu, který měl dva členy.

Nic se nestalo.

Jeden z důvodů, proč se rozhodl znovu se neucházet o zvolení, byl, že cítil, že jeho děti vyrůstají bez něho. A že stárne bez nich... Nebyl si jistý, co mu vadilo více. A dokonce i Sharon, jeho opora, ho začala v zájmu celé rodiny tlačit k tomu, aby si našel něco méně náročného.

Šest měsíců předtím, než mu prezident nabídl místo ředitele Operačního centra, z větší části samostatné nové agentury, kterou ještě tisk úplně neobjevil, se Hood připravoval na návrat do bankovnictví. Když se však zmínil o této nabídce před svou rodinou, jeho desetiletý syn a dvanáctiletá dcera se zdáli být nadšeni představou, že se přestěhují do Washingtonu. Sharon měla ve Virginii rodinu a jak Sharon, tak i on, oba věděli, že práce pláště a dýky je zajímavější než šeky a dolary.

Paul se otočil na bok, natáhl ruku a položil si ji jen asi tři centimetry nad nahé, alabastrové rameno Sharon. Žádnému z redaktorů v Los Angeles to nikdy nedošlo. Viděli Sharonin šarm a společenský um, všimli si, jak dokázala lidi odvést od slaniny a koblihů svým pořadem Zprávy o zdravé výživě McDonnell, který běžel na kabelovém programu půl hodiny každý týden, ale nikdy je nenapadlo, nakolik její síla a vyrovnanost pomohly jeho úspěchu.

Ve vzduchu přejel rukou nad její bílou paží. Potřebovali být spolu někde na pláži. Někde, kde by se nemusela bát, že je uslyší děti, že zazvoní telefon, nebo že před domem zastaví vozidlo UPS. Už uplynulo dost času od doby, kdy spolu někde byli. Ve skutečnosti, naposledy k tomu došlo, ještě než se přestěhovali do hlavního města.

Kdyby se tak mohl uvolnit, nestarat se o to, jak vše probíhá v Operačním centru. Mike Rodgers byl zatraceně schopný, ale s jeho štěstím zažila agentura svou první velkou krizi, právě když byl na ostrově Pitcairn, a jemu trvalo týden, než se dostal zpátky. Zabilo by ho, kdyby mu někdy Rodgers předal nějaké vítězství jen tak, čistě zabalené.

A už jsi zase u toho.

Paul zavrtěl hlavou. Ležel tady vedle jedné z nejpřitažlivějších žen ve Washingtonu a jeho myšlenky odbíhaly k práci. Nenastal čas k milování, pomyslel si, nastal čas k operaci mozku.

Zatímco pozoroval pomalé oddechování Sharon, cítil se být naplněný směsicí lásky i touhy, její prsa se nadzvedávala zvala ho, napadlo ho. Natáhl ruku za její paži a jeho prsty se lehce dotkly látky na jejím břiše. Jen ať se děti probudí. Co by slyšeli? To, že miluje jejich matku a že ona miluje jeho?

Jeho prsty se zrovna dotkly jejího hebkého podbřišku, když z vedlejšího pokoje uslyšel pláč.

4

ÚTERÝ, 17.55 HOD., SOUL

"Opravdu bys s ním měl strávit více času, Gregory. Červenáš se, víš o tom?"

Donald vyklepal svou dýmku o sedadlo na pódiu. Díval se, jak popel padá od nejvyšší řady sedadel dolů na ulici, a pak dýmku uložil zpátky do jejího pouzdra.

"Proč ho nenavštíváš alespoň na týden nebo dva? Dokáži vést společnost sama."

Donald se jí podíval do očí. "Protože tě teď potřebuji."

"Vždyť můžeš mít obojí. Jak to bylo v té písničce Toma Jonese, kterou vždycky hrávala moje matka? ‚Mé srdce má dost lásky pro dva...'"

Donald se zasmál. "Soonji, Kim pro mě tolik udělal, ale nikdy to nepochopí. Skutečnost, že jsem si ho vzal ze sirotčince domů, mi pomohla zůstat při smyslech. Bylo to jakési osudové vyvážení, ve kterém jeho nevinnost stála proti zmatkům, které jsme plánovali v KCIA, a proti mé práci na ambasádě."

Soonji nakrčila obočí, "Co to má společného s tím, že bys s ním měl strávit více času?"

"Když jsme spolu - nejspíš je to částečně věc kultury a částečně je to v Kimovi samém, ale nikdy se mi nepodařilo přimět ho k tomu, aby se choval jako americké děti, ty přiběhnou, obejmou tě, ale pak na své rodiče zapomenou a jen si tak užívají."

"Jak můžeš od něho čekat, že na tebe zapomene?"

"To nečekám, ale on má pocit, že toho pro mne nemůže dost udělat, a bere to velmi, velmi osobně. KCIA v tom baru žádný účet nemá. On ho tam má. Věděl, že náš souboj nevyhraje, ale byl připravený pro mne podstoupit veřejnou porážku. Když jsme spolu, má pocit povinnosti ke mně, je to jako nějaký mlýnský kámen. Nechci, aby ho to žralo."

Soonji se do něho zavěsila a druhou, volnou rukou si odhodila dozadu své vlasy. "Mýlíš se. Měl bys mu dovolit, aby tě mohl milovat tak, jak to potřebuje -" Náhle ztrnula a napřímila se.

"Soon? Co se stalo?"

Soonji pohlédla směrem k baru. "Náušnice, cos mi dal k našemu výročí. Jedna mi chybí."

"Nenechala jsi ji doma?"

"Ne, ještě v baru jsem ji měla."

"Ano, cítil jsem ji, když jsem tě pohladil "

Soonji se po něm podívala. "V tu chvíli jsem ji musela asi ztratit." Postavila se a vyběhla ke konci pódia. "Hned budu zpátky!"

"Co kdybych tam zavolal?" zakřičel Donald. "Někdo tady musí mít mobil -"

Ale to už byla pryč. Prorazila si cestu dolů po schůdcích a o chviličku později už spěchala po ulici směrem k baru.

Donald se předklonil a opřel se lokty o svá kolena.

Chudák holka, ta bude nešťastná, jestli se náušnice nenajde. Náušnice nechal udělat na zakázku k jejich druhému výročí, byly na nich dva malé smaragdy, její oblíbené kameny. Mohl by nechat udělat kopii, ale to by už nebylo totéž. A Soonji by si vyčítala svou vinu.

Pomalu zavrtěl hlavou. Jak je to možné, že pokaždé, když někomu projeví lásku, změní se to v bolest? Kim, Soonji -

Možná, že je to jím samotným. Zlý osud nebo hříchy jeho minulého života, nebo možná, že je prostě životní smolař.

Gregory se opřel dozadu a podíval se směrem k pódiu, právě když k mikrofonu přistoupil prezident Národního shromáždění.

5

ÚTERÝ, 18.01 HOD., SOUL

Park Duk měl tvář kočky, kulatý, bezstarostný obličej s očima, které byly moudré a neustále ve střehu.

Když vstal ze svého sedadla a vydal se k pódiu, lidé na tribuně i dav stojící dole propukli v jásot. Za ním, jako rám, se majestátně tyčil velký palác se zdmi kolem a se sbírkou starých pagod z jiných částí země. K poděkování zvedl své paže vzhůru.

Gregory Donald stiskl zuby, pak se vzpamatoval a zatvářil se neutrálně. Jako prezident Americkokorejské společnosti přátelství ve Washingtonu musel být, co se týkalo jihokorejských záležitostí, nepolitický. Přála-li si veřejnost sjednocení se severem, musel s tím na veřejnosti souhlasit, jestliže si to veřejnost nepřála, na veřejnosti se s tím musel vyrovnat.

Soukromě po sjednocení toužil. Sever a jih si toho mohli navzájem i světu hodně nabídnout v kultuře, náboženství i v hospodářství a celek by znamenal více než jen součet obou částí.

Duk, válečný veterán a zarputilý antikomunista, byl proti tomu jen o sjednocení hovořit. Donald dokázal jeho politiku respektovat, když se snažil - ale nikdy nedokáže respektovat někoho, kdo toto téma považuje za natolik nechutné, že o něm vůbec odmítá debatovat. Z takových lidí vyrůstají budoucí tyrani.

Až po příliš dlouhém potlesku dal Duk své paže dolů, naklonil se k pódiu a promluvil. Avšak i když se však jeho rty pohybovaly, nic nebylo slyšet.

Duk se narovnal a s pohoršeným úsměvem poklepal na mikrofon.

"Sjednotitelé!" prohlásil k politikům, kteří seděli v řadě za ním a několik z nich mu chabě zatleskalo. Z davu se ozvalo několik nadšených výkřiků těch, kteří ho slyšeli.

Donald si dovolil lehký úsměšek. Duk ho opravdu štval, a to jak jeho perfektním vystupováním, tak rostoucím počtem následníků.

Donald zahlédl koutkem oka dole v davu rudou čmouhu, postavu v červené bundě, která vyběhla k přenosovému vozu.

Tohle za okamžik opraví. Z olympijského roku 1988 si Donald pamatoval, jak jsou Jihokorejci schopní při řešení problémů.

Úšklebek mu zmizel z tváře, až když se otočil zpátky směrem k baru a uviděl Soonji, jak běží směrem k němu. Měla triumfálně zvednutou ruku a on poděkoval Bohu, že alespoň něco se dnes vydařilo.

Kim Hwan se posadil do neoznačeného auta na Sajingo, jižně od paláce, dvě sta metrů od místa, kde bylo zbudované pódium. Odtud mohl přehlédnout celé náměstí a viděl i všechny své agenty na střechách a v oknech. Pozoroval, jak Duk přistoupil k mikrofonu a jak poté od něj odstoupil.

Od byrokrata však na veřejnost nezazněl žádný zvuk: tohle je jeho definice dokonalého světa.

Kim zvedl dalekohled, který ležel vedle něho. Duk stál a přikyvoval svým věrným v davu. Ať se ti to líbí, nebo ne, tohle je výsledek demokracie. Je to však daleko lepší, než když všechno osm let řídil generál Chun Doo Hwan, který byl nejvyšším velitelem výjimečného stavu. Kim neměl v oblibě ani jeho nástupce Roh Tae Wooa, který byl zvolen prezidentem v roce 1987. Ale ten byl alespoň zvolený.

Stočil dalekohled směrem ke Gregorymu a podivil se, kam odešla Soonji.

Kdyby jeho bývalou asistentku získal nějaký jiný muž, Hwan by ho nenáviděl až do posledního dechu. Vždy ji miloval, ale politika KCIA zakazovala vztahy mezi zaměstnanci; pro špiony by bylo příliš snadné získat informace umístěním sekretářky nebo analytičky mezi zaměstnance, která by si pak získala některého důstojníka.

Stála skoro za odchod z agentury, ale to by Gregorymu zlomilo srdce. Jeho učitel byl vždycky přesvědčený, že Hwan má mozek, duši a citlivé politické instinkty muže KCIA, a utratil nemalé jmění jeho vzděláním a přípravou pro tento život. Přesto, že omezení byla někdy veliká, Hwan věděl, že Gregory má pravdu: tohle je život pro něho.

Vlevo od Kima se ozvalo pípnutí a on rychle odložil dalekohled. V palubní desce auta byla zabudovaná vysílačka; když s ním chtěl někdo mluvit, ozvalo se pípnutí a nad knoflíkem ladění stanice začalo blikat červené světlo.

Volání pocházelo od operativce umístěného na střeše obchodního domu Yi's.

Hwan zmáčkl knoflík. "Tady Hwan. Přepínám."

"Pane, směrem k našemu přenosovému vozu běží postava v červené bundě."

"Zkontroluji to. Přepínám."

Hwan uchopil přenosný telefon a zavolal kancelář koordinátora oslav v paláci.

Ozval se netrpělivý hlas, "Ano - co se děje!"

"Tady Kim Hwan. Je to váš člověk, kdo běží k přenosovému vozu?"

"Je. Jestli jste si toho nevšiml, máme vypnutý zvuk. Možná, že to udělal některý z těch vašich lidí, když pódium prohledávali kvůli výbušninám."

"Jestli máte pravdu, vyřídím si to s nimi."

Dlouho bylo ticho.

"Včetně psů. Měli jsme tam jednotku se psy."

"To je výborné," ozval se koordinátor. "Jeden z nich se určitě vymočil na drát."

"Politický komentář," odpověděl Hwan. "Chci, abyste zůstal ve spojení, dokud něco neuslyšíte."

Opět bylo dlouhé ticho. Pak v telefonu náhle zazněl vzdálený hlas.

"Proboha! K-dvě -"

Hwan zpozorněl. "Zapněte vysílačku. Chci slyšet, co říká."

Hlasitost zvuku se zvýšila.

"K-jedna, co se stalo?" zeptal se koordinátor.

"Pane - K-dvě leží na podlaze. Krvácí na hlavě. Musel spadnout."

"Zkontrolujte pult."

Chvíli bylo napjaté ticho. "Mikrofony jsou vypnuté. Ale my je kontrolovali. Proč jen to udělal?"

"Zapněte je "

"Dobrá."

Hwan přimhouřil oči. V té chvíli pevně svíral sluchátko a snažil se vystoupit z vozu. "Řekněte mu, aby se ničeho nedotýkal!" vykřikl. "Někdo se tam mohl dostat a -"

Objevil se záblesk a zbytek jeho věty byl pohlcený obrovským výbuchem.

6

ÚTERÝ, 4.04 HOD., BÍLÝ DŮM

Na nočním stolku zazvonil bezpečnostní telefon STU-3. Na stojanu stála obdélníková rozsvícená obrazovka a nahoře na ní byl digitální displej, na kterém se objevilo jméno a číslo volající osoby a údaj, zda je linka zabezpečena nebo ne.

Prezident Michael Lawrence, jen napůl probuzený, se na obrazovku ani nepodíval a sáhl po sluchátku.

"Ano?"

"Pane prezidente, máme problém."

Prezident se opřel o loket. Teprve teď se podíval na obrazovku: byl to Steven Burkow, náčelník národní bezpečnosti. Pod jeho telefonním číslem bylo napsáno Důvěrné - nikoliv Tajné nebo Přísně tajné.

Prezident si dlaní volné ruky protřel levé oko. "Co se stalo?" zeptal se, protřel si druhé oko a podíval se na hodiny vedle telefonu.

"Pane, před sedmi minutami došlo před palácem v Soulu k velké explozi."

"Oslavy," vzpomněl si. "Jak je to zlé?"

"Právě jsem se alespoň rychle podíval na video. Zdá se, že jsou tam stovky raněných a možná několik desítek mrtvých."

"Nějací naši lidé?"

"Nevím."

"Terorismus?"

"Zdá se, že ano. Došlo k úplnému zničení přenosového vozu."

"Volal někdo, aby se přihlásil k zodpovědnosti?"

"Kalt právě telefonuje s KCIA. Doposud ne."

Prezident byl už na nohou. "Zavolejte Ava, Mela, Grega, Erniho a Paula, setkáme se v krizové místnosti v pět patnáct. Byla tam také Libby?"

"Ještě ne. Byla na cestě od ambasády - chtěla přijet později, až po projevu Duka."

"Hodná holka. Ať mi zavolá; vezmu si to v přízemí. A zavolejte do Pákistánu viceprezidentovi a požádejte ho, aby se dnes odpoledne vrátil."

Když prezident zavěsil, použil interkom vedle telefonu a požádal komorníka, aby mu připravil černý oblek a červenou vázanku. Odpovídající oblečení pro případ, že bude muset hovořit s médii a nebude mít čas se převléknout.

Když spěchal po měkkém koberci do koupelny, Megan Lawrencová se zavrtěla; zaslechl, jak tiše volá jeho jméno, ale ignoroval ji a zavřel za sebou dveře

do koupelny.

7

ÚTERÝ, 18.05 HOD., SOUL

Alejí klidně kráčeli tři muži. Když došli k oknu starého hotelu, dva z nich vklouzli dovnitř, zatímco páska na oku hlídal ulici. Když už byli uvnitř, rychle je následoval.

Páska na oku rychle přistoupil k plátěnému pytli, který tam předtím nechali, a vytáhl z něho tři balíky. Pro sebe si nechal uniformu jihokorejského kapitána a další uniformy bez hodností hodil svým společníkům. Všichni se rychle zuli, boty vložili do pytle s ostatním oblečením a rychle se oblékli do uniforem.

Když skončili, Páska na oku přešel zpět k oknu, prolezl jím ven a kývnul na ostatní, aby se k němu přidali. S taškami v rukou rychle prošli alejí a pokračovali dále od paláce směrem do boční ulice, kde na ně v džípu s nastartovaným motorem čekal čtvrtý muž. Jakmile seděli ve voze, džíp vyjel po třídě Chonggyechonno a zamířil pryč od exploze směrem na sever.

8

ÚTERÝ, 4.08 HOD., CHEVY CHASE, MD

Paul Hood, když tiše zavřel dveře ložnice, přistoupil k posteli svého syna, položil mu ruku přes oči a rozsvítil lampu vedle postele.

"Táto " zavzlykal chlapec.

"Já vím," odpověděl mu Hood měkce. Roztáhl prsty, aby si oči pomalu přivykly na světlo, sáhl pod noční stolek a vytáhl pumpu. Z přístroje velikosti menší krabice sundal kryt, rozmotal hadičku a podal ji Alexandrovi. Chlapec si její konec vložil do úst, zatímco jeho otec do otvoru nahoře nakapal roztok Ventolinu.

"Myslím, že bys mi nejraději nakopal do zadku, co?"

Chlapec důrazně přikývl.

"Naučím tě hrát šachy, víš."

Alexandr pokrčil rameny.

"Je to hra, při které se můžeš duševně odreagovat. Je to daleko příjemnější."

Alexandr se zašklebil.

Když Hood přístroj zapnul, přešel k malé obrazovce Trinitron v rohu místnosti, zapnul Genesis a vrátil se s párem ovladačů. Na obrazovce naskočil emblém hry Smrtelný útok.

"A ne abys tam vkládal heslo na krvavou verzi," napomenul Hood chlapce, než mu předal jeden z ovladačů. "Nechci, abys mi zase dnes v noci vytrhl srdce."

Jeho synovi se rozšířily oči.

"Hm. Vím všechno o sekvenci A, B, A, C, A, B, B na obrazovce kódu cti. Pozoroval jsem tě minule a zeptal jsem se Matta Stolla, o co jde."

Chlapcovy oči byly stále ještě rozšířené, když si jeho otec sedal na okraj jeho postele.

"Hmm, nechej techniky Operačního centra na pokoji, kluku. A jejich šéfa také."

S náustkem přístroje pevně v ústech mezi zuby stiskl Alexandr knoflík start. Pokoj se rychle zaplnil oddechováním a ostrými údery Liu Kanga a Johnnyho Caga, kteří na obrazovce bojovali o nadvládu.

Starší z Hoodů začal právě poprvé vyhrávat, když zazvonil telefon. V tuhle hodinu to mohl být jedině omyl nebo krize.

Uslyšel zavrzání parket a o chvíli později nahlédla do místnosti hlava Sharon.

"Je to Steve Burkow."

Hood okamžitě zpozorněl. V tuto dobu to muselo být něco velkého.

Alexandr využil vyrušení a otcova hráče zasáhl dvěma rychlými kopy z výskoku, a když Hbod vstal, Johnny Cage padl na zem mrtvý.

"Alespoň mi nemusíš vytrhnout srdce," prohlásil Hood, položil ovladač a pak zamířil ke dveřím.

Teď byly zase pro změnu rozšířené oči jeho ženy.

"Chlapské záležitosti," prohlásil Hood, zatímco spěchal kolem ní, a když byl za dveřmi, s láskou ji poplácal po zadku.

Telefon v ložnici měl bezpečnostní linku, ale nebyl přenosný. Hood ho použil jen po dobu, za kterou mu bezpečnostní poradce stačil říci o explozi a požádat ho, aby se zúčastnil schůzky v krizové místnosti.

Dovnitř vešla Sharon. Z ložnice Hood zaslechl zvuky zápasu, jak Alexandr soupeřil s počítačem.

"Promiň, že jsem ho neslyšela," omlouvala se.

Hood si svlékl pyžamo a oblékl si kalhoty. "Nic si z toho nedělej. Stejně jsem byl vzhůru."

Otočila hlavu směrem k telefonu. "Něco velkého?"

"Terorismus v Soulu, výbuch bomby. To je vše, co vím."

Třela si své nahé paže. "Jen tak náhodou, nedotýkal ses mě dnes v posteli?"

Hood vytáhl ze skříně bílou košili a lehce se usmál. "Uvažoval jsem o tom."

"Mmmm... muselo to vstoupit do mých snů. Přísahala bych, že jsi se mě dotkl."

Hood vsedě na posteli vklouzl do svých bot značky Thom McCanns.

Sharon se posadila vedle něho, a zatímco si zavazoval boty, hladila ho po zádech. "Paule, víš, co bychom potřebovali?"

"Dovolenou," odpověděl.

"Nejen dovolenou. Odjet pryč - sami."

Postavil se, z nočního stolku si vzal hodinky, peněženku, klíče a bezpečnostní průkaz. "Když jsem jen tak ležel, právě jsem na to myslel."

Sharon na to nic neřekla; její našpulená ústa vyjádřila vše.

"Slibuji, že to uděláme," prohlásil a jemně ji políbil na čelo. "Mám tě rád, a jakmile zachráním svět, vyrazíme a alespoň kousek si ho prohlédneme."

"Zavoláš mi?" požádala Sharon a šla s ním ke dveřím.

"Zavolám," odpověděl a vyběhl do chodby, kde bral schody po dvou, až se vyřítil vstupními dveřmi ven.

Když Hood couval se svým volvem po příjezdové cestě, navolil číslo Mika

Rodgerse a zapnul reproduktor.

Telefon zazvonil jen jednou. Na druhém konci bylo ticho.

"Mike?"

"Ano, Paule," odpověděl Rodgers. "Slyším."

Slyší? Hood se zamračil. Rodgerse měl rád, hodně ho obdivoval a ještě více na něm závisel. Ale Hood si slíbil, že jestli někdy přistihne tohoto dvouhvězdičkového generála nepřipraveného, půjde do důchodu. Protože pak už se jeho profesní život nikdy nestane lepším.

"Kdo ti to řekl?" zeptal se Hood. "Někdo ze základny v Soulu?"

"Ne," odpověděl Rodgers. "Viděl jsem to na CNN."

Jeho zamračený výraz se ještě prohloubil. On sám nemohl spát, ale o Rodgersovi si začínal myslet, že snad ani žádný spánek nepotřebuje. Možná, že staří mládenci mají více energie, nebo že se upsal ďáblu. Své vysvětlení by získal, kdyby ho dostala některá z jeho dvacetiletých milenek, nebo až uběhne dalšího šest a půl roku, podle toho, co nastane dříve.

Vzhledem k tomu, že telefonní linka do auta nebyla zabezpečena, Hood musel být ve svých instrukcích opatrný.

"Miku, jsem na cestě k šéfovi. Nevím, co na to řekne, ale chci, abys vyslal do terénu skupinu Striker."

"Dobrý nápad. Máš nějaký důvod, proč si myslíš, že nás konečně nechá zasáhnout i v zahraničí?"

"Žádný nemám," odvětil Hood. "Rozhodne-li se však, že chce přitvrdit, budeme mít alespoň náskok."

"Souhlasím," odpověděl Rodgers. "Tak, jak řekl Lord Nelson v bitvě u Kodaně: ‚Mám tě! Nechtěl bych teď být jinde ani za celé tisíce.'"

Hood zavěsil s divným pocitem, který byl výsledkem Rodgersovy poznámky. Brzy však tento pocit zapudil, zatelefonoval noční službě asistenta ředitele Curta Hardawaye a dal mu instrukce, aby v kanceláři připravil do pěti třiceti ten nejlepší tým. Požádal ho také, aby sehnal Gregoryho Donalda, který byl pozván na oslavy - a o kterém doufal, že je v pořádku.

9

ÚTERÝ, 18.10 HOD., SOUL

Gregory Donald byl sražený k zemi tři řady od místa, kde původně seděl, ale dopadl na někoho, kdo jeho dopad ztlumil. Tím dobrodincem byla silná žena, která se snažila zvednout, a Donald se z ní skutálel, přičemž se snažil nespadnout na mladíka vedle.

"Lituji," prohlásil v předklonu na zemi. "Jste v pořádku?"

Žena se na něho ani nepodívala, a teprve až se jí zeptal znovu, uvědomil si hlasité zvonění v uších. Prstem se dotkl ucha; krev tam nebyla, ale Donald věděl, že bude chvíli trvat, než zase něco normálně uslyší.

Chvíli tam seděl a dával si dohromady myšlenky. Jeho první domněnkou bylo, že se pódium zřítilo, ale teď bylo jasné, že šlo o něco jiného. Pak si vzpomněl na obrovský rachot, po kterém následoval úder do prsou, rána, která ho odhodila na zem.

Rychle se mu rozjasnilo.

Bomba. Musela tu být bomba.

Prudce otočil hlavu směrem k bulváru.

Soonji!

Donald se nejistě postavil a chvíli počkal, aby si byl jistý, že neomdlí, pak si rychle razil cestu dolů z pódia na ulici.

Prach z exploze visel ve vzduchu jako hustá mlha a bylo nemožné vidět dál než necelý metr. Když šel dolů, někteří lidé na pódiu a pak na ulici seděli ve stavu šoku, zatímco jiní kašlali, naříkali a mávali rukama před obličejem, aby vyčistili vzduch před sebou. Mnoho se jich pokoušelo vstát, sejít dolů nebo se vyhrabat zpod trosek. Místy ležela zakrvácená těla zraněná úlomky výbuchu.

Donald s nimi cítil, ale nemohl se zastavit. Ne do té doby, dokud si nebude jistý, že Soonji je v bezpečí.

Zvoněním v jeho uších proniklo vzdálené houkání sirén a Donald se zastavil, aby viděl jejich červená blikavá světla: to bude místo, kde je bulvár. Zahlédl je a napůl k nim kráčel, napůl klopýtal prašnou mlhou, několikrát se v poslední chvíli zastavil a neobratně obcházel oběti a pokroucené kovové trosky. Když se přiblížil, uslyšel tlumené volání a v mlze uviděl postavy v bílých lékařských pláštích a v modrých policejních uniformách, které se pohybovaly sem a tam.

Donald se v poslední chvíli zastavil, skoro narazil do disku nákladního vozu. Masivní kovový ráfek se pomalu otáčel a kusy gumy z něho visely jako tmavé mořské řasy ze starobylé galeony. Když se podíval dolů, pochopil, že už je na bulváru.

Ustoupil a zadíval se vpravo

Ne. Na opačnou stranu. Přicházela ze směru od Yi's.

Donald zastavil, protože ho někdo uchopil za rameno. Podíval se doprava a uviděl mladou ženu v bílém.

"Pane, jste v pořádku?"

Otočil se a ukázal na své ucho.

"Ptala jsem se, zda jste v pořádku ?"

Přikývl. "Postarejte se o ostatní," zakřičel. "Snažím se dostat k obchodnímu domu."

Žena se na něho udiveně podívala. "Jste si jistý, že jste v pořádku, pane?"

Opět přikývl a jemně sundal její ruku ze své paže. "Jsem v pořádku. Šla tam moje žena a já se ji snažím najít."

Oči ženy měly zvláštní výraz, když prohlásila, "Tady jste u Yi's, pane."

Kdyžse otočila, aby pomohla někomu, kdo se opíral o poštovní schránku, Donald několik kroků ustoupil a podíval se vzhůru. Ta slova ho udeřila jako druhý výbuch a vší silou zápasil, aby pod tlakem na prsou vůbec popadl dech. Teď zpozoroval, že nákladní vozidlo nejenže bylo převrácené na bok, ale bylo odhozené proti fasádě obchodního domu. Zavřel oči a chytil se za hlavu, pak s ní prudce zatřepal, zatímco se snažil nepředstavovat si obrázek, který uvidí na druhé straně.

Nic se jí nestalo, říkal si. Měla vždycky štěstí, oba to věděli. Byla to dívka, která při různých příležitostech vyhrávala ceny. Ona dokázala vybrat vítězného koně. Ona si ho vzala za muže. Je v pořádku. Musí být.

Na rameni znovu ucítil ruku a rychle se otočil. Dlouhé černé vlasy byly poznamenané bílými skvrnami a pestré šaty byly celé zašpiněné, ale Soonji stála vedle něho a usmívala se.

"Díky, pane Bože!" zavzlykal a pevně ji objal. "Já měl takový strach, Soon! Díkybohu, že jsi v pořádku..."

Náhle, když se bezvládně zhroutila, mu selhal hlas. Pohnul paží, aby ji zachytil v pase, a rukáv jeho saka se přitiskl k jejím zádům.

S narůstajícím pocitem děsu se svou ženou v náručí poklekl. Opatrně ji obrátil na bok a podíval se na její záda. Když uviděl místo, kde šaty shořely a živá tkáň i látka byly nasáklé tmavě rudou krví a z toho všeho trčela bílá kost, zaskočilo mu v hrdle. Gregory Donald svou ženu přitiskl k sobě a uslyšel

se, jak vykřikl, uslyšel, jak jeho zoufalý výkřik vychází až ze dna jeho duše.

Zazářil paprsek světla a v jeho blízkosti se objevila známá tvář medický. Kývla na někoho za sebou a za chviličku už tu byly další ruce, které rozvíraly ty jeho a snažily se mu Soonji odebrat. Donald krátkou chvíli vzdoroval, ale pak povolil, protože si uvědomil, že tato vzácná dívka právě teď nepotřebuje jeho lásku.

10

ÚTERÝ, 18.3O HOD., IMAGATO, JAPONSKO

Tato herna byla menší verzí těch, které se proslavily v tokijské čtvrti Ginza. Budova byla dlouhá a úzká, měla délku téměř deseti železničních vagónů postavených v řadě za sebou. Vzduch byl plný cigaretového kouře a zvuku kuličkových ložisek, jak muži hráli hry a opírali se o stěny na obou stranách.

Každou hru představovala kruhová, svislá hrací plocha asi metr vysoká, šedesát centimetrů široká a patnáct centimetrů hluboká. Pod skleněným krytem byly na barevném podkladu nárazníky a kovové ploutve; když hráč vhodil dovnitř minci, shora vypadla kovová kulička, která se odrážela a nepravidelně padala dolů. Hráč dole vpravo otáčel páčkou ve snaze zajistit, aby každá kulička propadla až dolů; čím více kuliček dostal do spodního prostoru, tím více lístků vyhrál. Když hráč nasbíral dostatek lístků, zanesl je do přední místnosti, kde za ně mohl dostat vycpaná zvířata.

I když hráčství bylo v Japonsku protizákonné, neznamenalo to, že by hráč nemohl prodat zvíře, které vyhrál. To se odehrávalo v malé místnosti vzadu, malí medvědi se prodávali za dvacet tisíc jenů, velcí zajíci vynesli dvojnásobek a vycpaní tygři se směňovali za šedesát tisíc jenů.

Průměrný hráč zde za večer utratil pět tisíc jenů a v herně u šedesáti her bylo obvykle asi dvě stě hráčů. Zatímco se těšili z výher, jen několik málo mužů dosáhlo zisku. V nepravidelném pádu kuličky bludištěm bylo něco přitažlivého, stejně jako ve štěstí, které se k vám přiklonilo, nebo se od vás odklonilo. Šlo skutečně o hráče a jeho osud, o určení toho, kde v očích bohů stojí. Existuje široce rozšířená víra, že když se vám tady podaří získat štěstí, dojde k tomu také ve skutečném světě. Nikdo to nedokáže vysvětlit, ale často se zdá, že tomu tak skutečně je.

Herny jsou na japonských ostrovech roztroušené všude. Některé řídí uznávané rodiny, jejichž vlastnictví je staré i několik století. Jiné jsou majetkem zločineckých organizací, zvláště Yakuzy a Sanzoku v prvním případě jde o sdružení gangsterů a ve druhém o starobylý klan banditů.

Herna v Nagato, na západním pobřeží Honshu, patřila nezávislé rodině Tsuburaya, která ji řídila se svými předky už déle jak dvě století. Zločinecké skupiny se opakovaně snažily hernu za značné částky koupit, ale Tsuburayové ji prodat nechtěli. Své zisky používali k zakládání podniků v Severní Koreji, na potenciálně lukrativním území, o kterém doufali, že se rozšíří, jakmile dojde ke sjednocení.

Eiji Tsuburaya posílal dvakrát týdně, vždy v úterý a v pátek, miliony jenů prostřednictvím osvědčených kurýrů z jihu do Severní Koreje. Oba muži se dvěma prázdnými a nevýraznými kufry dorazili přepravní lodí pozdě odpoledne a šli přímo do zadní místnosti herny. Odcházeli s plnými kufry a na lodi byli zpátky

ještě dříve, než se otočila a vyrazila na zpáteční dvě stě padesátikilometrovou cestu do Pusanu. Odtamtud byly peníze propašovány na sever členy PUK - skupiny Patrioti za spojenou Koreu, spolkem sestávajícím z lidí jak ze severu, tak i z jihu. Byli v ní podnikatelé, ale i celníci a metaři z ulic. Věřili, že zisk podnikatelů a větší prosperita veřejnosti v Severní Koreji obecně přinutí komunistické vedení k přijetí otevřeného trhu, a nakonec i ke sjednocení země.

Muži, jako vždy, opustili hernu, nastoupili do čekajícího taxíku a během desetiminutové jízdy k lodi jen tiše seděli. Na rozdíl od jiných dnů však byli tentokrát sledováni.

11

ÚTERÝ, 18.15 HOD., SOUL

Kim Hwan uviděl Donalda sedět na chodníku. Hlavu měl v dlaních a jeho sako a kalhoty byly pokryté krví.

"Gregory!" zavolal a vyběhl směrem k němu.

Donald vzhlédl. Po tvářích mu stékala krev smíchaná se slzami, krev měl i v rozcuchaných šedivých vlasech. Pokusil se vstát, ale nohy se mu třásly a spadl zpátky na chodník; Hwan ho zachytil, pevně ho objal a sedl si vedle něho. Pak se agent odtáhl, jen aby se ujistil, že žádná z té krve nepatří Donaldovi, pak ho znovu objal.

Donaldova slova se ztrácela ve vzlykání. Přerývaně se nadechoval.

"Nic neříkej," napomenul ho Hwan jemně. "Můj asistent mi to už řekl."

Zdálo se, že ho Donald neslyší. "Ona... byla... taková čistá... duše."

"Byla. Bůh se o ni postará."

"Kime,... On si ji neměl brát... měl jsem. Neměla tady být..."

Hwan potlačoval své vlastní slzy, když přitiskl svou tvář k Donaldově hlavě. "Já vím."

"Komu ona... vadila? V ní nebylo... nic zlého. Nechápu to." Přitiskl obličej na Hwanovu hruď. "Chci ji zpátky, Kime... chci... ji..."

"Donalde, udělej pro mne něco. Chci, abys teď s někým odešel. Ať se ujistí, že jsi v pořádku."

Donalda uchopil za rameno medik, ale on se osvobodil.

"Chci vidět Soonji. Kam odvezli... moji ženu?"

Hwan pohlédl na medika, který ukázal směrem ke kinu. Na podlaze tam ležely pytle s těly a další přinášeli.

"Postarají se o ni, Gregory, a ty také potřebuješ péči. Můžeš být přece zraněný."

"Jsem v pořádku."

"Pane," řekl medik Hwanovi, "jsou tady jiní -"

"Samozřejmě, lituji. Děkuji vám."

Medik odběhl a Hwan o krok ustoupil. Držel Donalda za ramena, podíval se mu do tmavých očí, které byly vždy plné lásky, a které teď byly červené a zastřené bolestí. Nepřinutí ho odejít do nemocnice, ale nechat ho tady, osamoceného, také nepřipadalo v úvahu.

"Gregory, uděl*al bys něco pro mne?"

Donald se díval skrz Hwana a opět mu tekly slzy.

"Potřebuji tady s touto záležitostí pomoci. Půjdeš se mnou?"

Donald se ně něho podíval. "Chci zůstat se Soonji."

"Gregory "

"Miluji ji. Potřebuje... mě."

"Ne," odpověděl Hwan jemně. "Nemůžeš už pro ni nic udělat." Otočil Donalda a ukázal ke kinu o blok dál. "Nepatříš tam, patříš k těm z nás, kteří mohou pomoci. Pojď se mnou. Pomoz mi najít ty lidi, kteří to udělali."

Donald několikrát zamrkal a pak se nepřítomně poplácal po kapsách. Hwan sáhl do Donaldovy kapsy.

"Je to tohle, co hledáš?" zeptal se a podal mu jeho dýmku.

Donald si ji vzal, ale jeho pohyby byly nejisté a trhavé, proto mu Hwan pomohl dýmku vložit do úst. Když Donald nesáhl po tabáku, Hwan ho vzal za loket a vedl ho pryč usedajícím prachem a zvyšující se aktivitou na náměstí.

12

ÚTERÝ, 5.15 HOD., BÍLÝ DŮM

Krizová místnost Bílého domu je umístěna na vyvýšeném přízemí, přímo pod Oválnou pracovnou. Uprostřed dobře osvětlené místnosti stojí dlouhý, obdélníkový mahagonový stůl; u každého pracovního stolu je telefon STU-3, počítač s monitorem a výsuvná klávesnice. Jako u všech vládních počítačů jsou i všechny tyto nezávislé; programy zvenčí, dokonce i z Ministerstva obrany nebo z Úřadu vlády, jsou předtím, než jsou připuštěné do sítě, kontrolovány proti virům.

Na stěnách jsou zde podrobné mapy ukazující rozmístění amerických i cizích jednotek, ale jsou na nich také vlaječky označující problémová místa: červené pro existující problémy a zelené pro možné problémy. V Soulu už byla vetknutá červená vlaječka.

Paul Hood přijel k západní bráně Bílého domu a poté, co prošel detektorem kovů, sjel výtahem o jedno poschodí níže. Když se otevřely dveře, hlídka námořní pěchoty zkontrolovala jeho totožnost a doprovodila ho k malému stolu vedle dveří, na kterých nebyly žádné kliky. Hood lehce přitiskl palec na malou obrazovku, která byla na stole: o chvíli později to zabzučelo a dveře se otevřely. Hood vstoupil, prošel kolem stráže, která zkontrolovala otisk jeho palce s otiskem v souboru počítače; kdyby se tyto dva otisky neshodovaly, dveře by se neotevřely. Této bezpečnostní kontrole se nemusí podrobovat pouze prezident, viceprezident a státní tajemník.

Dveře do krizové místnosti byly otevřené a Hood vstoupil dovnitř. V místnosti už byli čtyři jiní úředníci: státní tajemník Av Lincoln, tajemník obrany Ernesto Colon, předseda Spojených náčelníků štábů Melvin Parker a ředitel CIA Greg Kidd, kteří spolu hovořili v rohu dále ode dveří; u malého stolku v rohu místnosti seděly dvě sekretářky. Jedna tady byla proto, aby pořídila kódovaný záznam na přenosném počítači, druhá, aby z počítače získala jakékoliv údaje, které by mohly být potřebné. Muž z námořní pěchoty dával na stůl konvice s kávou, sklenice s vodou a šálky.

Muži přivítali Hooda kývnutím a salutováním; pouze Lincoln k němu přistoupil blíže, jakmile Hood vstoupil. Měl těsně pod sto osmdesát centimetrů, silnou čelist a kulatý obličej s prořídlými vlasy a s vybíhající

špicí do čela. Bývalý prvoligový zadák, se svým jménem zapsaným v síni slávy, přešel od baseballu do minnesotské státní legislativy a do Kongresu rychleji než ten nejrychlejší míček. Byl prvním politikem, který se postavil za kandidaturu guvernéra Michaela Lawrence a Úřad vlády mu připadl jako ocenění; bylo všeobecně známo, že mu chybí diplomatické dovednosti, které tato práce vyžadovala, rád se také choval ke zřejmým záležitostem jako k naprostým novinkám. Lawrence však byl k němu velmi shovívavý.

"Jak se máš?" zeptal se Lincoln a napřáhl k němu ruku.

"Docela to ujde, Ave."

"To, co tvoji lidé udělali v Sále nezávislosti na čtvrtém poschodí, byla dobrá práce. Výborná."

"Díky, není to však nikdy tak docela dobrá práce, když byli rukojmí zraněni."

Lincoln znechuceně mávl rukou. "Nikdo nebyl zabit a to je důležité. Do háje, když jsi musel všechno koordinovat s místní policií, FBI i se svými vlastními lidmi ze skupiny Striker, a přitom ti sdělovací prostředky nakukovaly přes rameno, je to doslova zázrak." Nalil si šálek kávy. "Je to jako v této situaci, Paule. Už je to v televizi a v médiích se předhánějí různí odborníci - ještě před snídaní tady budeme mít výzkumy veřejného mínění, které nám sdělí, proč si sedmdesát sedm procent americké veřejnosti myslí, že bychom v Koreji ani nikde jinde vůbec neměli být."

Hood se podíval na hodinky.

"Burkow telefonoval, že přijedou později," prohlásil Lincoln. "Prezident telefonuje s velvyslankyní Hallovou. Nechce, aby Američané přicházeli nebo byli posíláni pryč z ambasády, pokud to on neodsouhlasí, totéž se týká všech prohlášení a činností, které by mohly být poznamenané panikou."

"Samozřejmě."

"Však víš, jak je u těchto věcí jednoduché, aby vypadaly jako naplňující se předpovědi."

Hood přikývl. "Jsou už nějaké zprávy, kdo to udělal?"

"Ne. Všichni to odsoudili, včetně Severokorejců. Ale vláda nehovoří za extrémní zastánce tvrdé linie, takže, kdo ví?"

Tajemník Ministerstva obrany pronesl přes místnost, "Severokorejci vždy odmítají terorismus, i když ho sami provádějí. Když sestřelili to zbloudilé letadlo KAL, odmítli to, a přitom prohledávali trosky, jestli tam nenajdou špionážní kamery."

"A našli je," dodal Lincoln, právě když přicházel k ostatním.

Hood se zamyslel nad politikou Severokorejců - nejdříve ze všeho střílet - , zatímco si do šálku naléval kávu. Naposledy tady byl, když Rusové sestřelili litevský špionážní letoun a prezident se rozhodl z toho nedělat velkou záležitost. Nikdy nezapomene na způsob, jakým se Lincoln postavil a prohlásil, "Co si myslíte, že by řekli světoví politici, kdybychom my sestřelili cizí letadlo? Ukřižovali by nás!"

Měl pravdu. Z nějakého důvodu byla pravidla pro USA jiná.

Hood se usadil na severozápadní stranu stolu, co nejdále od prezidenta. Rád pozoroval, jak se ostatní snaží upevnit si svou autoritu, a k tomu bylo toto místo nejlepší. Vedoucí psycholožka Operačního centra Liz Gordonová mu poradila, na co si má dávat pozor v řeči těla: ruce složené na stole znamenají podřízení se, vzpřímené sezení ukazuje na sebedůvěru, zatímco sezení v předklonu je znakem nejistoty - "Podívej se na mne, podívej se na mne!" - a tento úhel hlavy znamená, že tě chci poučovat. "Je to, jako když ti zápasník zdůrazňuje svou bradu," řekla, "láká tě, abys do ní udeřil, protože si myslí, že to nedokážeš."

Sotva se posadil, Hood uslyšel otevírající se vnější dveře a zvučný hlas prezidenta Spojených států. V průběhu kampaně před dvěma lety jeden novinář prohlásil, že ten hlas mu vyhrál hlasy nerozhodných voličů: zdá se, že začíná někde ve výši kolen, a než se dostane ke rtům, nabude plnou olympijskou

mohutnost a sílu. To, plus jeho sto devadesát centimetrů výšky, mu dává vzhled a výraz prezidenta i přesto, že spoustu tohoto kapitálu musel věnovat vysvětlování dvou velkých neúspěchů své zahraniční politiky. Prvním byla zásilka potravin a zbraní bhútánským rebelům, kteří se postavili proti utlačujícímu režimu, revoluci, která skončila tisíci zatčených a popravených, přičemž režim se stal ještě silnějším než kdy předtím. Druhým bylo zapojení se do sporu mezi Ruskem a Litvou, které skončilo tím, že si Moskva zabrala nejen území malé republiky, ale ještě tam rozmístila své vojsko. Následkem byl masivní odchod lidí do města Kaunas, což zapříčinilo nepokoje kvůli nedostatku potravin a stovky mrtvých.

Prezidentova věrohodnost v Evropě utrpěla a jeho autorita ve Washingtonu také, nemohl si proto dovolit další neúspěch - zvláště, když šlo o dlouhodobého spojence.

Poradce národní bezpečnosti Burkow byl pro něho připravený udělat vše, málem by mu od stolu i odsunul židli. Nalil pro ně pro oba kávu a pak se posadil. Prezident začal hovořit, ještě než si všichni ostatní sedli.

"Pánové," prohlásil, "jak všichni víte, před hodinou a patnácti minutami vybuchl v Soulu před palácem Kyongbok přenosový vůz. Bylo přitom zabito několik desítek přihlížejících a politiků a KCIA nemá doposud ani nejmenší tušení, kdo a proč to udělal. Nedostali jsme žádné předchozí varování a nikdo nám nezatelefonoval, aby se přihlásil k zodpovědnosti. Velvyslankyně Hallová nás požádala, abychom vyjádřili podporu vládě a lidu Jižní Koreje a já jsem delegoval tiskového tajemníka Tracyho, aby to udělal. Velvyslankyně Hallová okamžitě vydá prohlášení obecného odmítnutí tohoto činu." Opřel se o opěradlo židle. "Ernie, v případě, že jde o Severní Koreu, jaká je naše standardní politika?"

Tajemník obrany se otočil k jedné ze sekretářek a řekl, "Soubor NKAS." Ještě než se otočil zpátky ke stolu, na obrazovce měli soubor SEVERNÍ KOREA - KRIZOVÁ SITUACE. Tajemník si založil ruce.

"Abych to shrnul, pane prezidente, naše politika je přechod na Defcon 5. Na našich základnách na jihu a v Japonsku vyhlásíme stav pohotovosti a letecky do oblasti přepravíme jednotky z Fort Pendleton a Fort Ord. Jestliže naši zpravodajci zaznamenají nějakou známku mobilizace korejských jednotek, okamžitě přejdeme na Defcon 4 a naše lodě tam ihned zamíří z Indického oceánu tak, aby naše jednotky rychlého nasazení byly připravené na výchozích pozicích. Jestliže Severní Korea vyrovná naše operace, vše se urychlí a my rychle přejdeme k Defcon 3, 2 a 1." Podíval se na monitor a prstem se dotkl kapitoly s názvem VÁLEČNÉ HRY. "Když se dostaneme k bodu, od kterého už není návratu, máme tady tři možné scénáře."

Hood si prohlížel jeden obličej po druhém. Všichni byli klidní, kromě Lincolna, který se nakláněl dopředu a rychle poklepával špičkou pravé nohy. To byl druh situace pro něho, jeho způsob reakce velké odvety. Na druhé straně spektra byl předseda Spojených náčelníků štábů, Melvin Parker. Jeho tvář a postoj vyjadřovaly podřízenost, stejně jako u Ernieho Colona. V takovýchto situacích to nikdy nebyli vojáci, kdo prosazovali sílu. Znali cenu dokonce i úspěšné operace. Byli to vždy politici a poradci, kdo se naštvali, byli netrpěliví a chtěli co nejdříve zajistit vítězství, ať už bylo jakkoliv pochybné.

Tajemník obrany si vytáhl brýle na čtení a studoval monitor. Prstem procházel menu a dotkl se obrazovky v místě, kde bylo napsáno DODATEK OBRANY K BÍLÉMU DOKUMENTU.

"Jestliže začne válka a USA zaujme pouze podpůrnou roli, Jižní Korea padne do rukou severu už za dva nebo tři týdny. Porovnání sil severu a ROK vidíte sami."

Hood si prohlížel údaje. Data pro armádu Korejské republiky byla přesně tak špatná, jak řekl Colon.

Vojenské údaje Severu a Jihu:

Jih
Sever
Množství jednotek

Armáda	
540 000	900 000
Námořnictvo	
60 000	46 000
Letectvo	
55 000	84 000
Celkem	
655 000	1 030 000

Jednotky

Tanky	
1 800	3 800
Obrněná vozidla	
1 900	2 500
Dělostřelectvo	
4 500	10 300

Jednotky

Útočné	
190	434
Podpůrná plavidla	
60	310
Ponorky	
1	26
Taktické letouny	
520	850
Podpůrné letouny	
190	480
Vrtulníky	

600
290

Po několika vteřinách Colon ukázal znovu na menu na monitoru a dotkl se DOPLŇKU 8. ARMÁDY USA.
"Druhý scénář předpokládá zapojení našich jednotek na jihu. Ale ani v takovém případě nestojí údaje na naší straně."
Hood se podíval na pozměněnou obrazovku.

Jednotky Spojených států v Jižní Koreji, počet osob:

Armáda
25 000
Námořnictvo
400
Letectvo
9 500
Tanky
200
Obrněná vozidla
500
Taktická letadla
100

"Jediným smyslem toho, abychom se připojili na bojišti k Severokorejcům, je možnost odstrašení: chce skutečně Severní Korea válku se Spojenými státy?"
Ředitel CIA Kidd se zeptal, "Neexistuje toto odstrašení i v případě, že zůstaneme pouze v podpůrné roli?"
"Bohužel, ne. Jestliže si bude Pchjongjang myslet, že na to nemáme žaludek, přitlačí na Soul stejně tak, jak to udělal Bagdád v Kuvajtu, protože se domnívali, že zůstaneme stranou."
"A byli pěkně překvapení," zašeptal Lincoln. - ,
Prezident netrpělivě prohlásil, "A třetím scénářem je rychlý úder?"
"Správně," souhlasil Colon. "My, spolu s Jihokorejci, zničíme konvenčními zbraněmi komunikační centra, zásobovací trasy a jaderná zařízení. Mají-li simulace válečných her pravdu, Severokorejci přijdou k jednacímu stolu."
"Proč se neobrátí k Číně s žádostí o odvetu?" zeptal se ředitel CIA Kidd.
Předseda Spojených náčelníků štábů Parker odpověděl, "Protože tam vědí, že od snížení pomoci v roce 1968 a kvůli neschopnosti dvanácti divizí ROK, a od roku 1970 dvou amerických divizí, úspěšně odvrátit útok, naše obranné plány téměř zcela počítají s brzkým použitím jaderných zbraní."
"Prozradili jste tuto informaci schválně?" zeptal se prezident.
"Ne, pane. Přečetli si to ve vojenských časopisech. Prokrista, v roce 1974 časopis Time nebo Rolling Stone, nebo ještě kdosi jiný, kdo nenáviděl Nixona, napsal článek o našich jaderných plánech v Koreji."
Kidd se opřel dozadu. "To nám však stále nedává žádnou jistotu, že se neobrátí na Čínu a že je Peking nepodpoří svými jadernými zbraněmi."
"My si však něco takového nemyslíme." Colon přešel k menu a dotkl se nadpisu ČÍNSKÁ MOŽNOST. "Mele, hry CONEX patří tobě-"
"Ano." Přes příjemnou klimatizaci místnosti se drobný předseda Spojených náčelníků štábů potil. "Vyzkoušeli jsme možnost konfliktu ve scénáři podobném tady tomu už před časem, poté, co jel Jimmy Carter do Severní Koreje, aby si promluvil s Kim Il Sungem. Když vezmeme v úvahu vojenskou situaci v Číně a psychologické profily jejích vůdců - které poskytli, Paule, vaši lidé - zjistili jsme, že když uvolníme omezení podnikatelských investic v Číně a současně povolíme dodávky zbraní protičínským silám v Nepálu skrz Indii, nebude pravděpodobné, že se Číňané zapojí."

"Nakolik je to nepravděpodobné?" zeptal se prezident.

"Pravděpodobnost osmdesát sedm procent, že zůstanou stranou."

"Nám v našich vlastních simulacích SÁGA vyšla trochu jiná procenta," prohlásil Colon, "asi sedmdesát procent. Ale oddělení studií, analýzy a agentura her nemá nové psychologické profily, takže se přikláním k výsledkům Mela."

Ačkoliv Hood pozorně poslouchal, jeho výraz byl nepřítomný a napadlo ho, jaká jsou asi zjištění Liz. Své hlavní psycholožky si velice vážil, stejně tak, jako svého operačního podpůrného důstojníka Matta Stolla. Byl to on, kdo začal s počítačovými analýzami a psychologií, které nahradily starou dobrou intuici. Jeho tisková mluvčí Ann Farrisová si dělala legraci, že nikdy nevěřil tomu, co se mu nelíbilo. Měla pravdu.

Prezident se podíval na hodiny dole na monitoru a pak zvedl ruce. Colon pokynul na sekretářku, aby vyprázdnila obrazovku a Hood se díval na monitor, zatímco na něm zleva i zprava létaly obranné rakety.

"Pánové," prohlásil prezident po delší chvíli ticha, "byl bych rád, kdybyste se teď všichni zúčastnili práce v Korejské účelové skupině, a vy, Paule" - podíval se přímo na Hooda - "byste ji měl vést."

Nepřipraveného ředitele Operačního centra tím překvapil - stejně tak, jako všechny ostatní v místnosti.

"Za čtyři hodiny mi přineste dokument o možnostech, jak zabránit dalším teroristickým akcím nebo agresi, pracujte s předpokladem, že dojde k určité postupné eskalaci, ale v prvních čtyřiadvaceti hodinách nebude zahájena žádná vojenská činnost. To by mělo tvým lidem a zbytku skupiny poskytnout dostatek času k vyhodnocení zpravodajství a vypracování dodatku pro mne." Prezident vstal. "Všem vám děkuji. Ave - přijděte ke mně v šest do Oválné pracovny, abychom mohli probrat situaci s našimi spojenci. Ernie, Mele - v sedm budeme informovat vládu a členy Výboru ozbrojených sil. A my, Paule, se uvidíme v devět třicet."

Prezident odešel a za ním i tajemník Ministerstva obrany a předseda Spojených náčelníků štábů. Av Lincoln přistoupil k Hoodovi.

"Blahopřeji, Paule. Cítím vyhazovy." Předklonil se, "Udělejte všechno pro to, aby se to netýkalo vás."

Měl pravdu. Prezident dosud nikdy nepředal krizi v cizině Operačnímu centru a to, že to udělal nyní, znamenalo, že chce udeřit tvrdě a rozhodně, naskytne-li se mu taková možnost. Jestli se něco nepodaří, bude se moci vymluvit na nové hráče, zavře agenturu a utrpí pouze minimální politické škody. Pak si bude Hood moci najít pouze málo placenou funkci v Carterově centru nebo v Mírovém institutu Spojených států, nebo se bude moci změnit na pacifistu, reformovaného hříšníka, který se bude vystavovat na veřejnosti při příležitostech slavnostních večeří a sympozií různým posměšným útokům.

Av udělal směrem k němu posunek, že mu drží palce, a když si Hood všechno trochu srovnal v hlavě, následoval ho k výtahu. Vedle nebezpečí, že bude zodpovědný za případný neúspěch, se Hoodovi nechtělo strávit příští čtyři hodiny hrou na telefonistu, který obvolává všechny byrokraty válečných her a jedná s každým, kdo je přítomný, aby formuloval soudržnou strategii pocházející od šesti lidí zodpovědných za šest odlišných oborů. Byla to součást jeho práce a dělal ji dobře, ale nenáviděl způsob, kterým tito lidé považovali za prvotní zájmy své strany nebo agentury a svou zem kladli až na třetí místo.

Byla tady však i dobrá stránka, možnost to všechno rozběhnout. A když to zvažoval, začal mu v žilách kolovat adrenalin. Jestliže je prezident připravený riskovat s Operačním centrem, Hood je připravený převzít ještě větší rizika, aby se ujistil, že Operační centrum si jednou provždy vydobude mezinárodní zásluhy. Stejně, jak to řekl jeden z jeho hrdinů, Babe Ruth. Když na tebe přijde řada, abys pálkou zasáhl míček, a zajistil tak celkové vítězství, nejen částečný úspěch, nesmíš uvažovat o tom, že to může skončit

také autem. I když, stejně jako Babe, víte, že se vám to daří jen ze šedesáti procent, musíte se o to pokusit...

13

ÚTERÝ, 5.25 HOD., QUANTICO
LETECKÁ ZÁKLADNA JEDNOTEK
NÁMOŘNÍ PĚCHOTY, VA

Bitva trvala dlouho a bojovalo se tvrdě, těla padala všude kolem, obličeje se kroutily grimasami a tichem časného rána se rozléhaly příkazy a volání.

"Jsou to cvoci," prohlásila k ostatním manželkám u piknikového stolu Melissa Squiresová. Poklepávala přitom prstem na zadní straně manželova pageru. "Člověk by si málem myslel, že se v tom vyžívají."

"Ale děti si užívají," řekla jedna z žen a usmála se, zatímco pozorovala svou dceru, jak padá uprostřed plaveckého bazénu z ramen svého otce. "Och... David z toho bude mít dneska špatnou náladu. Byl tam s Veronikou už o tři čtvrtě na pět a nacvičovali si všechny pohyby."

Pozorovalo je a přihlíželo celkem osm žen, všechny přitom uždibovaly slaninu, vejce a čerstvé housky. Všechno to však rychle chladlo. Denní bitva v bazénu se protáhla, ale manželky věděly, že je lépe počkat, než volat své manžely ke stolu. Akorát by se naštvali a stejně by nepřišli: ne, když byla v sázce jejich čest.

Zůstaly pouze dvě bojující dvojice: hubený nadporučík Charlie Squires se svým kostnatým synem Billym a svalnatý vojín David George se synem Clarkem. Děti si z čela odhrnovaly vlasy, zatímco jejich tátové kolem sebe pomalu kroužili a hledali nějakou slabinu, kdy například jeden z kluků ztratí rovnováhu, aby mohli rychle podniknout útok. Obě dvojice se neustále pohupovaly a snažily se narušit druhé její soustředění.

Manželka seržanta Greye, Lydia, vyprávěla, "Minulý týden, když jsme byli navštívit moji rodinu na Aljašce, uvízli jsme s Chickem ve sněhové závěji a on odmítl zavolat odtahovou službu. Řekl mi, abych vyřadila rychlost do neutrálu, pak šel dozadu za auto a zdvihl ho. Dva dny potom chodil nakřivo, ale nebyl ochotný připustit, že ho něco bolí. Je přece Herkules, ne?"

Od bazénu zazněl výkřik, když Clark zaútočil na Billyho. Nadporučík Squires, místo toho, aby ustoupil dozadu, jak to vždycky dělal, vykročil vpřed, a zatímco se Clark nakláněl dopředu, Billy ho uchopil za napřaženou paži, zatáhl k sobě a chlapec spadl po zádech do vody. Vojín George tam stál překvapený a chvíli se díval na svého chlapce, chvíli na Squirese. Z okraje bazénu se ozýval potlesk, to ostatní poražení bojovníci pozorovali závěr bitvy.

"Takže, to bychom měli, pane?" obrátil se George na Squirese. "Bylo to kratší než první zápas Claye s Listonem."

"Promiň, Sonny," odvětil Squires, zvedl paži a prsty naznačil pro svého syna znak vítězství.

"A kdy jste vymyslel tenhle trik, pane?"

"Když jsme se připravovali. Dává to smysl, nemyslíte? Člověk čeká ústup, vyrazí vpřed - a potom je překvapený."

"To ano, pane," připustil George, zatímco postupoval se svým synem za

sebou k mělké části bazénu.

"Pěkný zápas," podotkl Clark k Billymu, zatímco ten plaval pudla za svým otcem.

"Takhle nemluv," napomenul ho George, když vystupoval po schůdcích nahoru. "Ztratíš sebedůvěru na zítřek."

Squires vystupoval za ním a díval se směrem ke světlometům, které prozařovaly okno obývacího pokoje jeho domova v přízemí rodinného domku. Ještě dříve než světlomety zhasly, sebral z pohovky v hale ručník a pozoroval vysokou postavu, která se ostře rýsovala na pozadí bleděmodrého obzoru, když obcházela jednoposchoďovou budovu. Do této části areálu se nedostal nikdo, aniž by prošel branou, která ji oddělovala od Akademie FBI, a branou nemohl projít nikdo, kdo mu přímo předtím nezatelefonoval.

Pokud nebyl z Operačního centra.

Nadporučík si přehodil ručník přes ramena, nazul si sandály a rychle se vydal směrem k budově.

"Charlie, vystydnou ti vajíčka!"

"Hned tam budu, Missy. Polož je vedle George, zůstanou teplá."

Skupina Striker nadporučíka Squirese měla dvanáct mužů na plný úvazek, plus podpůrné týmy. Byla založena před šesti měsíci, ve stejné době jako Operační centrum. Tým byl takzvanou "temnou" částí agentury a jeho existence byla před vnějším světem udržována v tajnosti, kromě těch, kteří o ní museli vědět: vedoucích ostatních vojenských a špionážních agentur a samozřejmě prezidenta a viceprezidenta. Jejich statut byl jednoduchý: byli posíláni do terénu, když bylo nutné zaútočit. Byli elitní jednotkou, na kterou se dalo spolehnout, že udeří tvrdě a rychle. Ačkoliv patřili všichni členové skupiny Striker k armádě a byli placeni příslušnými odděleními, pracovali v nevýrazných maskáčových kalhotách a košilích bez jakéhokoliv označení. Když něco zkazili, neexistovala žádná možnost je vystopovat... nebo je za něco vinit.

Když Mike Rodgers obešel roh budovy, Squires se usmál. Rád viděl orlí nos vysokého muže - čtyřikrát zlomený při školní košíkové s vysokým čelem a světle hnědýma očima, které vypadaly skoro jako zlaté.

"Doufám, že vás rád vidím," prohlásil Squires a dvouhvězdičkovému generálovi zasalutoval. Když mu Rodgers v odpověď také zasalutoval, oba muži si potřásli rukama.

"To záleží na tom, zda se nudíte nebo ne."

"Tak co, dietní cola vypěnila? Ano, pane, jsme připraveni k akci."

"Dobrá. Už jsem vysílačkou požádal o vrtulník: připravte jedenáct mužů a Krebs ať vezme jednu tašku s výstrojí navíc. Vyrážíme za pět minut."

Squires věděl, že se nemá ptát kam, ani proč pouze jedenáct mužů místo obvyklých všech dvanácti - alespoň ne teď, když byli venku a mohly je slyšet jejich manželky nebo děti. Nevinné poznámky sdělované nezabezpečenými linkami přátelům nebo příbuzným mohly mít katastrofální následky. Věděl také, že se nemá ptát ani na malý černý pytel, který nesl Rodgers, ani na nášivku, která vypadala jako plevel vyrůstající z betonu. Až mu o tom bude chtít generál něco říci, udělá to.

Squires místo toho odpověděl, "Ano, pane," znovu zasalutoval a běžel zpět k piknikovému stolu. Dvanáct mužů už stálo a bylo připraveno vyrazit, bojechtivost a zklamání z ranního sportu už byly zapomenuty.

Po několika Squiresových slovech odběhlo jedenáct ze dvanácti mužů do svých domovů pro předem připravenou výstroj, přičemž se ani jeden z nich nezastavil, aby se rozloučil s manželkou nebo dětmi: zasmušilá tvář nebo slzy v očích ve chvíli, kdy byli povoláni, aby riskovali své životy, by mohly způsobit zaváhání. Bylo lépe odejít hned a dořešit to později. Jediný muž, který nebyl vybraný, seděl nahrbený nad svým papírovým talířem: tohle ráno se vojínovi Georgovi nevydařilo.

Stejně jako všichni jeho muži měl i Squires připravené zavazadlo a během

čtyř minut už běžel s ostatními přes pole za plotem k vrtulníku Bell Jetranger, který byl připravený k půlhodinovému letu na leteckou základnu Andrews.

14

ÚTERÝ, 19.30 HOD., SOUL

Přenosový vůz vypadal jako rozříznuté avokádo, vytržené a zkroucené panely odhozené silou exploze a kusy železa a trosky uprostřed. Skupina Kima Hwana se již přes hodinu těmito troskami přehrabovala a hledala nějakou stopu. Vespod toho, co bývalo mixážním pultem, byly stopy po plastické trhavině, to vše bylo odesláno do laboratoře k analýze. Kromě toho tady nic nebylo. Nic, kromě stále většího počtu obětí, které přepisovali ze seznamu raněných na seznam mrtvých. Muži na střechách nezpozorovali nic neobvyklého, jedna ze dvou průmyslových kamer, které umístili na střechu, byla zničena šrapnelem a druhá byla namířena na pódium, nikoliv do davu. Byly shromážděny televizní kamery a prostudovány pásky, zda nezaznamenaly něco neobvyklého. Hwan však pochyboval, že jim pomohou, protože se zdálo, že všechny mířily stejným směrem: od přenosového vozu. A jeho počítačový expert pochyboval o tom, že by některá kamera zachytila použitelný odraz vozu ve výloze, který by byl dostatečně velký a kompletní, aby se dal zdůraznit a prostudovat.

Zatímco Hwan pracoval, opodál stál zády k ohořelé pouliční svítilně Gregory Donald a mezi zuby stále svíral svou nezapálenou dýmku. Neřekl ani slovo, ani nezvedl oči od země; už nebrečel a nezdálo se, že by byl v šoku, i když si Hwan nedokázal ani představit myšlenky, které mu šly hlavou.

"Pane!"

Hwan vzhlédl ke svému asistentovi Choi U Gilovi, který k němu běžel.

"Ri si myslí, že něco našel."

"Kde?"

"V aleji vedle hotelu Sakong. Mám zavolat řediteli? Požádal, aby byl o všem informovaný."

Hwan sestoupil z podvozku zničeného vozu. "Počkejte, uvidíme, co máme. Jsem si jistý, že ředitel teď má plné ruce práce." Bezpochyby vysvětluje situaci prezidentovi.

Hwan následoval Choie směrem k Národnímu muzeu na jižní straně paláce a byl překvapený, když uviděl, že je Donald pomalu následuje. Hwan na něho nečekal: byl rád, že jeho přítel vůbec něco vnímá, ale nechtěl ho ničím zatěžovat. Být v plné práci bylo pro samotného Hwana jediné, co mu zabraňovalo v úvahách o hrozné ztrátě, kterou utrpěli.

Vzorek podrážky ve tvaru W ve vyschlé hlíně patřil severokorejské vojenské botě. O tom nebylo pochyby. "Profesor" Ri byl o tom přesvědčený a Hwan mu to potvrdil.

"Stopy vedou od opuštěného hotelu," prohlásil malý, bělovlasý chemik.

"Poslal jsem dovnitř skupinu," řekl Choi Hwanovi.

"Zdá se, že tady z toho pachatelé pili," - ukázal profesor na rozdrcenou prázdnou láhev na vodu, která ležela na podlaze - "a pak šli směrem k přenosovému vozu."

Hlína v aleji byla suchá, ale horký vzduch byl nehybný a nic se ani nepohnulo. Hwan poklekl a prohlížel si čtyři úplné a dva částečné otisky stop.

"Vyfotografovali jste všechno?" zeptal se Hwan.

Choi přikývl. "Stopy a láhev. Teď fotografujeme přízemí hotelu, protože se zdá, že tam došlo k nějaké aktivitě."

"Dobrá. Láhev odešlete ke zkoumání otisků a nechejte zkontrolovat i hrdlo, jestli na něm nezůstaly nějaké zbytky - sliny, jídlo, cokoliv."

Mladý asistent odběhl k autu, z kufru vytáhl velký plastikový pytel a kovové kleštičky a pak je přinesl na místo. Když láhev opatrně zvedl, vložil ji do pytle a na bílý proužek nahoře napsal čas, datum a místo nálezu. Pak si vzal z kufru formulář pracovního příkazu, vyplnil ho, vše uložil zpátky do kufru, a potom prolezl oknem, kde stál na stráži vojenský policista.

Hwan nadále studoval otisky boty, přičemž si všiml, že stopa vepředu není hlubší, což znamenalo, že teroristé neběželi. Snažil se také určit, nakolik byly podrážky opotřebované a zda otisky patří jedné nebo více botám. Zdálo se, že tady jsou nejméně dvě různé pravé podrážky, a napadlo ho, že je zvláštní, že ani jedna nenese na vzorku stopy opotřebení. Severokorejci měli ve zvyku vydávat nové boty po zimě, kdy se obuv nejvíce opotřebovávala - ne v průběhu léta.

"Byla-li láhev použita teroristy, žádné otisky prstů na ní nenajdeš."

Hwan se podíval na Donalda. Jeho hlas byl monotónní a sotva slyšitelný; svou dýmku měl ledabyle zastrčenou v kapse vesty a jeho pokožka byla křídově bílá. Byl však tady a byl ve střehu, Hwan byl rád, že ho vidí.

"Ne," odpověděl Hwan. "Nemyslím si, že tam nějaké budou."

"Proto si nevzali láhev s sebou? Dobře věděli, že tě to k nim rozhodně nedovede?"

Donald udělal několik kroků do stinné aleje. Paže mu bezvládně visely podél těla a ramena měl svěšená pod dojmem ohromného zármutku. Když ho Hwan pozoroval, s jakou bolestí se pohybuje, uvědomil si, že se ještě nikdy necítil tak bezmocný.

"Tato alej je hned u hotelu," řekl Donald. "Myslím, že je chudýma vysbíraná. Taková čistá láhev, jako je tato, by určitě jejich pozornosti neunikla - a když ji zahlédneš, přivede tě také k otiskům stop."

"Také mě to napadlo," odpověděl mu Hwan. "Poznali bychom vzorek a došli k závěru, kdo za tím stojí."

"Je to možné." Profesor pokrčil rameny. "Ale je také možné, že láhev sem odhodil nějaký nezodpovědný běžec a pachatelé si jí vůbec nevšimli."

"V takovém případě však na ní budou něčí otisky prstů," dodal Hwan.

"To je pravda," přitakal profesor. "Takže se pustím do toho. Podívám se, jestli něco nenalezneme v hotelu, a pak se vrátím zase do laboratoře."

Když drobný profesor odešel, Hwan přešel k Donaldovi. "Děkuji ti za to, co jsi tam udělal," řekl Donald třesoucím se hlasem s očima upřenýma k zemi. "Slyšel jsem tě, ale - nemohl jsem se s tím vyrovnat."

"Jak bys mohl?"

"Ani teď si nejsem jistý, že jsem úplně v pořádku." Když se rozhlédl alejí, z očí mu tekly slzy. Těžce dýchal a prsty si otíral oči. "Tohle, Kime - to není jejich způsob. Vždycky k tomu, aby o sobě dali vědět, používali akce v DMZ nebo cílené atentáty."

"Já vím. A je tady ještě něco."

Než mohl Hwan pokračovat, před alejí hlasitě zabrzdil černý mercedes s diplomatickými poznávacími značkami. Ze strany řidiče vystoupil mladík se značně vystříhanými vlasy.

"Pan Donald!"

Donald vystoupil ze stínu. "Já jsem Gregory Donald."

Hwan se rychle postavil vedle něho. Nevěděl, kdo se má ještě dnes stát terčem, a nechtěl riskovat.

"Pane," oznámil muž, "mám pro vás zprávu z velvyslanectví."

"Od koho?"

"Bylo mi řečeno, abych řekl, že od ‚nepřítele Bismarcka'."

"Od Hooda," pronesl ke Hwanovi. "Čekal jsem to. Možná, že má nějaké informace."

Když muži přistoupili k autu, mladý úředník z velvyslanectví sáhl dolů a uvolnil elektrický zámek dveří.

"Pane, bylo mi také řečeno, abych se podíval po paní Donaldové. Existuje něco, co bych pro ni mohl udělat? Třeba by ráda jela s námi?"

Donald stiskl rty a zavrtěl hlavou; pak mu vypověděla kolena a dopadl na bok vozu s rukama složenýma na hrudi.

"Pane!"

"Bude v pořádku," reagoval Hwan a kývnul na mladého muže, aby se posadil. Objal svého přítele v pase a pomohl mu postavit se. "Budeš, že ano, Gregory."

Donald přikývl a postavil se.

"Dám ti vědět, až na něco přijdeme."

Zasmušilý Hwan otevřel dveře a Donald vklouzl do vozu.

"Udělej pro mne něco, Kime?"

"Cokoliv."

"Soonji milovala velvyslanectví a obdivovala velvyslankyni. Nedovol - nenechej ji tam dopravit. Ne v takovém stavu. Zavolám generálovi Savranovi. Zařídíš to," dýchal zhluboka "aby ji dopravili na základnu?"

"Zařídím."

Hwan zavřel dveře a auto vyrazilo. Brzy bylo pohlceno proudem troubících vozů, autobusů a nákladáků ve večerní špičce, která byla tentokrát ještě horší než jindy díky vozidlům, která se musela vyhnout oblasti paláce.

"Bůh s tebou, Gregory," pomyslel si Kim a pak se podíval směrem k rudému slunci. "Nemohu s ním být, Soonji, takže, prosím tě - postarej se o něho."

Když se Hwan otočil, vykročil zpátky do aleje a znovu se podíval dolů na stopy. Stíny teď byly v šikmých paprscích zapadajícího slunce výraznější.

Byla tady ještě jedna věc, a ta mu dělala větší starosti, než byla ta, až příliš zřejmá, přítomnost láhve a otisků podrážek bot.

Když Hwan řekl stráži u přízemního okna, aby informovala Choie o tom, že odjíždí do své kanceláře, odešel ke svému vozu a uvažoval nad tím, jak daleko bude ředitel Yung-Hoon ochoten zajít, aby tento případ vyřešili...

15

ÚTERÝ, 5.55 HOD., WASHINGTON, D.C.

Jakmile byl Hood ve svém voze, zatelefonoval do Operačního centra a řekl svému výkonnému asistentovi, Stephenu "Bugsovi" Benetovi, aby zapnul odpočítávací hodiny a nařídil je na dvacet čtyři hodin. Bylo to něco, co navrhla Liz Gordonová: studie ukázaly, že většina lidí pracuje lépe, když má termín, něco, k čemu se mohou upnout. Hodiny se staly stálou připomínkou toho, že i když běžíte maratón, nějaký konec je na dohled.

Byla to jedna z věcí, na kterých se Hood a Liz shodli.

Zatímco Bugs sděloval Hoodovi, že našli Gregoryho Donalda a že ho vezou na velvyslanectví v Sejongno, jen dva bloky od paláce, řediteli zazvonil jeho osobní mobilní telefon. Řekl tedy Bugsovi, že u něho bude za patnáct minut a

zavěsil, pak reagoval na svůj telefon.
"Paule, to jsem já."
Sharon. Někde v pozadí na její straně zaslechl nějaké cinknutí a tlumené hlasy. Nebyla doma.
"Miláčku, co to bylo?"
"To byl Alexandr "
"Je v pořádku?"
"Když jsi odjel, dýchalo se mu hůře, než kdy předtím. Lék nepomáhal, a tak jsem ho zavezla do nemocnice."
Hood cítil, jak se mu svírá jeho vlastní hruď.
"Doktoři mu píchli epinephrine a pozorují ho," dodala Sharon. "Nechci ale, abys tady jezdil. Zavolám ti, až budeme něco vědět."
"Neměla bys na to být sama, Sharon."
"Nejsem sama - dobře to vím. A co bys tady dělal?"
"Držel tě za ruku."
"Drž za ruku prezidenta, já budu v pořádku. Podívej, chci zavolat Harleigh a ujistit se, že alespoň ona je v pořádku. Myslím, že jsem ji pořádně vystrašila, když jsem proběhla domem a nesla nemocného Alexe v náručí."
"Slib mi, že zavoláš okamžitě, jak budeš mít nějaké novinky."
"Slibuji."
"A řekni jim oběma, že je mám rád."
"To dělám vždycky."
Když Hood projížděl raním návalem k letecké základně Andrews, sídlu Operačního centra, cítil se hrozně. Sharon toho musela za sedmnáct let jejich manželství snést hodně, ale tohle byl vrchol. V jejím hlase slyšel strach a v její poznámce o prezidentovi byla stopa hořkosti, chtělo se mu jet za ní. Věděl však, že když to udělá, způsobí u ní pouze pocit viny, že ho zdržuje. V takových případech byla zlá sama na sebe, a to nebylo právě něco, co teď potřebovala.
Byl z toho nešťastný, ale nemohl udělat nic jiného, než jít do Operačního centra. Napadlo ho, že je to všechno ironie osudu. Byl hlavou jedné z nejdokonalejších agentur na světě, mohl naslouchat rukojmím na míle vzdáleným nebo si mohl z kosmického orbitu přečíst noviny v Teheránu, a přitom nedokázal udělat nic, aby pomohl svému synovi... nebo své manželce.
Když odbočil z dálnice a jel směrem k základně, měl vlhké dlaně a sucho v ústech. Své rodině nemohl pomoci kvůli někomu, kdo stál za tou explozí. Hood byl rozhodnutý, že ten někdo za to pořádně zaplatí.

16

ÚTERÝ, 20.00 HOD., JAPONSKÉ MOŘE

Loď pocházela z doby před druhou světovou válkou a byla přebudovaná nejprve z dopravní lodi pro přepravu vojsk a pak zase zpátky k pravidelné převozní službě.
Zatímco se už na moři stmívalo, na přední palubě seděli na lavici dva Severokorejci a hráli nějakou hru s kovovými figurkami na magnetické tabulce. Kufry s penězi ležely naplocho mezi nimi a sloužily jim jako stůl.
Na palubě začal foukat silný vítr, který na muže stříkal kapičky mořské

vody a způsoboval rachocení plechu jejich tabulky. Vítr už zahnal většinu cestujících do kabiny, kde bylo teplo, sucho a světlo; jeden z mužů se rozhlédl kolem.

"Měli bychom zajít dovnitř, Ime," navrhl. Nebylo dobré, že zůstali o samotě: dav byl pro případné zloděje nebezpečím.

Bez toho, že by hru dohráli, začal jeden muž balit, zatímco druhý se postavil s rukama na držadlech kufrů.

"Dej pozor, abys nepoškodil tabulku, Yune, stála mě -"

Na kufry dopadla červená sprška. Yun vzhlédl a za svým partnerem uviděl stát temnou postavu; z přední strany Imova hrdla vyčníval lesklý hrot dýky.

Yun otevřel ústa, aby vykřikl, ale už se mu to nepodařilo, protože mu zezadu přeťala hrdlo ostrá čepel. Chytil se za krk a přes prsty mu začala proudit krev, která se míchala s krví jeho společníka. Mořská voda obě kaluže ředila dopadajícími kapkami a vítr je promíchával.

Oba vrazi vytáhli své nože a jeden z nich se sklonil nad umírající muže, zatímco druhý šel dozadu k zábradlí, aby tam začal v desetivteřinových intervalech rozsvěcovat a zhasínat svou svítilnu. Jeho komplic mezitím každému z podříznutých mužů odřízl růžový malíček. Když ostří nože zajelo do masa, chroptivý zvuk vydal už jenom Yun.

Vrah v tmavošedém převlečníku, který mu vlál ve větru, hodil prsty přes palubu; na obětech byl teď podpis Yakuzy a úřady stráví celé týdny hledáním vrahů. Až si uvědomí, že se honí jenom za stíny, bude příliš pozdě.

Když se vrah vrátil pro kufry, ujistil se, že jsou stále ještě v bezpečí, a pak se podíval směrem ke kabině. V kruhových oknech nebylo vidět žádné tváře a tma, spolu s vodní tříští, zajišťovala, že případná identifikace by nebyla možná; můstek byl o kus dál vzadu nad kabinou, aby posádka měla nad palubou dobrý přehled. S trochou štěstí však nikdo ven nevyjde a nikdo další nebude muset zemřít.

Jeho společník stále ještě blikal svou svítilnou. Než se k němu přidal, z dálky začal být slyšet zvuk motoru a po chvíli byly vidět obrysy obojživelného letadla se všemi světly, kromě pozičních, zhasnutými. Buccaneer LA-4-200 se dostal až vedle zadních sklopných dveří lodě a vyrovnal s ní rychlost, přičemž jeho vrtule vířila mořskou tříšť do tisíce maličkých kapiček. Vrah svou svítilnou posvítil na kabinu a pilot otevřel boční příklop a ven vyhodil nafukovací člun, jehož příďový kruh byl připevněný k několika metrům ocelového lana. Člun těžce dopadl na vodu a ve větru se skoro převrátil.

V té chvíli už na můstku zavládl čilý ruch, protože posádka si všimla letadla.

"Rychle," vykřikl muž se svítilnou ke svému společníkovi.

Když muž položil kufry, skočil směrem ke člunu. Dopadl do vody vedle něj, uchopil bezpečnostní lano, přitáhl se a pak se otočil, aby byl obličejem k lodi. Jeho společník uchopil jeden z kufrů, rozhoupal ho směrem ke člunu a pak ho pustil. Druhý muž ho zachytil a napřáhl paže ke druhému kufru. Ten chytil také a rychle ho vtáhl do člunu svého společníka, který předtím rovněž skočil z lodi dolů.

Pilot přitahoval člun k letadlu už ve chvíli, kdy členové posádky teprve vyběhli na palubu a nalezli mrtvá těla. Oba muži se rychle vyšplhali na palubu letadla, pilot rozsvítil světlomety a letadlo s penězi se vzneslo a zamířilo k severu. Teprve když se dostalo z dohledu lodi, otočilo se na západ - neletělo do Japonska a k Yakuze, ale do Severní Koreje.

ÚTERÝ, 6.02 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Noční a denní směny se v Operačním centru setkávaly v šest hodin ráno, v době, kdy Paul Hood a Mike Rodgers přebírali velení od Curta Hardawaye a Billa Abrama. Řád Hardawayovi a Abramovi zakazoval, aby ve velení zůstali po skončení své služby: bylo lépe, když důležitá rozhodnutí byla přijímána odpočinutými mozky a jen vzácně, když nebyli přítomni ani Hood, ani Rodgers, byly povinnosti přidělovány jiným členům denní skupiny.

Politická pracovnice Martha Mackallová sem dorazila před několika minutami, a když prošla dvěmi kontrolami a pozdravila zasmušilé ozbrojené stráže za Lexanem, vyměnila svého nočního kolegu Boba Sodara. Sodaro ji informoval o tom, co se toho rána ve 4.11 událo. Šlo o čas, kdy se Operační centrum poprvé dozvědělo o korejské krizi.

Šikovná devětačtyřicetiletá dcera legendárního zpěváka soulu Macka Mackalla prošla sebevědomým krokem, naprosto vzpřímená, ústředím Operačního centra - středem bludištěm kanceláří, mezi kterými sem a tam pobíhali operativci. Protože Hoodův kód nebyl zaznamenaný na rozpisu služeb v počítači, na kterém si to v poschodí zjistila, věděla, že ho bude zastupovat až do chvíle, kdy dorazí. Když prošla střediskem na úroveň kanceláří jednotlivých činností, které ústředí Operačního centra obklopovaly, uslyšela v interkomu své jméno: z Koreje telefonovali Hoodovi. Zastavila se, uchopila na zdi sluchátko telefonu a řekla spojovatelce, že si hovor pro ředitele převezme v jeho kanceláři.

Hoodova kancelář byla jen o několik kroků dál, v jihozápadním rohu budovy. Byla to největší kancelář umístěná vedle Tanku: nevzal si ji však z toho důvodu, ani kvůli výhledu, protože tam žádná okna nebyla. Ve skutečnosti ji nikdo jiný nechtěl. Tank byl obklopený vrstvami elektronických vln, které vytvářely statickou elektřinu znemožňující odposlech štěnicemi nebo vnějšími anténami. Někteří mladší členové skupiny se obávali, že tyto vlny mohou ovlivnit jejich reprodukční systém; Hood prohlásil, že kvůli tomu, že své vybavení už stejně nepoužívá, může si klidně vzít i takovou místnost.

Nevěděl, že si Liz Gordonová zaznamenala jeho komentář do jeho psychologického profilu. Sexuální zklamání mohlo ovlivnit jeho pracovní výkonnost.

Martha vyťukala na klávesnici na dveřích kanceláře přístupový kód.

Chudák papež Paul, pomyslela si, vzpomněla si na poslední přezdívku, kterou mu dala Ann Farrisová. Marthu napadlo, zda si ředitel uvědomuje, že mu stačí na svou sexy tiskovou mluvčí jen kývnout prstem, a ta pro něho udělá daleko více, než že ho jenom zasype svými citáty. A měl by hned důvod tu svou kancelář vyměnit za jinou.

Ve dveřích cvaklo a zámek povolil. Martha vstoupila do dřevem obložené kanceláře. Usadila se na rohu psacího stolu a popadla jeden ze dvou telefonů na stole, zabezpečenou linku; svítící identifikace dole na přístroji oznamovala 0702977, což jí sdělilo, že volající je na americkém velvyslanectví v Soulu. Předpona "l" místo "0" by oznamovala, že volajícím je velvyslanec. Třetí linka pro telekonference, také zabezpečená, byla integrovaná s počítačovým systémem.

Než promluvila, zapnula digitální magnetofon, který s úžasnou rychlostí a přesností převáděl slova na písmena. Téměř simultánní přepis jejich hovoru se objevoval na monitoru umístěném na stole vedle telefonu.

"Ředitel Hood tady není. Hovoří Martha Mackallová."

"Haló, Martho. Tady je Gregory Donald."

Nejdříve pomalý, měkký hlas na druhém konci nepoznala. "Pane, ano -

ředitel Hood ještě nedorazil, ale velice chce s vámi mluvit."
    Krátkou chvíli bylo ticho. "Byl jsem... tam, samozřejmě. Pak jsme si prohlíželi místo výbuchu, Kim a já."
    "Kim - ?"
    "Hwan. Zástupce ředitele KCIA."
    "Našli jste něco?"
    "Láhev na vodu. Nějaké otisky bot, severokorejský vojenský vzor." Hlas se mu zlomil. "Promiňte mi."
    Nastala o hodně delší odmlka. "Pane, jste v pořádku? Nebyl jste zraněn, že ne?"
    "Spadl jsem - ale nemám nic zlomeného. Ale moje žena... ta to pořádně odnesla."
    "Nic vážného, doufám."
    Hlas se mu opět zlomil, když řekl, "Zavraždili ji, Martho."
    Marthina ruka vyletěla k ústům. Se Soonji se setkala pouze jednou, na prvních vánočních oslavách Operačního centra, ale její šarm a rychlé uvažování na ní zanechaly hluboký dojem.
    "Opravdu lituji, pane Donalde. Nepromluvíme si raději později -"
    "Ne. Zavezou ji na vojenskou základnu a já tam pojedu, až tady skončím. Bude lépe, když si promluvíme hned teď."
    "Chápu."
    Využil chvilky, aby se dal dohromady, a pak pokračoval už pevnějším hlasem. "V aleji... Byly tam otisky podrážek, šlo o severokorejskou vojenskou botu nebo boty. Ale ani já, ani Kim nevěříme, že je na sobě měli Severokorejci. A když ano, pak nevěříme, že to udělali pod záštitou své vlády."
    "Proč si to myslíte?"
    "Stopy byly příliš jasné, žádná snaha je ukrýt. Profesionál by to určitě neudělal. A Severokorejci ještě nikdy nezaútočili takto naslepo."
    Zatímco mluvil, do své kanceláře vešel Hood; Martha se dotkla knoflíku u obrazovky a vrátila přepis o několik řádek zpět, pak Hoodovi ukázala prstem, co si má přečíst. Když si přečetl zprávu o Soonji, smutně přikývl, tiše se posadil za stůl a dvěma prsty si třel čelo.
    "Máte tedy pocit, že někdo chce, aby to vypadalo jako severokorejský útok," poznamenala Martha. "Oni odmítli, že by v tom měli prsty."
    "Říkám, že je to jedna z možností a musíme ji prozkoumat, než na Pchjongjang něco sešleme. Je možné, že tentokrát mluví pravdu."
    "Děkuji vám, pane. Je - je tady něco, co bychom pro vás mohli udělat?"
    "Znám na základně generála Norboma a velvyslankyně Hallová mi slíbila..., že udělá, co bude moci. Zdá se, že jsem v dobrých rukách."
    "Dobrá. Budete-li však i přesto potřebovat pomoc "
    "Zavolám." Jeho hlas byl pevnější, když dodal, "Pozdravte ode mne Paula a řekněte mu - řekněte mu, že když se to stane záležitostí Operačního centra, chci v tom sehrát svou roli. Chci najít ta zvířata, která to udělala."
    "Řeknu mu to," odpověděla mu ještě předtím, než Donald zavěsil.
    Jakmile počítač uslyšel vyzváněcí tón, rozhovor uložil, označil ho časem a připravil se na další zavolání.
    Martha položila sluchátko do vidlice a sklouzla se stolu. "Mám zavolat velvyslankyni Hallové a ujistit se, že Donald dostane všechno, co potřebuje?"
    Hood přikývl.
    "Máte kruhy pod očima. Těžká noc?"
    "Alex prožil silný astmatický záchvat. Je v nemocnici."
    "Ach - to je opravdu škoda." Vykročila kupředu. "Chcete jet za ním? Vezmu si to tady na starost."
    "Ne. Prezident po nás chce, abychom k této záležitosti připravili zprávu o možnostech. Potřebuji od vás, abyste pro mne zajistila poslední údaje o finančních svazcích mezi Severní Koreou a Japonskem, Čínou a Ruskem - černý i

oficiální trh. Nastane-li skutečná krize, mám pocit, že se může prezident rozhodnout pro vojenské řešení, ale nejdříve se podívejme, čeho by se dalo dosáhnout sankcemi."

"Provedu. A o Alexe si neděIejte starosti. Bude v pořádku. Děti jsou houževnaté."

"Musí být, aby nás přežily," odpověděl Hood a sáhl po interkomu. Zazvonil svému asistentovi Bugsovi a řekl mu, aby se mu v Tanku hlásila Liz Gordonová.

Když Martha odcházela, doufala, že nebylo příliš drzé nabídnout se, že za Hooda zaskočí. Neměla dobrý pocit z toho, jak využila Alexandrova neštěstí, aby si vylepšila svůj životopis. V hlavě si udělala poznámku, aby mu její sekretářka poslala nějaké balónky; zatímco Ann Farrisová měla své srdce otevřené pro ředitele, Marthino srdce toužilo po jeho místě. Měla ráda Hooda a respektovala ho, ale nechtěla navždy zůstat jen politickou pracovnicí Operačního centra. Její schopnosti plynně hovořit deseti jazyky a znalosti světové ekonomiky byly cennější. Spolupráce na řízení mezinárodní krize, jako je tato, by měla v jejím portfoliu velký význam a pomohla by jí k povýšení, a kdyby měla štěstí, přesunuli by ji do Úřadu vlády.

Vždycky ještě přijde zítřek, řekla si sama pro sebe, zatímco procházela úzkou chodbou mezi ústředím a kancelářemi. Tam minula Liz Gordonovou, která vypadala, jako kdyby měla hlavu plnou páry, a hledala nějaké místo, kde by ji mohla vypustit...

18

ÚTERÝ, 6.03 HOD., LETECKÁ ZÁKLADNA ANDREWS

"Vám, pane, nebude vůbec vadit, když náš šéf vypění, že ne?"

Nadporučík Squires a Mike Rodgers běželi pres pole. Ještě neuplynula ani minuta, co vrtulník dosedl, a už zase odlétal zpátky směrem na Quantico. Oba důstojníci běželi v čele řady mužů skupiny Striker směrem k C-141B, jehož motory nabíraly na otáčkách na dráze před nimi. Vedle svého zavazadla nesl Squires satelitní přenosný počítač Toshiba se speciálně upravenou a připojenou laserovou tiskárnou. V počítači byly letové plány do 237 různých míst, spolu s podrobnými mapami a možnými profily akcí.

"Proč by to Hood dělal?" zeptal se Rodgers. "Jsem takový tichý typ... Hodně naslouchám a své názory dávám najevo jen zdvořile a uvážlivě."

"Promiňte mi, pane, ale Krebs má vaši velikost a vy jste ho požádal, aby přinesl jednu výstrojní sadu navíc. Naše pracovní příručky jsou vypracované pro dvanáctičlennou skupinu. Berete si Georgovo místo, že ano?"

"Ano, máte pravdu."

"A vsadím svůj měsíční plat, že pan Hood to neodsouhlasil."

"Proč ho zatěžovat drobnostmi? Má dost svých starostí."

"Hm, pane - tady máme hned dva dobré důvody, proč hovořím o vypěnění. Prvním je situace pod tlakem a druhým něco, co sem nepatří. V tomto případě jste to vy... tady."

Rodgers pokrčil rameny. "Určitě bude naštvaný, ale Hoodovi to dlouho nevydrží. V Operačním centru má dokonale schopný tým a my dva, zatraceně, souhlasíme spolu stejně jen málokdy. Nebudu mu chybět."

"A to je důvodem další otázky, pane. Mohu se zeptat otevřeně?"

"Ven s tím."

"Já tady mám také dokonale schopný tým. Chcete ho vést, nebo si berete místo vojína George?"

"Nehodlám se vytahovat svými hvězdami, Charlie. Ty jsi velitel a já udělám cokoliv, co bude třeba. Ty a ten tvůj malý počítač máte dvanáct hodin, abyste mě dostali do varu."

"Takže tahle akce je vaše představa, jak dobře zahájit nový týden. Příležitost, jak se dostat z kanceláře."

"Něco takového," odpověděl Rodgers, právě když doběhli k obrovskému černému transportnímu letadlu. "Však víš, Charlie, jaké to je. Když svou výstroj nepoužíváš, zrezaví."

Squires se zasmál. "Vy, pane? A rezavý? To si nemyslím. Takový druh akce je v genech Rodgersů už hodně dlouho - nezačalo to španělskoamerickou válkou?"

"Přesně tam," řekl Rodgers. "Pra-pra-praděda byl kapitán Malachai T. Rodgers."

Oba důstojníci se postavili po stranách dveří a Squires křičel: "Pohyb! Pohyb! Pohyb!" zatímco se muži vrhali dovnitř, aniž ztratili na své rychlosti postupu.

Rodgersovi poskočilo srdce radostí, když viděl tyto muže nastupovat do letounu, byl na to hrdý tak, jako vždy, když viděl americké vojáky plnit své povinnosti. Mladí, plní obav, ať už byli oblečeni v jakémkoliv odstínu zelené, byl to pohled, který ho vždy vzrušoval. Během své první služby ve Vietnamu k nim patřil a potom, když získal titul PhDr. v oboru historie na univerzitě Temple, zatímco sloužil ve Ft. Dix, se vrátil a vedl jednotky ve válce v Perském zálivu.

Tennyson kdysi napsal, že Lady Godiva poskytovala pohled, který ze starců dělal mladíky, a ženy tak na něho působily. Ale tohle bylo stejné. Šestadvacet let uběhlo jako pouhá minuta a on se zase cítil, jako by mu bylo devatenáct. Pak následoval do letounu posledního muže a dovolil Squiresovi zástup uzavřít.

Přes své vlastní, poněkud zjednodušené vyhodnocení situace Rodgers věděl, že má nadporučík pravdu. Hood se rozhodně nebude rozplývat štěstím, až zjistí, že letí také. Přes všechen důvtip a často úžasné schopnosti v roli prostředníka, Hood neměl rád, když něco neměl pod kontrolou. A jeho cesta do terénu přes půl zeměkoule znamenala, že Rodgerse mít pod kontrolou ve skutečnosti nebude. Ale Hood byl týmovým hráčem: budeli nezbytné, aby skupina Striker vyrazila a podnikla nějakou tajnou akci, ředitel nedovolí, aby ho jeho ego zastavilo a nechá skupinu - a Rodgerse - odvést práci a získat slávu... Nebo se stát obětním beránkem.

Jakmile byli na palubě letadla, muži se posadili po stranách skromně vybavené kabiny, zatímco pozemní posádka dokončovala přípravu obrovského letounu. Lockheed C-141B Starlifter byl poprvé zařazený do armády v roce 1982, měl asi 76-metrové rozpětí křídel umístěných na horní straně trupu a nahradil starší osvědčené C-141A, které sloužilo od roku 1964. Toto letadlo bylo známé mnohaletými denními nepřetržitými lety do Vietnamu - a jeho výkon se stal jedním z mála známých úspěchů v této válce. Žádná jiná armáda neměla tak spolehlivé vojenské přepravní letadlo, a to dávalo USA značnou výhodu.

S délkou téměř 52 metrů - delší o více než 7 metrů než jeho předchůdce - mohl letoun C-141B pojmout 154 vojáků, 123 parašutistů, 80 nosítek a 16 sedících raněných nebo náklad. Vybavení pro doplňování paliva za letu, které bylo umístěné vzadu, znamenalo 50ti procentní zvýšení jeho běžného doletu, který byl přes 6 500 kilometrů a ještě delší, když, tak jako nyní, přepravoval náklad nižší váhy, než povolených 35 500 kilogramů. Letadlo doletí bez problémů na Havaj, kde se setká s tankovacím letadlem KC-135 a za letu doplní palivo. Odtamtud už snadno doletí do Japonska, odkud je to jen asi půl hodiny letu vrtulníkem do Severní Koreje.

Zatímco posádka dokončovala předletovou kontrolu, skupina Striker prováděla svou vlastní inventuru. Vedle své osobní výstroje maskáčové

uniformy, která nebyla nijak označená, třiadvaceticentimetrového nože a jedné automatické pistole Beretta 92F 9 mm, také neoznačené - bylo zodpovědností každého muže nést také výstroj, kterou potřebovala celá skupina, od krabice s potravinami, se šunkovými sendviči a sladkými tyčinkami, až po polní telefony a velice důležitou vysílačku TAC SAT vybavenou parabolickou anténou, která se dala rozložit pro spojení přes satelit.

Squires a Rodgers opustili své muže a vydali se do pilotní kabiny, kde je následoval seržant Chick Grey. Skupina Striker neměla na let žádné zvláštní požadavky, ale bylo na seržantovi, aby zjistil, zda posádka letadla nemá nějaké požadavky na jeho muže, počínaje rozdělením váhy - což v tomto případě nebyl problém, protože měli v kabině spoustu místa - a konče používáním elektronického vybavení.

"Chcete je informovat?" zeptal se Squires Rodgerse - trochu podrážděně, napadlo generála. Možná, že se mu to však jenom zdálo, protože Squires musel překřičet čtyři řvoucí 21 000 librové turbovrtulové motory TF33-P7 Pratt & Whitney.

"Charlie, už jsem ti říkal - ty jsi velitel. Já jsem tady skutečně jenom na večeři."

Squires se usmál a pokračoval dál kabinou s odhalenými žebry trupu k otevřeným dveřím pilotní kabiny, kde je oba představil pilotovi, druhému pilotovi, prvnímu důstojníkovi, navigátorovi a komunikačnímu důstojníkovi.

"Kapitán Harryhausen?" opakoval jméno seržant Grey, zatímco nadporučík zapnul svůj počítač a navigátor se mu díval přes rameno. "Pane, nejste náhodou ten samý kapitán Harryhausen, který letěl minulý týden s DC-10 společnosti United na Aljašku?"

"Jsem přesně ten samý kapitán Harryhausen ze záloh amerického vojenského letectva."

Naducanou tváří seržanta přelétl úsměv. "Jestli tohle není něco pro Roberta Ripleye. Moje rodina a já jsme byli v tom letadle, pane! Bože - jaká je to náhoda?"

"Ve skutečnosti docela běžná záležitost, seržante," odpověděl kapitán. "Na trase ze Seattle do Nome už teď létám sedm měsíců. K tomuto úkolu jsem se přihlásil, abych mohl konečně letět někam, kde je teplé sluníčko a není tam žádný led, kromě toho v mraženém čaji."

Zatímco kapitán sděloval seržantovi Greyovi to, co už věděl - že by se jeho muži měli zdržet používám přehrávačů CD disků a počítačových her až do chvíle, kdy to povolí - Squires vytáhl ze svého laptopu kabel, zapojil ho do navigátorovy konzoly, stlačil knoflík na klávesnici a přenesl údaje do navigačního počítače C-141B. Celý postup trval pouhých šest vteřin; ještě než zavřel svůj počítač Toshiba, palubní počítač už začal doplňovat letovou trasu zprávami o počasí, které budou přicházet každých patnáct minut z amerických základen podél jejich trasy.

Squires se postavil před kapitána a poplácal počítač. "Pane, byl bych rád, kdybyste mě mohl informovat okamžitě, až to budeme moci zase spustit."

Kapitán přikývl a oplatil nadporučíkovi pozdrav.

O pět minut později už popojížděli po rozjezdové dráze a dvě minuty nato již směřovali dál od vycházejícího slunce směrem na jihozápad.

Vsedě pod houpajícími se žárovkami uvnitř prostorné, téměř prázdné kabiny, Rodgers ne příliš nadšeně uvažoval nad zápornými stránkami toho, co udělal. Operační centrum je staré pouze půl roku, jeho střídmý dvacetimilionový roční rozpočet byl získaný na úkor CIA a Ministerstva obrany. Oficiálně neexistovali a pro prezidenta by bylo snadné je zrušit, kdyby něco pokazili. Lawrence byl spokojený, i když ne doslova nadšený, způsobem, jakým zvládli svou první práci, nalezení a zneškodnění bomby na palubě raketoplánu Atlantis. Jejich technickému géniovi Mattu Stollovi se to tehdy skutečně povedlo - k velké pýše, ale také překvapení ředitele Hooda, který technologii značně nedůvěřoval. Snad proto, že ten jeho kluk ho pořád porážel v Nintendu.

Prezident však pořádně zuřil, když byli ve Philadelphii zastřeleni dva rukojmí - i když kulky pocházely od místní policie, která si rukojmí spletla s teroristy. Prezident to viděl jako selhání Operačního centra, kterému se nepodařilo situaci dostat pod kontrolu, a měl pravdu.

Teď mají nový úkol, i když, kolik z něho zůstane pro ně, se ještě uvidí. Bude muset počkat, až mu Hood předá nějaké informace. Ale to, co už věděl, byla pravda: jestli skupina Striker o krůček překročí rozkazy, přičemž muž číslo dvě Operačního centra bude na místě samém, bude agentura tak rychle smetena se stolu, že se Hood nebude ani stačit divit.

Rodgers si mnul klouby rukou a vzpomněl si na nesmrtelná slova astronauta Mercury Alana B. Sheparda, která pronesl, když čekal, až ho vypustí do vesmíru: "Drahý Bože, prosím, nenechej mě to všechno pokazit."

19

ÚTERÝ, 20.10 HOD., SOUL

Základna americké armády v Soulu ležela mnoha místním obyvatelům v žaludku.

Rozkládala se na rozloze dvaceti akrů nejdražších pozemků v centru města, z toho na čtyřech akrech bylo ubytováno dva tisíce vojáků a na dalších dvou byly sklady a garáže. Zbývajících čtrnáct akrů sloužilo k zábavě jednotek: dvě premiérová kina a více kuželkářských drah, než měla většina velkých amerických měst. Nejúčinnější vojenská síla byla v DMZ, asi šedesát kilometrů na sever, kde bok po boku stál celkem jeden milion vojáků, přičemž tato základna byla pouze součástí podpůrného systému. Její role byla částečně politická, částečně ceremoniální: představovala trvalé přátelství mezi Korejskou republikou a USA, základna také umožňovala určitý dozor nad Japonskem. Dlouhodobá studie DOD ukazovala, že nové vyzbrojení Japonska je nevyhnutelné ještě před rokem 2010; jestli tam USA ztratí své základny, základna v Soulu se stane tou nejdůležitější v celé oblasti asijské části Tichého oceánu.

Jihokorejcům však velmi záleželo na obchodu s Japonskem a mnozí si mysleli, že několik hotelů a lepších obchodních domů by jim na tomto místě posloužilo lépe než tato velká americká základna.

Major Kim Lee z ROK nepatřil mezi ty, kdo si přáli, aby toto území bylo Jižní Koreji vráceno. Byl to patriot, jehož otec byl v době války vysokým generálem a matka byla popravena jako špiónka. Kim by rád viděl v Jižní Koreji více amerických jednotek, více základen a letištních rozjezdových drah umístěných mezi hlavním městem a demilitarizovanou zónou (DMZ). Ke krokům Severní Koreje v posledních čtyřech měsících byl podezřívavý, zvláště pak k jejich náhlé ochotě umožnit inspekce Mezinárodní agentuře pro atomovou energii a ochotě přijmout smlouvu o nešíření jaderných zbraní. V roce 1992 Severokorejci umožnili šest inspekcí jaderných zařízení, ale pak pohrozili, že od svých závazků vyplývajících z této smlouvy odstoupí, když IAEA požádala, aby mohla prozkoumat také jejich odkladiště jaderného odpadu. Inspektoři byli přesvědčeni, že Korejská lidovědemokratická republika opětovným zpracováním vyhořelého paliva reaktoru nahromadila nejméně devadesát gramů plutonia s cílem jeho využití při výrobě zbraní. Severokorejci k tomuto účelu používali malý pětadvacetimegawattový termální, grafitem vyložený reaktor.

Severní Korea to popřela a poukázala na to, že USA nepotřebují IAEA, aby jim sdělila, zda sever zkoušel jaderné zbraně; USA tvrdily, že takové zkoušky nejsou nutné ke zjištění, zda se zbraně dají použít. Odmítání a napadání přibývala z obou stran, avšak Severní Korea nakonec pozastavila své odstoupení od smlouvy, ale tato situace trvala celá léta.

A teď to skončilo. Severokorejci nedávno překvapili svět tím, že souhlasili, že otevřou svá zařízení na znovuzpracování jaderného paliva v Yongbyonu pro dlouho požadované "zvláštní inspekce", ale zatímco Rusko, Čína a Evropa považovali tento ústupek za skutečný pokrok, mnozí lidé ve Washingtonu a v Soulu měli jiný názor: že sever jednoduše postavil malé, olovem obložené "pece" někde jinde v podstatě kdekoliv - a ukončil vývoj zbraní v Yongbyonu. Stejně jako Saddam Hussein se svou mlékárnou, kterou USA bombardovaly v průběhu války v zálivu, Severokorejci zřejmě svá zařízení vybudovali pod školami nebo kostely. Úředníci IAEA tak o jejich existenci vůbec nevěděli a nechtěli také záležitost dále rozvířovat: tlak na další "zvláštní inspekce" by teď, když se Severní Korea plně podrobila jejich původnímu požadavku, vypadal velice nefér.

Major Lee kašlal na uraženou ješitnost Severní Koreje nebo pochybnou pochvalu a potlesk, který přicházel z Moskvy, Pekingu a Paříže už několik minut poté, co Pchjongjang vyhlásil do světa to, co nazývali "velkým ústupkem pro mír a stabilitu". Severokorejcům se nedalo věřit a major po výbuchu u paláce pocítil určité uspokojení: jestliže to svět dříve nechápal, tak po tomto odpoledni tomu bude jinak. Otázkou pro podrážděného majora Leeho a ostatní důstojníky v Soulu zůstávalo, jak se vláda rozhodne zareagovat. Zvednou prst a odsoudí teroristy, zatímco USA budou připraveny do oblasti poslat další jednotky, a to, jak se zdálo, bude asi tak vše. Lee si však přál více než jenom to.

Po vytištění rekvizičního příkazu v jihokorejském velitelském středisku, v severním sektoru základny, odešli major a dva nižší důstojníci do amerického skladu, zatímco třetí důstojník se vydal pro nákladní vozidlo. Když prošli dvěma kontrolami, kde se zjišťovala jejich totožnost a znalost hesla dne, dostali se k HMV - Skladu nebezpečného materiálu. Místnost, která byla vyložená pryží, měla stěny půl metru silné a dveře se otevíraly systémem dvou klíčů. Uvnitř neoznačené místnosti, která většině obyvatel základny ani nebyla známá, skladovali Američané látky pro chemické zbraně: jestliže obyvatelé Soulu nebyli zrovna nadšeni z kuželkářských drah a biografů, doslova by šíleli při představě chemických zbraní. Bylo však známo, že sever je má a v případě konfliktu si politika USA a Jižní Koreje nepřála porážku jen proto, že chtěli bojovat čestně.

Příkaz majorovy rekvizice byl označený "Jen ke shlédnutí" a byl předložen pouze velícímu důstojníkovi, který měl na starost HMV. Major Charlton Carter, zatímco seděl za svým stolem v hale u HMV, si mnul bradu a četl požadavek na čtyři sudy tabunu. Major Lee stál a pozoroval ho s rukama sepnutýma za zády, jeho pomocníci stáli po obou stranách o krok za ním.

"Majore Lee, přiznám se, že jsem překvapený."

Lee zpozorněl. "Čím - ?"

"Víte, že za těch pět let, co tady sedím, je tohle první rekvizice, kterou dostávám?"

"Ale máte to všechno v příkazu."

"Jistě. A pravděpodobně bych neměl být překvapený. Po tom, co se dnes stalo ve městě, nikdo nechce být přistižený se spodkami spuštěnými u kotníků."

"Dobře řečeno."

Major Carter četl v rekvizici. "V jihozápadní části DMZ je vyhlášený stav bojové pohotovosti." Zavrtěl hlavou. "A já si myslel, že vztahy se zlepšují."

"To je zřejmě přesně to, co si sever přál, abychom si mysleli. Máme však důkazy, že právě teď vykopávají sudy s chemikáliemi, které tam měli uschované."

"Opravdu? Zatraceně. A tyhle sudy to vyřeší?"

"Když budou efektivně použité. Nemusíte tím nepřítele doslova zahltit."

"To máte pravdu." Major Carter vstal a promnul si zadní část krku. "Předpokládám, že máte výcvik, jak zacházet s tabunem. V sudu není nějak zvláště nebezpečný "

"Je ho lépe šířit jako výpary nebo ve formě postřiku, moc nepáchne a je vysoce jedovatý. Když se dostane na kůži, pracuje velmi rychle a ještě rychlejší je vdechnutý. Ano, majore Cartere, mám osvědčení prvního stupně, třída plukovníka Orlanda, ročník 1993."

"Máte jeden klíč?" poklepal si na hruď.

Lee si rozepnul knoflík pod svou vázankou. Sáhl si pod tričko a vytáhl klíč.

Carter přikývl. Muži si společně sundali z krků řetízky a přešli k trezoru. Otvory pro klíče byly na opačných stranách tak, aby na ně nemohl najednou dosáhnout pouze jeden člověk: když byly klíče vloženy a otočeny, dveře se spustily na podlahu, ale nahoře zůstala asi třicet centimetrů vysoká přepážka: sloužila jako zábrana rychlosti a nutila vojáky zpomalit, aby s chemikáliemi nespěchali a nezpůsobili nějakou nehodu.

Když major Carter znovu pověsil svůj klíč na řetízek kolem krku, vrátil se ke svému stolu, aby si vzal formulář k vyplnění příkazu, zatímco major Lee dohlížel na opatrné nakládání šedesát centimetrů vysokého oranžového sudu na vozík. Tyto vozíky, které byly navržené zvláště pro převoz kontejnerů různých velikostí, visely na konstrukci u zadní stěny: kdyby se někdy nepřítel dostal přes zajištění až tak daleko, nevěděl by, že tyto vozíky jsou vybavené čipy, které vyvolají poplach, jakmile se dostanou přes okruh dvou set metrů od HMV.

Sudy byly k vozíkům připevněné popruhem a vyvezené jeden po druhém ven k čekajícímu nákladnímu vozu. Zatímco byly nakládány, stála u nich ozbrojená stráž HMV; voják zůstával u korejského řidiče pokaždé, když Lee a jeho muži odešli pro další sud.

Když skončili, Lee se vrátil a podepsal příkaz.

Carter předal Leemu jeho kopii. "Víte, že s tím musíte pro razítko do kanceláře generála Norboma. Jinak vás s tím nepustí přes bránu."

"Ano. Děkuji vám."

"Mnoho štěstí," popřál a podal Leemu ruku. "Potřebujeme muže, jako jste vy."

"A vy," zněla odpověď.

20

ÚTERÝ, 6.25 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Paul Hood a Liz Gordonová dorazili do Tanku zároveň. Hood ji pohybem ruky pustil dovnitř první a vstoupil za ní. Těžké dveře byly ovládané knoflíkem na boku velkého oválného konferenčního stolu, když byl uvnitř, stiskl ho.

Malá místnost byla osvětlená zářivkami umístěnými po stranách nad konferenčním stolem; na stěně, naproti Hoodově židli, blikaly se stále se měnícími digitálními číslicemi odpočítávací hodiny.

Stěny, podlaha, dveře i strop Tanku byly pokryté zvuk pohlcujícím materiálem Acoustix; pod šedým povrchem s černými pruhy bylo několik vrstev

korku, třicet centimetrů betonu a další Acoustix. Uprostřed betonové vrstvy, na všech šesti stranách místnosti, byly dva páry drátěných mřížek, které vytvářely rušivé zvukové vlny; elektronicky se nic nemohlo dostat do ani z místnosti bez toho, že by došlo k velkému zkreslení. I kdyby se nějakému naslouchacímu zařízení nějak podařilo zaznamenat rozhovor uvnitř, náhodnost měnící se modulace by způsobila, že rozumět by jí nebylo možné.

Hood se posadil do čela stolu a Liz si sedla po jeho levici. Hood ztlumil jas monitoru, který byl vedle počítačové klávesnice na konci stolu; na horní straně monitoru byla připevněná maličká kamera s optickými vlákny a podobný systém byl i u místa Mika Rodgerse na druhé straně stolu.

Liz položila na stůl svou žlutou složku. "Poslyšte, Paule. Vím, co chcete říci, ale já se nemýlím. To není jejich práce."

Hood se podíval do hnědých očí své štábní psycholožky. Její středně dlouhé hnědé vlasy byly dozadu stažené černou stužkou; bílá čmouha na klopě jejího červeného kostýmu byla výsledkem neopatrného setření popela z jedné z cigaret Marlboro, které ve své kanceláři kouřila jednu za druhou.

"Nechtěl jsem vám říci, že se mýlíte," odpověděl jí Hood. "Ale co musím vědět přesně, je, jak moc jste si jistá. Prezident mě jmenoval do vedení Korejské účelové skupiny a já mu nechci tvrdit, že severokorejský partner hovoří o míru, a zároveň se nás snaží vyprovokovat, abychom překročili DMZ."

"Osmdesát devět procent," odpověděla svým drsným hlasem, "natolik jsem si jistá. Jestliže zpravodajství Boba Herberta je správné a my ho použijeme, pak pravděpodobnost je devadesát dvě procenta." Z kapsy si vytáhla žvýkačku Wrigley a rozbalila ji. "Prezident Severní Koreje nechce válku. Naopak, je nadšený tím, jak se rozrůstá nižší třída, a ví, že k tomu, aby mohl zůstat u moci, musí tuto třídu udržet spokojenou. Nejlepším způsobem, jak to zajistit, je ukončit svou dobrovolně zvolenou izolaci. A víte, co si myslí Herbert."

Věděl to. Jeho zpravodajský důstojník byl přesvědčený, že kdyby severokorejští generálové stáli proti politice prezidenta, svrhli by ho. Náhlá smrt dlouhodobého vůdce Kim Il Sunga v roce 1994 zanechala dostatečnou mocenskou mezeru, do které by vstoupili, kdyby se jim to, co se děje, nelíbilo.

Liz vložila žvýkačku do úst. "Vím, že si myslíte, že oddělení psychologie není příliš vědecké, a byl byste rád, kdyby naše oddělení zavřeli. V pořádku. Neodhadli jsme policejní unáhlenost ve Philly. Ale na Severokorejcích pracujeme už léta a jsem si jistá, že se tentokrát nemýlíme!"

Monitor počítače po Hoodově levici zapípal. Hood si prohlédl e-mailovou zprávu od Bugse Beneta: ostatní členové účelové skupiny byli připraveni k telekonferenci. Hood stlačil ALT klíč, čímž zprávu přijal, a pak se obrátil opět k Liz.

"Věřím na první dojem, ne na psychologii. Ale se severokorejskými vůdci jsem se nikdy nesetkal, takže se musím spolehnout na vás. Tady je, co potřebuji."

Liz si připravila pero a začala psát.

"Chci, abyste se znovu podívala na údaje a připravila pro mne nový profil nejvyšších severokorejských vůdců, přičemž vezmete v úvahu tyto faktory: i když nestojí za útokem, jak budou v Pchjongjangu reagovat na Defcon 5, mobilizaci z naší strany, na možnou jihokorejskou odvetu a zda jsou někteří severokorejští generálové takoví blázni, aby něco takového odsouhlasili bez vědomí prezidenta.

Chci také, abyste znovu prošla tu studii, kterou jste dala o Číně lidem z CONEXU. Tvrdila jste, že Číňané se nebudou chtít zamíchat do války na poloostrově, ale že několik politiků by ji mohlo podpořit. Napište, kdo a proč, a kopii pošlete velvyslanci Rachlinovi do Pekingu, aby k tomu mohl připsat cokoliv, co považuje za nezbytné."

Když skončili - což se poznalo, jako vždy, podle hlubokého oddechnutí ředitele, kterého si pravděpodobně ani sám nebyl vědom Liz vstala a Hood ji

tlačítkem pustil ven. Ještě než se dveře znovu zavřely, dovnitř vstoupil Darrell McCaskey, spojka Operačního centra s Interpolem/FBI. Hood malého, šlachovitého a předčasně šedivého bývalého muže FBI pozdravil, a když se McCaskey posadil, Hood stlačil na své klávesnici Control klíč. Když to udělal, monitor se rozdělil na šest stejně velkých částí, tří vedle sebe ve dvou řadách nad sebou. Pět z nich představovalo živý televizní přenos ostatních přítomných ze schůze dnešního rána; v šesté části byl Bugs Benet, který monitoroval přepis zápisu schůze. Dole byl černý pruh pro zprávy: kdyby bylo nutné, aby Hood dostal poslední novinky o vývoji v Koreji, krizové středisko Operačního centra by mu poslalo zprávu, která by se objevila na obrazovce.

Hood nechápal, proč je nezbytné, aby viděl lidi, se kterými hovoří, ale poslední novinky techniky byly používané všude tam, kde byly zařazené do vybavení, ať už oprávněně nebo ne. Celý tento systém mu připomínal otevření knížky plné komiksů.

Zvuk každého zobrazení byl kontrolovaný funkčními klíči klávesnice, a než se Hood rozhodl promluvit k ostatním, pak stlačil F6, aby mohl mluvit s Bugsem.

"Přijel už Mike Rodgers?"

"Ještě ne. Ale skupina už vyrazila do terénu, takže by tady určitě měl brzy být."

"Až dorazí, pošli ho za mnou. Má pro nás něco Herbert?"

"Také nic. Naši zpravodajci v Severní Koreji byli tím vším stejně překvapeni jako my. Je ve spojení s KCIA a dám vám vědět, jakmile něco zjistí."

Hood mu poděkoval, a když postupně stlačil klíče Fl až F5, podíval se do tváří svých kolegů.

"Slyšíte mě všichni?"

Pět hlav přikývlo.

"Dobrá. Pánové, měl jsem pocit - a opravte mě, jestli se mýlím , že prezident chce být při řešení této krize rozhodný."

"A vítězný," dodalo malé zobrazení Ava Lincolna.

"A vítězný. Což znamená, že mrkvička, kterou nabídneme, bude daleko kratší než naše hůl. Steve, ty máš složky s našimi postupy."

Poradce národní bezpečnosti se trochu natočil, aby viděl na další monitor umístěný ve své kanceláři. "Náš postup na poloostrově je samozřejmě řízený smlouvou s jihem. V rámci toho musíme provést následující: snažit se o stabilizaci na obou stranách, tím myslím politickou. Odstranit jadernou hrozbu severu a prosazovat NPT; udržet dialog sever/jih; konzultovat s Japonskem a Čínou; okamžitě se úzce zapojit do všech iniciativ vzešlých na kterékoliv straně; a ujistit se, že ve vývoji situace není žádná třetí strana aktivnější než Spojené státy."

"Zkrátka," řekl státní tajemník, "jsme v tom až po uši."

Hood využil chvilky, aby si prohlédl jeden obličej po druhém. Nebylo zapotřebí žádat o další komentář: kdyby chtěl někdo něco říci, udělal by to.

"A strategie," zeptal se. "Mele, co si myslí náčelníci štábů, že bychom měli udělat?"

"Hovořili jsme jen krátce," prohlásil Mel a dvěma prsty si hladil svůj tenký knírek. "Ale Ernie, Greg a já jsme o tom mluvili ještě předtím, než jsi přijel do Bílého domu, a nikoho z nás nic rozumného nenapadlo. Bez ohledu na to, jestli ta bomba byla oficiálně schváleným činem, nebo ne, budeme se snažit vše omezit na diplomatické kanály. Severní Korea bude ujištěna o pokračování bilaterálních rozhovorů, o rozvoji obchodu a naší pomoci při zachování současného režimu."

"Jedinou námitkou je," prohlásil blonďatý a mladě vypadající ředitel CIA Greg Kidd, "zda jim budou ekonomické a politické výhody stačit a vzdají se území. Jižní Korea je pro ně svatým grálem, zvláště pro některé generály, kteří se nespokojí s ničím jiným. Zabrání jihu by jim také ušetřilo jmění:

program jaderných zbraní je hospodářsky vážně vyčerpává a mohli by program ukončit, kdyby se nemuseli obávat naší jaderné přítomnosti na jihu."

"Takže tady můžeme mít situaci, ve které je lépe rozpoutat konvenční válku, než se pokusit o rozpoutání celkového závodu v jaderném zbrojení."

"Správně, Paule. Zvláště, když oni se musí snažit USA dostihnout."

"Hrají-li v tom tak velkou roli peníze," pokračoval Hood, "co bychom mohli udělat, abychom na ně přitlačili finančně?"

Av prohlásil, "Zástupce státního tajemníka právě teď hovoří s Japonci, ale je to ožehavá situace. Severní i jižní Korejci stále ještě k Japonsku cítí velkou nedůvěru, kvůli japonským krutostem spáchaným ve druhé světové válce, ale sever i jih jsou japonskými obchodními partnery. Jestliže Japonci nezůstanou stranou, budou se velice tvrdě snažit zachovat si s oběma stranami normální vztahy."

"To je typické," zamumlal Mel.

"Pochopitelné," oponoval mu Av. "Japonci žijí ve strachu z války na poloostrově a z možnosti, že by se rozšířila."

Greg Kidd řekl, "Je tady ještě něco, co musíme zvážit. Porušení neutrality. Je velmi pravděpodobné, že Japonsko se postaví na stranu severu."

"Proti nám?" zeptal se Hood.

"Proti nám."

"To je typické," opakoval podrážděně Mel.

"Finanční propojení Japonska se Severní Koreou jsou hlubší, než si většina lidí myslí. Japonské podsvětí investuje do značné míry zisky z drog a hazardu na severu... Myslíme si, že s požehnáním Tokia."

"Proč by to vláda podporovala?" zeptal se Hood.

"Protože mají strach, že Severokorejci mají střely Nodong ,Scuď, které mohou překonat moře. Kdyby začala válka a Severokorejci se rozhodli použít svůj triumf, Japonci by mohli být pěkně překvapeni. I přes naše rakety Patriot, které zasáhly během války v zálivu jen velmi malé množství Scudů. Japonci nás budou podporovat, pokud nehrozí, že by se sami namočili."

Hood chvíli mlčel. Bylo na něm, aby tahal za provázky a zjistil, kam ho povedou, bez ohledu na to, jak zvláštní to může připadat na první pohled. Obrátil se k zástupci asistenta ředitele McCaskeye.

"Darrelli, jak se jmenují ti supernacionalisté v Japonsku, ti, co vyhodili do vzduchu burzu v Mexiko City, když Bush začal prosazovat NAFTA?"

"Liga rudého nebe."

"Ano, to jsou oni. Pokud si vzpomínám, stojí proti blízkým vazbám s USA."

"Máte pravdu, i když oni se vždy okamžitě přihlásili ke všemu, co udělali. Ale máte pravdu: může jít o operaci třetí strany, třeba překupníků zbraní z Blízkého východu, kteří se snaží vydělat na prodeji severu. Pošlu na to pár lidí."

Bývalý agent FBI odešel k počítači na druhé straně místnosti a začal e-mailem rozesílat zprávy svým zdrojům v Asii a Evropě.

"To je zajímavá možnost," prohodil Greg Kidd, "jedna z těch, nad kterými jsem také uvažoval. Ale prodej zbraní za tím být nemusí. Moji lidé zkoumají, zda se nás někdo nesnaží vylákat do války, zatímco oni se vyřádí někde jinde, třeba Irák nebo Haiťané. Dobře vědí, že americká veřejnost by nikdy nesouhlasila s tím, aby naši vojáci bojovali ve dvou válkách najednou. Kdyby se jim podařilo dostat nás až po krk hluboko do situace v Koreji, pak by si mohli klidně bojovat svou vlastní válku."

Hood se podíval na malý obrázek Bugse Beneta. "Dejte to na zprávu o možnostech jako poznámku pod čarou s titulem PROBLÉM. Jakmile se tu konečně objeví ten zatracený Rodgers, může se s Marthou pustit do vypracování dodatku." Podíval se zpátky na monitor. "Ave, kde je v tom všem role Číňanů?"

"Těsně před touto schůzkou jsem mluvil s ministrem zahraničí. Trvají na tom, že na své mandžuské hranici nechtějí válku, ale víme také, že si nepřejí ani sjednocenou Koreu. Po čase by se stala kapitalistickou mocností, která by

mohla u Číňanů vzbuzovat závist a nepokoje. V prvním případě by do Číny proudili uprchlíci a v druhém by se Číňané snažili vklouznout do Koreje, aby si také urvali nějaký ten kousek koláče."

"Ale Peking stále poskytuje severu peníze i vojenskou pomoc."

"Poměrně skromnou částku."

"A jestliže dojde k válce, ta částka vzroste, nebo zanikne?"

Av si hodil neviditelnou mincí. "Politicky by se mohlo stát obojí."

"Bohužel, pro prezidenta si potřebujeme být v tomto naprosto jistí. Je si někdo jistý?"

"Na co jste se to ptal?" zeptal se Burkow.

Hood si vzpomněl na psychologický profil Liz Gordonové a rozhodl se pro důvěru. "Předpokládáme, že sever budou podporovat na existující úrovni - i kdyby začala válka. To by jim umožnilo podporovat své staré spojence i bez toho, že by se až příliš postavili proti USA."

"To zní rozumně," podotkl poradce národní bezpečnosti Burkow, "ale - promiňte mi - myslím, že zapomínáte na jednu důležitou skutečnost. Jestliže Číňané zvýší svou podporu a prezident se spolehne na naše doporučení, budeme v tom všichni až po uši. Doporučíme-li mu však, abychom přesunuli podstatnou část jednotek do Žlutého moře - na pozice k útoku na Severní Koreu, ale zároveň budeme pozorovat, co udělá Čína - pak se mu značně ulehčí, když Peking neudělá nic."

"Pokud však nebudou chápat naši námořní sílu jako hrozbu," poznamenal tajemník obrany Colon. "Pak by totiž mohli být přinuceni se do všeho zamíchat."

Hood pár vteřin přemýšlel. "Navrhuji, abychom čínskou roli příliš nepřeceňovali."

"Souhlasím," přitakával Colon. "Nevidím žádné okolnosti, které by nás přinutily zaútočit na zásobovací trasy v Číně, takže není žádný důvod přesunovat děla do jejich sousedství."

Hood byl rád, ale nikoliv překvapený, že s ním Colon souhlasí. Paul Hood nikdy v armádě nesloužil - v loterii roku 1969 měl štěstí - a jedna z prvních věcí, na kterou přišel u důstojníků, byla, že jako poradci byli těmi posledními, kdo doporučoval použití síly. Pokud to udělali, pak chtěli znát velice přesně a jasně strategii pro ústup všech svých jednotek.

"V tom jedu s tebou, Ernie," prohlásil Av. "Číňané už snášejí naši vojenskou přítomnost v Koreji téměř půl století: když vypukne válka, budou se dívat na opačnou stranu a my toho využijeme. Nechtějí ztratit statut zvýhodněného obchodního partnera, obzvláště teď, když ta jejich ekonomika začíná konečně prosperovat. A vůbec, bude se jim hodit hrát roli velkého bílého otce, který se pro nás snaží všechno urovnat."

Hood stlačil na klávesnici klíč F6 a pak Control/Fl, aby viděl na současnou zprávu. Zatímco se odvíjel přepis Bugse Beneta, zařadil nové údaje do prázdného souboru Zpráva o možnostech. Až schůze skončí, Hood bude moci procházet hrubou zprávou na formuláři, přidávat do ní nebo odmazávat podle potřeby a pak ji předat přímo prezidentovi.

Jeho rychlá kontrola dokumentu ukázala, že mají vše, co potřebovali - kromě vojenských možností a názoru účelové skupiny na to, co bude a nebude nezbytné.

"Výborně," prohlásil. "Dobrá práce. Pusťme se teď do toho zbytku."

Ohledně referencí k dokladům postupů se spoléhal z větší části na tajemníka obrany Colona a předsedu spojených náčelníků štábů Parkera. Skupina doporučila postupný rozvoj integrace celého bitevního prostoru: pomalé posilování jednotek, tanků, dělostřelectva a patriotů s přípravou jaderných, chemických a biologických skladů.

Bez nových informací od KCIA a bez kompletní kontroly mezinárodních teroristů McCaskeyem doporučila účelová skupina, aby prezident využil k omezení a vyřešení krize diplomatické kanály.

Hood nechal členům týmu třicet minut, aby si prohlédli návrh Zprávy o možnostech a vložili do něj další myšlenky, ještě než začne pracovat na konečné podobě dokumentu. Když končil, Bugs si odkašlal.

"Pane, rád by s vámi mluvil zástupce ředitele Rodgers."

Hood se podíval na odpočítávací hodiny; Rodgers byl mimo dosah už téměř tři hodiny. Hood doufal, že pro to bude mít pádné důvody.

"Pošlete ho rovnou sem, Bugsi."

Bugs vypadal, jako by ho škrtil límeček; jeho kulatý obličej zrudnul.

"To nemohu udělat, pane."

"Proč? Kde je?"

"Na telefonu."

Hood si vzpomněl na podivný pocit, který měl, když Rodgers citoval Lorda Nelsona. Rysy ve tváři mu ztuhly. "Kde je?"

"Pane - je někde nad hranicí mezi Virginií a Kentucky."

21

ÚTERÝ, 21.00 HOD., SOUL

Když Gregory Donald opustil velvyslanectví, chvíli se procházel. Chtěl se rychle dostat na základnu, postarat se o svou ženu a zatelefonovat tu hroznou zprávu její rodině. Potřeboval však trochu času, aby se na to všechno připravil. Chudák její otec a bratr z toho budou zničeni.

Dostal také nápad, který si potřeboval promyslet.

Šel pomalu starou cestou Chongjin kolem tržišť s jejich pestrými lampióny, plakáty a reklamami osvětlenými pouličními lampami. Celá tato oblast byla více zaplněná lidmi než obvykle, přišlo mnoho zvědavců, kteří se chtěli podívat na místo výbuchu, vyfotografovat si ho nebo natočit na video a sebrat nějakou připomínku, kus kovu nebo roztříštěnou cihlu.

Gregory si u otevřeného stánku koupil nový tabák, korejskou směs; chtěl, aby jeho chuť a vůně odpovídala této chvíli, aby mu navždy připomínala nádhernou lásku, kterou se Soonji prožil.

Chudák Soonji. Vzdala se profesury z politických věd, aby se mohla za něho provdat a pomáhat Korejcům žijícím v USA. Nikdy nepochyboval o její oddanosti k němu, ale často přemýšlel o tom, nakolik se rozhodla vzít si ho z lásky a nakolik proto, že s ním bylo přistěhování do USA daleko snazší. Ani teď necítil žádnou vinu za to, že nad tím přemýšlí. I když nic jiného, její rozhodnutí obětovat kariéru, na které jí tolik záleželo, provdat se za manžela, kterého tehdy až zase tolik neznala, jen proto, aby mohla pomáhat jiným, stačilo v jeho očích na to, aby mu připadala velice šlechetná. Jestli se něčemu za svých dvaašedesát let o lidských vztazích naučil, pak to byl fakt, že tyto vztahy by neměly být definovány společností, ale jednotlivými lidmi. A on se Soonji to dokázali.

Zapálil si dýmku, a když kráčel dál, zář z ohně se mu odrážela v jeho slzami zaplněných očích. Měl pocit, jako by mohl všechno vrátit, zvednout na velvyslanectví telefon a zavolat jí, zeptat se, co právě čte nebo co měla k večeři, tak, jak to dělával každý večer, když nebyli spolu. Bylo pro něho nepochopitelné, že to nejde - bylo to nepřirozené. Když čekal, aby mohl přejít přes silnici, po tvářích mu opět začaly stékat slzy.

Bude mít ještě vůbec něco smysl?

V této chvíli si to nedokázal představit. Ať už byla jejich láska na jakékoliv úrovni, oba se navzájem také velmi obdivovali. On a Soonji věděli, že i když si jejich práce nikdo jiný nevšímal, partner si jí vážil. Společně se smáli, společně truchlili, debatovali, bojovali, líbali se a podporovali v obtížné práci pomoci Korejcům, kteří byli v amerických městech často napadáni. Mohl by v tom pokračovat, ale zdálo se, že teď do toho ztratil veškerou chuť. Nutila by ho jen jeho vůle a rozum, nikoliv však srdce. Jeho srdce zemřelo chvilku po šesté hodině večer.

Přesto však v sobě cítil jakýsi zápal, který se neustále zvyšoval, když nad samotným činem přemýšlel. Exploze. Ve svém životě už poznal tragédii a ztrátu, ztratil mnoho přátel a kolegů při autonehodách, leteckých katastrofách, a dokonce i kvůli atentátům. Byly to však náhody, nebo to bylo cílené: šlo o osud, nebo o činy zaměřené proti určité osobě, z určitého důvodu nebo filozofie. Nedokázal se však vyrovnat se šokujícím zlem, které někoho přivedlo k tomu, aby podnikl tak bezohledný čin, jako byl ten, který si vzal Soonjin život spolu s tolika životy ostatních. Jaký důvod byl natolik cenný, že nejlepším způsobem, jak přilákat pozornost, byla smrt nevinných? Čí ego, ambice nebo názor byly tak silné, že se daly uspokojit pouze takovým způsobem?

Donald to nevěděl, ale nebylo mu to jedno. Chtěl pachatele chytit a popravit. Za starých časů utínali Korejci vrahům hlavy a nechávali je na kůlech jako krmení pro ptáky, zatímco duše viníků se slepě, hluše a bez možnosti promluvit toulaly věčností. To bylo, co si pro tyto lidi přál. To, a ne aby se v posmrtném životě setkali se Soonji, která by je ve své bezmezné dobrotě chytila za ruku a vedla je k místu, kde budou v bezpečí a pohodlí.

Zastavil se před kinem a chvíli jen tak stál, znovu uvažoval o zanechaných stopách a láhvi na vodu. Uvědomil si, že si přeje, aby mohl být součástí Hwanova týmu nejen proto, aby dostal atentátníky před soud, ale aby se mohl ve svém smutku k něčemu upnout.

Ale možná, že tady pro něho existuje úkol, práce, která ho přivede k podstatě věci rychleji, než to dokáží muži v KCIA. Aby uspěl, bude potřebovat pomoc generála Norboma a sebedůvěru, věděl, že jeho Soonji by s ním souhlasila.

Nová myšlenka na Soonji mu opět vehnala do očí slzy. Donald sestoupil z chodníku, zastavil taxík a zamířil k americké základně.

22

ÚTERÝ, 7.08 HOD., HRANICE VIRGINIE A KENTUCKY

Rodgers si přitiskl sluchátko vysílačky k uchu, ale i přesto, že měl zvuk nastavený téměř na nejvyšší hlasitost, jen stěží slyšel, co mu Paul Hood říká. Nebylo to snadné: když si z ucha vytahoval žlutou ucpávku, aby si mohl převzít hovor, věděl, že nepůjde o laskavý a přívětivý rozhovor - a opravdu nešlo.

Bylo by lepší, kdyby Hood křičel, Rodgers by mu alespoň lépe rozuměl. Hood však nebyl křikloun. Když byl rozezlený, mluvil pomalu a svá slova pečlivě odměřoval, jako by se obával, aby mu z úst nevyšlo něco, co si nepřeje. Rodgers si z nějakého důvodu představil Hooda v zástěře s velkou paletou, ze které svá slova opatrně odměřuje, jako by sázel do pece pizzu.

"... což způsobilo, že mám nepříjemný podstav," říkal. "Jako zástupce mi zbyla Martha."

"Ale ona je dobrá, Paule," zakřičel do mikrofonu. "Byl jsem přesvědčený, že mé místo je u skupiny, letíme přece poprvé někam do zahraničí."

"To nebylo na tobě, abys to rozhodl! Měl jsi se o tom poradit se mnou!"

"Věděl jsem, že budeš mít plné ruce práce. Rozhodně jsem tě tím nechtěl zatěžovat."

"Ty jsi především nechtěl, abych to zamítl", Miku. Alespoň to připusť. Nedělej ze mne vola."

"Dobrá, připouštím."

Rodgers se podíval na nadporučíka Squirese, který předstíral, že neposlouchá. Generál ještě zesílil hlasitost vysílačky a doufal, že Hood ví, kdy skončit: byl zrovna takovým profesionálem jako ředitel, o to víc ve vojenských záležitostech, a nebyl ochoten přijmout více výčitek než obvyklé ‚a takový je můj názor na věc'. Zvláště ne od chlapíka, který trávil čas získáváním peněz na různé aktivity s lidmi jako jsou Julia Roberts a Tom Cruise, zatímco on vedl v Perském zálivu mechanizovanou brigádu.

"Dobrá, Miku," končil Hood, "takže jsi tam. Jak maximálně využít tvou efektivitu?"

Výborně. Ví, kdy přestat.

"Pro tuto chvíli," požádal Rodgers, "mi sděl všechny informace o vývoji situace a budeme-li muset do akce, ujisti se, že můj štáb provede v počítači příslušnou simulaci."

"Rozumím, zatím jedinou novinkou je, že nás prezident jmenoval do čela účelové skupiny. Chce hrát tvrdě."

"Dobře."

"Probereme to nad pizzou a pivem, až to všechno skončí. Pro tuto chvíli je tvým rozkazem pokračovat na místo určení. Zavoláme ti, dojdou-li mi nějaké nové zprávy nebo nastanou-li nějaké změny."

"Jasné?"

"A Miku?"

"Ano?"

"Nechej kluky, ať sledují Muže středního věku."

Muži ukončili rozhovor a Rodgers se na sedadle opřel dozadu a usmíval se při vzpomínce na jejich oblíbenou postavu televizního pořadu Sobotní večer živě. Čím ho však Hood skutečně dostal, byla připomínka pizzy. Možná, že šlo jenom o náhodu, ale Hood měl neomylný instinkt vystihnout různé lidské slabosti. Rodgers často uvažoval, zda Hood tento talent získal v politice, nebo zda se do politiky dostal právě díky němu. Pokaždé, když měl Rodgers chuť kopnout Hooda do zadku, ten chlap na něho vyzrál... a nezáleželo na tom, jak moc si sám přál mu to nandat.

Přál si také, aby se k němu někdy Hood přidal na nějaký flám, místo aby ze sebe dělal ‚Otce rodiny letošního roku'. Určitě by si spolu užili a některé holky, které znal, by Hooda určitě trochu uvolnily což by všem kolem ulehčilo život.

Když odložil sluchátka, Rodgers se opřel o chladné hliníkové žebro transportního letounu. Rukou si prohrábl své šedivějící černé vlasy, které si zrovna včera nechal znovu nakrátko ostříhat.

Věděl, že Hood už jiný nebude, že se stejně jako on sám nedokáže změnit, a možná, že je to tak dobře. Co to řekl Laodamas Odysseovi?

"Zapoj se do naší hry a pak; zbav své srdce starostí." Kam by se kdo z nich dostal bez soutěživosti a rivality, která je hnala vpřed? Kdyby se Odysseus nepřidal a nezvítězil, nebyl by pozvaný do Alcinova paláce a nedostal by dárky, které se ukázaly být na jeho cestě domů tak důležité.

"Pane," zeptal se Squires, "chcete si projít naše připravené plány? Budeme k tomu potřebovat asi dvě hodiny."

"Určitě," přitakal Rodgers. "Ulehčí to mým starostem."

Squires se na něho nechápavě podíval, zatímco se k němu na lavici přisunul blíže a nahlédl do velké složky s volnými listy.

23

ÚTERÝ, 7.10 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Liz Gordonová seděla ve své malé kanceláři vyzdobené jen fotografií podepsanou prezidentem, freudovskou carté de visite, a na dveřích záchodu terčem na šipky s Carlem Jungem, který jí dal její v pořadí druhý bývalý manžel.

Naproti ní, u spartánského kovového stolu se svými přenosnými počítači, napojenými do Lízina počítače Peer-2030, pracovali štábní psycholožka Sheryl Shadová a asistent psycholog James Solomon.

Liz dokouřila své dohořívající marlboro, aby si zapálila další, zatímco pozorně sledovala monitor počítače. Vyfoukla kouř, "Podle našich údajů se zdá, že prezident Severní Koreje je docela solidní občan. Co na to říkáte?"

Sheryl přikývla, "Všechno máme pěkně uprostřed tabulky, nebo v její lepší části. Vztah s matkou je silný... dlouhodobá přítelkyně... nezapomíná na narozeniny a výročí... žádné sexuální úchylky... běžná strava... pije velmi střídmě. Máme zde dokonce poznámku od dr. Hwonga o tom, že svá slova nejčastěji používá k vyjádření myšlenek a nesnaží se svým slovníkem, který je rozsáhlý, udělat na lidi dojem."

"A tady ve složkách nemáme nic, co by ukazovalo na to, že jeho nejbližší spolupracovníci jdou proti němu," dodala Sheryl. "Máme-li co do činění s teroristou, on nebo ona není členem úzkého kruhu kolem prezidenta."

"Správně," přitakala Liz. "Jimmy, cos našel ty?"

Mladík zavrtěl hlavou. "V Zhonghua Renmin Gonghe Guo máme plochou a vyrovnanou linii agrese. Ve zde zaznamenaných soukromých konverzacích i ze zpráv CIA máme od doby naší poslední zprávy kterou jsme vypracovali naposledy včera v 07:00 - zachyceno, že prezident, premiér, generální tajemník komunistické strany i všichni ostatní vysoce postavení lidé v Čínské lidové republice, všichni vyjádřili potřebu nějakého druhu jednání, které by zabránilo konfrontaci na poloostrově."

"Takže to všechno ukazuje přesně tam, kde jsme začali," prohlásila Liz do oblaku kouře. "Metodologie je správná, závěry jsou správné, takže klidně můžete naše závěry potvrdit." Ještě jednou dlouze potáhla z cigarety a pak požádala Solomona, aby velvyslanci Rachlinovi do Pekingu odeslal faxem jména nejextrémnějších čínských vůdců. "Nemyslím si, že se máme z jejich strany čeho obávat, ale Hood se chce pojistit na všech stranách."

Solomon jí dvěma prsty zasalutoval, odpojil svůj počítač a rychle odešel do své kanceláře. Zavřel za sebou dveře.

"Myslím, že to je tak asi všechno, co si Paul přál," prohodila Liz. Silně potáhla ze své cigarety, a zatímco Sheryl také zavřela svůj počítač a odpojila kabel, Liz ji pozorně sledovala. "Kolik nás tady je, Sheryl sedmdesát osm?"

"Myslíte v Operačním centru?"

"Ano. Je nás tady sedmdesát osm plus dalších dvaačtyřicet pomocných pracovníků, o které se dělíme s DOD a CIA, pak je tady dvanáct členů skupiny Striker a zaměstnanci, které jsme si půjčili z Andrews. Celkem tedy sto

čtyřicet lidí. Proč mě tedy se všemi těmi lidmi - z nichž většina je přátelská a otevřená a je velmi, velmi dobrá v tom, co dělá - proč mě tolik zajímá, co si o nás myslí Paul Hood? Proč prostě nemohu jenom dělat svou práci, dát mu, o co mně požádá, a pak si dát třeba dvojité espreso?"

"Protože hledáme pravdu a na té nám záleží nejvíc, zatímco on ji chce řídit a využít jí ke kontrole."

"Tak tohle si myslíš, ha?"

"To je jenom část toho. Jste také naštvaná, díky jeho mužskému náhledu na věc. Znáte jeho psychologický profil. Je to ateista, nenávidí operu a v šedesátých letech nikdy nevyzkoušel žádnou mozek posilující drogu. Když se nemůže něčeho dotknout a zařadit to do svého každodenního výkonu, nestojí to za řeč. I když to má i jednu dobrou stránku."

"A jakou?" zeptala se Liz, která vypadala unaveně. V tom jí zapípal počítač a vyžádal si její pozornost.

"Mike Rodgers je úplně stejný. Kdyby v tom nebyli stejní, zavraždili by se navzájem pouhými pohledy - bylo by to ještě horší než teď."

"Blight a Christian Operačního centra."

Hubená blondýnka ukázala prstem. "To se mi líbí."

"Víte, doktorko Shadová, já si myslím, že je to v něčem jiném "

Zdálo se, že Shadovou to zaujalo. "Opravdu? V čem?"

Liz se usmála. "Promiň, Sheryl. Díky kouzlu E-mailu zjišťuji, že si mě teď ihned žádají Ann Farrisová a Lowell Coffey. Dokončíme to později."

S tím štábní psycholožka otočila klíčem ve svém počítači, klíč si vložila do kapsy a prošla dveřmi - za sebou nechala svou zmatenou asistentku.

Když rychle kráčela chodbou do tiskového střediska, dala si do úst novou žvýkačku, další žvýkací uspokojení. Liz musela potlačit úsměv. Nebylo zrovna fér, co udělala Sheryl, ale bylo to pěkné cvičení. Sheryl je nová, nedávno přišla z NYU a je na ní poznat, jak je plná učebnicových vědomostí - je jich o tolik více, než měla v jejím věku, před deseti lety, Liz. Nemá však dostatek životních zkušeností a její myšlení je až příliš zjednodušené. Potřebuje prozkoumat některá mentální teritoria bez návodu a najít si své vlastní cesty. A hádanka, se kterou ji Liz opustila - proč se moje šéfka tolik stará o to, co si o ní myslí její nadřízený - jí pomůže, aby prošla procesem "Je snad do něho zamilovaná ? Není spokojená v manželství? Snaží se o povýšení, a když ano, jak to ovlivní mne?" Takové uvažování ji může zavést na mnohá zajímavá místa, která jí mohou jenom prospět.

Pravdou bylo, že Liz si svá espresa pěkně vychutnávala a vůbec při nich na Hooda nemyslela. Jeho neschopnost - nebo neochota - využít klinické dokonalosti její práce ji netrápila. Ukřižovali Krista a odstranili Galilea, ale stejně to nezměnilo pravdu toho, co hlásali.

To, co ji skutečně mrzelo, bylo, jakým byl předtím, než to všechno začalo, konzumním politikem. Ochotně a vědomě jí naslouchal a části jejích závěrů používal ve svých zprávách a strategiích - i když ne proto, že by si to přál. Dělal to proto, že to vyžadovala charta Operačního centra. Protože však její práci nedůvěřoval, byla vždycky tou první, koho zavolal na kobereček, když se něco nezdařilo. Nenáviděla to a přísahala, že jednoho dne prozradí bezbožný obsah jeho psychologické složky Patu Robertsonovi.

Ne, tohle neuděláš, říkala si, zatímco zaklepala na dveře Ann Farrisové, úvahy o tom jí však pomáhaly zůstat klidnou pokaždé, když se doní pustil.

* * *

V The Washington Times jednou o Ann Farrisové napsali, že je jednou z pětadvaceti nejatraktivnějších mladých rozvedených žen v hlavním městě. Tři roky poté tomu tak stále ještě bylo.

Vysoká sto sedmdesát centimetrů, s hnědými vlasy staženými vzadu nejmódnější stuhou těchto dnů, s bělostnými zuby a temnýma očima však patřila také mezi nejméně chápané ženy ve Washingtonu. Se svým vysokoškolským diplomem

novinářky a doktorátem z veřejné administrativy z Bryan Mawr, Greenwich v Connecticutu, se od ní v rodině Farrisů s modrou krví očekávalo, že bude se svým otcem pracovat na Wall Streetu a pak v nějaké honosné společnosti jako viceprezidentka, pak jako starší viceprezidentka a pak snad její sláva dosáhne až do nebe.

Místo toho však začala pracovat jako politická reportérka pro The Hour v nedalekém Norwalku, kde zůstala dva roky, a pak přijala práci tiskové tajemnice druhořadého uchazeče na místo guvernéra státu a provdala se za ultraliberálního rozhlasového komentátora z New Haven. Pak zůstala doma, aby se starala o svého syna, a o dva roky později z New Haven odjela, když úsporná opatření stála jejího manžela zaměstnání a zoufalství ho vehnalo do náruče bohaté matrony z Westportu. Když se Ann přestěhovala do Washingtonu, získala místo tiskové tajemnice nově zvoleného mladého senátora z Connecticutu - chytrého a pozorného ženatého muže. Krátce po svém příjezdu si s ním začala románek, první z celé řady intenzivních a uspokojivých románků s chytrými a pozornými ženatými muži, z nichž jeden měl ještě vyšší postavení než viceprezident.

Tato poslední událost nebyla součástí jejího důvěrného psychologického záznamu, ale Liz o tom věděla, protože jí to Ann řekla. Přiznala se také - i když to bylo jasné, že se pokusila rovněž o Paula Hooda a měla v souvislosti s ním určité exotické představy. Tato kráska byla pozoruhodně upřímná ohledně svých vztahů, alespoň k Liz: Ann jí připomínala katolickou školačku Meg Hughes, kterou kdysi znala, a která byla vzorná a zdvořilá v přítomnosti jeptišek, ale jakmile se dostala z jejich dosahu, na světlo se prodrala její nejtemnější tajemství.

Liz často napadalo, zda se jí Anna svěřuje proto, že je psycholožka, nebo proto, že v ní nevidí soupeřku.

Chraptivý hlas Ann vyzval Liz, aby vstoupila.

Pach její kanceláře byl unikátní, šlo o směs jejího, jakoby borového parfému Faire, který nebyl zkoušený na zvířatech, a lehkého pižmového pachu zarámovaných archivovaných prvních stránek novin od doby revoluce až po dnešek, které byly rozvěšené po stěnách její kanceláře. Bylo jich celkem přes čtyřicet a Ann tvrdila, že je zajímavé si ty články přečíst, a uvažovat přitom nad tím, jak odlišně by ty krize řešila ona.

Liz se v rychlosti usmála na Ann a krátce pohlédla na Lowella Coffeye II. Mladý právník právě stál, když vešla; jako vždy si hrál s nějakou drahou hračkou - tentokrát to byl jeho diamantový manžetový knoflík.

Masturbuješ s penězi, pomyslela si Liz. Na rozdíl od Ann, bohaté dítě Percy Coffey vstoupil do životního stylu svých rodičů, právníků z Beverly Hills, a do společnosti Alpha Gamma Crappa. Vždycky se dotýkal něčeho, co jeho rodinu stálo víc než jeho roční plat - vázanka od Armaniho, zlaté plnící pero Flagge, hodinky Rolex. Nebyla si jistá, zda ho to samotného těšilo nebo šlo o to, přilákat pozornost k tomu, jak má velkou peněženku, nebo obojí, bylo to však průhledné a nepříjemné. Stejně tak tomu bylo s jeho dokonalými, seřezávátkem upravenými blonďatými vlasy, manikúrou upravenými a vyleštěnými nehty a dokonalým šedivým oblekem s vestou značky Yves St. Laurent. Kdysi Hooda prosila, aby nechal špehovat jeho kancelář a jednou provždy zjistil, zda se chopí prachovky pokaždé, když za nimi zavře dveře.

"Veselé dobré ráno," pozdravil Coffey.

"Ahoj, dobré ráno, Ann."

Ann se usmála a zamávala na ni rukou. Seděla za svým velkým stolem, nikoliv jako obvykle vedle něho - barikáda řeči těla proti Coffeymu, pomyslela si Liz. Absolvent Yale byl až příliš chytrý, nebo zbabělý, aby se uchýlil k sexuálnímu obtěžování, ale jeho povýšený přístup k Ann způsobil, že byl mezi lidmi, a zvláště psychology oddělení, ještě méně populární než zmrazení mezd.

"Díky, že jsi přišla, Liz," uvítala ji Ann. "Promiň, že tě tady kvůli tomu volám, ale Lowell na tom trval." Otočila monitor počítače směrem k ní. "Paul

chce před osmou hodinou tiskovou zprávu a já chci, abys podepsala zhodnocení severokorejských vůdců."

Liz se nahnula nad stůl. "Není to starostí Boba Herberta?"

"Technicky ano," odpověděl Coffey sametovým hlasem. "Ale některá slova, která tam Ann použila, si prosí o žalobu. Když si nejsem jistý, zda bych to obhájil, chci se alespoň ujistit, že nás daný subjekt nebude žalovat."

"Že by nás žaloval prezident Severní Koreje?"

"Ariel Sharon to udělal."

"Ale to šlo o Time, a nikoliv o americkou vládu."

"Hm, ale žalovat vládu by bylo dobrou příležitostí, jak by Severní Korea mohla rozdmýchat plameny sympatií." Coffey se posadil, pustil svůj manžetový knoflík a začal si pohrávat s uzlem své černé vázanky. "Líbilo by se vám, dámy, kdybyste musely odhalit své zdroje, pracovní postupy a podobně? Mně by se to rozhodně nelíbilo."

"Máš pravdu, i když by k žalobě nedošlo; suverénní vládu žalovat nelze. Ale riziko tady je."

Nasadil výraz, který jasně říkal ‚tak to udělej' a natáhl ruku k obrazovce. I když se to Liz nelíbilo, podívala se na monitor.

"Díky," řekla Ann a poplácala ji po hřbetu její ruky.

Když Liz četla, usilovně žvýkala. Zdůrazněný odstavec byl krátký a výstižný:

Nevěříme, že Korejská lidově demokratická republika chce válku, a popíráme zvěsti, že její prezident osobně přikázal teroristický útok. Neexistují žádné důkazy, které by ukazovaly na to, že je pod nátlakem důstojníků, zastánců tvrdé linie, kteří jsou proti spojení země a případným kompromisům.

Liz se otočila ke Coffeymu. "O co jde?"

"Hledal jsem. Ty zvěsti nebyly ještě vůbec nikde publikovány ani vysílány."

"To jenom proto, že k výbuchu došlo teprve před třemi hodinami."

"Přesně. Takže budeme první, kdo takové zvěsti popře - částečně proto, že Bob Herbert byl jediný, kdo o nich mluvil."

Liz se poškrábala na čele. "Ale my tyto zvěsti popíráme."

"Na tom nezáleží. Tím, že o nich začínáme mluvit, i když v omezené míře, podstupujeme právní rizika. Musíme být schopni prokázat, že nemáme špatný úmysl."

Ann si založila ruce na prsou. "Já tam ten odstavec potřebuji, Liz, nebo něco velmi podobného. Snažíme se tím dát Severokorejcům na vědomí, že stojí-li za tím prezident a jeho vojenští poradci, přijdeme na to. A jestliže nestojí, pak může být naše tisková zpráva brána tak, jak stojí: takové zvěsti prostě odmítáme."

"A ty po mně chceš, abych ti řekla, jak bude prezident reagovat, až si to přečte."

Ann přikývla.

Lizino žvýkání se zpomalilo. Nechtělo se jí ustoupit Coffeymu, ale nesměla dovolit, aby ji to ovlivnilo. Znovu si odstavec přečetla.

"Prezident není tak naivní, aby očekával, že si něco takového budeme myslet. Je však také natolik hrdý, aby ho popudil způsob, jakým o něm mluvíš."

Zdálo se, že Ann je zklamaná. Coffey si lehce oddechl.

"Nějaké návrhy?" zeptala se Ann.

"Dva. Ve větě ‚... a popíráme zvěsti, že její prezident osobně,' bych změnila prezident za vláda. To je méně osobní."

Ann nad tím chvíli uvažovala. "Dobrá, to bych mohla změnit. A co ještě?"

"Tohleto je trochu složitější. Tam, kde píšeš ‚Neexistují žádné důkazy, které by ukazovaly na to, že je pod nátlakem důstojníků, zastánců tvrdé linie, kteří jsou proti spojení země a případným kompromisům,' bych navrhovala něco

jako, ‚Věříme, že prezident nadále odmítá tlaky ze strany důstojníků, kteří odmítají spojení země a kompromisy.' To stále ještě sděluje, že víme o zastáncích tvrdé linie, a přitom to vytváří dobrou představu o prezidentovi."

"Ale co když on není dobrý?" zeptala se Ann. "Nebudeme vypadat pěkně hloupě, když se ukáže, že za tím vším je on?"

"To si nemyslím," odpověděla Liz. "To by ho ukázalo jako ještě větší krysu, protože my jsme mu věřili."

Ann se podívala z Liz na Coffeye.

"Souhlasím," reagoval Coffey. "Vypustíme stejnou zprávu bez zmíněného nebezpečí."

Ann se opět na delší chvíli zamyslela a pak pečlivě provedla změny. Dokument uložila a předala myš Liz. "Jsi dobrá, nechceš si se mnou na chvíli vyměnit funkci?"

"Ne, díky," odpověděla Liz. "Dávám přednost psychopatům před tvými starostmi." Opatrně ukázala pohledem na Coffeye.

Ann přikývla, zatímco Liz použila myš, aby mohla své heslo zapsat na okraj dokladu. Její kód se stane součástí souboru hned vedle změn, i když na vytištěné tiskové zprávě nebude.

Právě když se Liz snažila upravený soubor uložit, modrá obrazovka zčernala a větrák na zadní straně počítače ztichl.

Ann se sehnula pod stůl, aby zjistila, zda nohou neodpojila nějaký kabel, všechno však bylo v pořádku a zelená kontrolka přívodu elektrického proudu stále svítila.

Z prostoru před kanceláří bylo slyšet tlumené výkřiky; Coffey rychle vykročil ke dveřím a otevřel je.

"Zdá se," prohlásil, "že nejsme sami."

"Co tím myslíš?" zeptala se Ann.

Coffey se k ní otočil se smutným výrazem v očích, "Zdá se, že právě spadly všechny počítače v Operačním centru."

24

ÚTERÝ, 21.15 HOD., SOUL

Když ho taxík vyložil u přední brány americké základny, Gregory Donald ukázal stráži svou průkazku Operačního centra s fotografií. Stačilo zavolat kancelář generála Norboma a byl přijat.

Howard Norbom byl v Koreji majorem v době, kdy Donald byl ve funkci velvyslance. Setkali se na večírku k oslavě dvacátého výročí konce války a hned si padli do oka. Jejich liberální politické názory byly totožné, oba hledali něco malého a hezkého, aby se mohli oženit, a oba byli milovníci klasického piana, zvláště Frederika Chopina. Donald na to přišel, když si najatý pianista udělal krátkou přestávku a major se usadil na jeho místo k pianu a bezvadně zahrál Revoluční etudu.

Major to své malé a hezké našel o dva týdny později, když se setkal s Dianou Albrightovou z UPI. Tři měsíce nato se vzali a nedávno oslavili své čtyřiadvacáté výročí společného života. Generál a Diana měli dvě velké děti: Mary Ann, spisovatelku životopisů nominovanou na Pulitzerovu cenu, a Lona, který pracoval pro Greenpeace.

Když ho služba doprovodila ke kanceláři generála, muži se objali a Donaldovi se opět vedraly do očí slzy.

"Je mi to tak líto," řekl generál, když objímal svého přítele, "opravdu líto. Diana je pracovně v Sowetu, jinak by tady byla. Brzy přijede."

"Děkuji," zalykal se Donald, "ale rozhodl jsem se, že Soonji pošlu do Ameriky."

"Opravdu? Její otec s tím souhlasil -"

"Ještě jsem s ním o tom nemluvil." Donald se smutně usmál. "Však víš, co si myslel o naší svatbě. Ale vím, co Soonji ke Spojeným státům cítila, a já ji tam chci mít. Myslím, že i ona by si to přála."

Norbom přikývl a pak obešel svůj stůl. "Velvyslanectví bude muset zařídit potřebné doklady, ale já se postarám, aby s tím nebyly žádné problémy. Máš ještě něco, s čím bych ti mohl pomoci?"

"Ano, ale řekni mi - už ji sem přivezli?"

Norbom se kousl do rtů a přikývl.

"Chtěl bych ji vidět."

"Teď ne," řekl Norbom a podíval se na hodinky. "Teď nám přinesou večeři. Můžeme si chvíli promluvit."

Donald se podíval do ocelově šedých očí svého přítele. Tyto oči zasazené do obličeje plného vrásek dvaapadesátiletého velitele základny vzbuzovaly důvěru a Donald se na ně mohl vždy spolehnout. Jestliže Norbom ještě teď nechtěl, aby tělo své manželky viděl, Donald počká. Ale chtěl ji vidět brzy, aby ho její duše vedla a řekla mu, že to, co plánuje, je správné.

"V pořádku," souhlasil Donald tiše. "Promluvíme si. Jak dobře znáš generála Hong-kooa?"

Norbom svraštil obočí. "To je zvláštní otázka. Setkal jsem se s ním jen jednou v roce 1988 na schůzi v demilitarizované zóně."

"Tvůj první dojem?"

"Hm. Je arogantní, strohý, emotivní a svým zvláštním způsobem spolehlivý. Když prohlásí, že tě zastřelí, tak to udělá. Neznám ho tak dobře jako generál Schneider, ale já se na něho a jeho muže každý den přes DMZ nedívám, ani neposlouchám ty hlasité lidové písně Severní Koreje, které se uprostřed noci rozléhají přes hranici, a ani se nedívám, o kolik centimetrů zvýšil svůj vlajkový stožár, aby byl vždy vyšší, než je ten náš."

Donald si začal nacpávat svou dýmku. "Nepouštíme i my v odvetu hlasitou hudbu a nezvyšujeme vlajkový stožár?"

"Jenom tehdy, když on s tím začne" - Norbom se trochu usmál - "ty narůžovělý sympatizante. Proč se ptáš?"

Donald si na generálově stole všiml zarámované fotografie Diany a podíval se stranou. Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval.

"Chtěl bych se s ním setkat, Howarde."

"To nepřipadá v úvahu. Setkat se s ním je obtížné, a to dokonce i pro generála Schneidera -"

"Jenže on je voják a já diplomat. To může být rozdíl. V každém případě ho zkusím kontaktovat. Potřebuji tvou pomoc, abych se dostal do DMZ."

Norbom se posadil. "Proboha, Gregu, co s tebou ten Mike Rodgers udělal, dal ti transfúzi ze své pravé paže? Co se chystáš udělat, jenom tak přejít přes kontrolní bod Charlie? Udělat uzel na cihle?"

"Myslím, že použiji vysílačku."

"Vysílačku! Schneider tě k žádné nepustí - šlo by mu o jeho krk. Kromě toho, i kdyby ses s ním viděl, Hong-koo je ten nejzatvrzelejší cvok, jakého tam mají. Pchjongjang ho tam poslal jako signál Soulu: přijďte k rozhovorům o sjednocení s hlubokými kapsami a otevřeným srdcem, jinak se budete dívat do hlavně jeho pušky. Kdyby někoho napadlo přijít s takovou šílenou operací, jako byla tato, pak by to mohl být Hong-koo."

"A co když tomu tak není, Howarde? Co když to Severní Korea neudělala?" Donald držel v pravé ruce nezapálenou dýmku a naklonil se blíže ke generálovi.

"Ať je bláznivý, jak chce, je ale určitě také hrdý a čestný. Nechtěl by si dělat zásluhy nebo být obviňovaný za akci, která nebyla jeho."

"A ty si myslíš, že ti to řekne?"

"Možná, že slovy ne, ale prožil jsem celý život pozorováním a posloucháním lidí, abych věděl, co mají na mysli. Jestli si s ním budu moci promluvit, poznám, jestli s tím má něco společného."

"A když zjistíš, že ano, co potom? Co uděláš?" Ukázal na jeho dýmku. "Chceš ho tímhle zabít? Nebo ti Operační centrum vnuklo nějaký jiný nový nápad?"

Donald si vložil dýmku do úst. "Jestli to udělal, Howarde, řeknu mu, že zabil mou manželku, že mi zničil budoucnost a že se to už nesmí stát nikomu jinému. Půjdu s velmi hlubokými kapsami a s pomocí Paula Hooda najdu nějaký způsob, jak tohle šílenství zastavit."

Norbom hleděl na svého přítele. "Ty to myslíš vážně. Ty si skutečné myslíš, že můžeš vejít doprostřed toho všeho a přinutit ho, aby to pochopil."

"Věřím v to z hloubi své duše. Alespoň natolik, kolik mi z ní ještě zůstalo."

Na dveře zaklepala služba a vstoupila s jejich večeří, muž položil tác mezi ně: Norbom stále hleděl na Donalda, zatímco služba sebrala kovové poklopy a odešla.

"Libby Hallová a většina vlády v Soulu budou proti tomu, abys tam jel."

"Velvyslankyně to nemusí vědět."

"Ale přijde na to. Sever tvou návštěvu pořádně využije pro svou propagandu, stejně tak, jak to udělali, když tam jel Jimmy Carter."

"Ale to já už budu pryč."

"Ty to myslíš vážně!" Norbom si rukou prohrábl vlasy. "Proboha, Gregu, svůj plán si musíš dlouho a pořádně promyslet. Do háje, vždyť to není ani plán, je to jenom naděje. Něco takového může pořádně narušit vyjednávání, ať už je v jakékoliv fázi. Může tě to zničit a s tebou i Operační centrum."

"Už jsem ztratil, na čem mi tolik záleželo. Klidně si mohou vzít i ten zbytek."

"Vezmou si ho a ještě víc, to mi věř. Podniknout neodsouhlasený kontakt s nepřítelem - Washington i Soul si tě pořádně podají, stejně tak jako mne, Paula Hooda a Mika Rodgerse. Budu pro ně pěkný terč."

"Vím, že to bolí, Howarde, a neberu to na lehkou váhu. Ale nežádal bych tě o to, kdybych si nemyslel, že to má smysl. Jen pomysli na životy, které to může zachránit."

Z obličeje zkušeného velitele základny jakoby se vytratila barva. "Zatraceně, pro tebe udělám cokoliv - ale této základně jsem věnoval svou profesionální kariéru. Jestli to všechno pokazím a své vzpomínky budu psát v cele tři krát čtyři metry, chci, aby ses na to alespoň vyspal. Jsi teď duševně odrovnaný a je možné, že ti to nemyslí tak dobře, jak by mělo."

Donald si zapálil dýmku. "Udělám něco lepšího, než abych šel spát, Howarde. Sníme tuhle večeři, a pak se půjdu podívat na Soonji. Chvíli u ní zůstanu, a jestli se pak budu cítit jinak, řeknu ti to."

Generál se pomalu chopil příboru a začal v tichosti krájet svůj steak. Donald odložil svou dýmku a přidal se k němu. Klidnou večeři přerušilo zaklepání na dveře a příchod muže se zamračeným výrazem pod lesklou černou páskou na jeho oku.

ÚTERÝ, 7.35 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

"To se stát nemůže, to se stát nemůže, to nejde!"

Obvykle pasivní, téměř andělský obličej operačního důstojníka Matta Stolla byl bledý jako nezralá broskev, jen na líčkách měl trochu červeně. Naříkal a horečně se snažil zastrčit konektor svého počítače do náhradního zdroje, který měl zabudovaný ve stole. Dokud se nedostane k zálohovanému souboru, nezjistí, proč celý systém spadl, musí se dostat k troskám - k tomu, co počítačoví piráti s humorem nazývají systémem černé skříňky, který vám zajistí bezpečnost letu.

Z obočí mu začal stékat pot, který se mu dostal i od očí. Zamrkal a potem si ušpinil brýle. I když od selhání systému uplynulo teprve několik vteřin, Stoll měl pocit, jakoby zestárnul o celý rok - a o další rok, když zaslechl Hoodův hlas.

"Matty !"

"Dělám na tom!" odsekl a měl co dělat, aby nedodal: "Ale tohle se nemůže stát."

A opravdu by se to stát nemělo. Nedávalo to smysl. Hlavní zdroj proudu ze základny nepřestal fungovat, zhroutily se pouze počítače. Zapříčinit to zvenčí nebylo možné: muselo jít o softwarový příkaz. Nastavení počítačů v Operačním centru bylo nezávislé, takže zhroucení systému muselo vyjít ze softwarového příkazu vydaného tady. Veškerý nový software byl kontrolovaný proti virům, většina těch, které nalezli, neměla skutečně špatný úmysl - například ten, který způsobil, že na obrazovce začalo blikat slovo "Neděle", aby až příliš zaníceným pracovníkům oznámilo, že by měli klávesnice opustit, nebo virus "Tappy", který vydával při zmáčknutí každého klíče cvakavý zvuk, nebo "Talos", který způsobil zamrznutí všech počítačů 29. června až do chvíle, kdy jste napsali větu "Šťastné narozeniny Talosi". Jen málo jich bylo horších, jako například "Michelangelo", který vždy 6. března, na umělcovy narozeniny, vymazal všechny údaje. Tohle však bylo něco neuvěřitelně nového, velmi dokonalého. A nebezpečného.

Stoll byl zmatený a překvapený, stejně tak jako naštvaný - a to ještě víc, když obrazovka naskočila těsně předtím, než zapojil náhradní zdroj.

Počítač se probral k životu, hard disk zabzučel a opět se rozsvítila DOSovská obrazovka, zatímco se rozbíhal jeho upravený kontrolní program Central. Na monitoru se objevila titulní obrazovka a z reproduktorů po stranách počítače zazpívala syntetizovaným operním hlasem Mocná myš.

"Běží teď ještě nějaké jiné programy, Matty?"

"Ne," odpověděl Stoll naštvaně, zatímco Hood vrazil do jeho kanceláře. "Jak dlouho jsi bojoval s panem Problémem?"

"Devatenáct celých osmdesát osm desetin vteřiny."

Počítač dokončil načítání programu a objevila se známá modrá obrazovka připravená k práci. Stoll stiskl F5/Enter, aby zkontroloval adresář.

Hood se nahnul přes opěradlo Stollovy židle a díval se na obrazovku. "A máme to zpátky -"

"Zdá se. Ztratil jsi něco?"

"Myslím, že ne. Bugs přece všechno ukládal. Je prima, že to zase pracuje - "

"Já s tím, ale, šéfe, nic neudělal. Nic, pokud nepočítáte sezení."

"Tvrdíš, že systém naskočil zase sám?"

"Ne. Byl instruován, aby to udělal -"

"Ale nikoliv tebou."

"Ne." Stoll zavrtěl hlavou. "To se přece nemůže stát."

Od otevřených dveří se ozval Lowell Coffey, "A Amelia Mary Earhartová měla

mapu."

Stoll právníka ignoroval a pokračoval v kontrole adresáře: byly tam všechny soubory. Jeden otevřel, a když se mu neobjevilo chybové hlášení, začal věřit, že soubory nebyly zničeny.

"Všechno vypadá v pořádku. Alespoň údaje se zdají být dobré."

Jeho silné, ale rychlé ukazováčky běhaly po klávesnici. Stoll si kdysi napsal pro kontrolu WCS program, ale nikdy nevěřil, že ho někdy použije. Teď rychle nastartoval diagnostický soubor s nejhorším možným scénářem a systém se začal celý fyzicky kontrolovat. Podrobnější diagnostické prozkoušení se bude muset udělat později pomocí tajného softwaru, které měl uzamčený. Tohle by však mělo odhalit jakýkoliv větší problém.

Hood se kousal do svého horního rtu. "V kolik jsi jsem dnes přišel, Matte?"

"Přihlásil jsem se v pět čtyřicet jedna. O dvě minuty později jsem byl tady."

"Hlásí Ken Ogan něco neobvyklého?"

"Ne. Noční směna byla velice klidná."

"Jako moře té noci, co se potopil Titanic," přizvukoval Coffey.

Zdálo se, že ho Hood neslyšel. "To však neznamená, že se někde něco v budově nestalo. Do systému se mohl dostat kdokoliv, kdo měl k některé stanici přístup."

"Ano, a to nejen dnes. Může jít o časovanou bombu, která tam mohla být vložena kdykoliv a vybouchla až teď."

"Bomba," poznamenal Hood. "Jako ta v Soulu."

"Mohlo jít o náhodu?" zeptal se Coffey. "Nemohl jednoduše někde někdo stlačit nesprávný klíč?"

"To je skoro nemožné," odpověděl Stoll, zatímco si stále prohlížel diagnostickou zprávu. Čísla a písmena se míhala rychlostí světla, zatímco program hledal změny ve všech souborech a příkazech, které neodpovídaly existujícím programům nebo nebyly zadány ve správném čase.

Hood ťukal prstem na opěradlo židle. "Takže ty chceš říci, že tady můžeme mít nějakého škůdce?"

"Je to možné."

"Jak dlouho by někomu trvalo napsat program, který by způsobil zhroucení celého systému?"

"Od několika hodin až po celé dny, záleží na tom, jak by byl takový program dokonalý. To však neznamená, že byl program napsaný tady. Mohl být vytvořený kdekoliv a přinesený sem s nějakým softwarem."

"Ale to kontrolujeme -"

"Hledáme výjimky. To v podstatě dělám teď i já."

"Výjimky? Myslíš tím něco, co se liší?"

Stoll přikývl. "Naše údaje označujeme kódem, který se v určitých intervalech ukládá - je to jako v taxíku, buďto každých dvacet vteřin nebo po každých třiceti slovech. Když se kód neobjeví, zkoumáme údaje, abychom se ujistili, že patří nám."

Hood ho poplácal rukou po rameni. "Pokračuj, Matty."

Do levého ucha mu ukápla kapička potu. "Hm, budu pokračovat. Nelíbí se mi, když nevím, co se děje."

"Mezi tím, Lowelle, požádejte službu, aby prošli všechny video záznamy z poslední noci, ze všech stanic. Chci vědět, kdo se sem mohl dostat a zase odejít. Ať také zkontrolují všechny propustky a porovnají je s fotografiemi v souborech - ať se ujistí, že je všechno autentické. Ať to udělá Alikas. Ten má dobré oči. Jestli nenajdou nic neobvyklého, ať projdou včerejšek, a popřípadě i den předtím."

Coffey si pohrával se svým prstenem, symbolem své univerzitní třídy. "To vezme spoustu času."

"Já vím. Ale někdo nás doběhl a já bych rád věděl, kdo."

Oba muži právě odešli, když se přiřítil Bob Herbert. Osmatřicetiletý zpravodajský důstojník byl jako vždycky naštvaný. Jedna jeho část se vztekala nad tím, co se událo, a dalších devadesát devět procent zuřilo nad osudem, který ho přinutil žít na kolečkovém křesle.

"Tak co se to děje, chlapče? Byli jsme napadeni?" V jeho hlase byly stále ještě stopy po mládí prožitém u Mississippi. Následkem deseti let u CIA měl tendenci stále někam spěchat a byl také poznamenaný určitou dávkou hořkosti zapříčiněné bombovým útokem na americkou ambasádu v Bejrútu v roce 1983, který ho zmrzačil.

"Snažím se zjistit stupeň a typ proniknutí," prohlásil se stisknutými rty Stoll, pak dodal: "Je to pořádný průser." Nazlobený Herbert to dokázal přijmout od Hooda a Rodgerse, ale od nikoho jiného. Zvláště ne od někoho, kdo nikdy nenosil uniformu a v listopadu se vždycky zúčastňoval oslav liberální strany, a přitom měl v Operačním centru zrovna takové slovo jako on.

"Chlapče, snad ti pomůže, když se dozvíš, že jsme nebyli jediní, kdo to odnesl."

"Kdo ještě?"

"Část obrany spadla také -"

"Na dvacet vteřin?"

Herbert přikývl. "A totéž se stalo v některých odděleních CIA."

"Ve kterých odděleních?"

"V těch, které se zabývají řízením krizí. Ve všech místech, která zásobujeme údaji."

"Do prdele "

"To teda ano, chlapče. Naštvalo to spoustu lidí a všichni teď budou chtít, aby to někdo odnesl."

"Do prdele," zaklel Matt znovu a otočil se k obrazovce, právě když se zastavila první vlna čísel.

"První adresář je čistý," zazpívala Mocná myš. "Pokračujeme s tím druhým."

"Netvrdím, že je to tvá chyba," řekl Herbert. "Snad bych ještě chodil, kdyby se takové věci nestávaly i těm nejopatrnějším. Ale teď od tebe potřebuji nějaké údaje z NRO."

"To teď pro tebe nemohu udělat, protože systém je podrobován diagnostice, a když jsme uprostřed souboru, ukončit to nejde."

"To vím," odsekl Herbert, "to mi řekl ten začátečník technik Kent také. Proto jsem přijel sem, abych ti dělal společnost až do doby, kdy ten zatracený systém znovu spustíš a zjistíš mi ty informace, které potřebuji."

"Co jsou to za informace?"

"Potřebuji vědět, co se děje v Severní Koreji. Máme tam hromadu mrtvých, kteří, jak se zdá, mají na sobě posmrtné masky s visačkou Made in KLDR. Na cestě je plné letadlo kluků ze skupiny Striker a prezident chce vědět, co dělá na severu armáda, chce znát současný statut raket, jestli se něco děje u jaderných elektráren - tenhle druh záležitostí. Bez satelitního průzkumu to nezjistíme "

"To vím. To bez počítačů nejde."

"Druhý adresář je čistý," oznámila Mocná myš. "Pokračujeme s -"

"Zrušit," přikázal Matt a program se ukončil. S pomocí klávesnice opustil DOS, napsal heslo, aby dostal spojení s Národním zpravodajským úřadem, pak si založil ruce a čekal, přičemž doufal v Boha, že ať už se dostalo do počítačů cokoliv, nepřenese se to telefonní linkou.

ÚTERÝ, 7.45 HOD.,
NÁRODNÍ ZPRAVODAJSKÝ ÚŘAD

Šlo o nejtajnější a nejstráženější oddělení v jedné z nejvíce utajovaných budov na světě.

Národní zpravodajský úřad v Pentagonu byl ve skutečnosti pouhou malou místností bez jakéhokoliv osvětlení shora. Veškeré osvětlení kanceláře pocházelo z počítačových stanic, deseti zarovnaných řad, ve kterých bylo vždy deset počítačů. Vybavením se kancelář podobala kontrolní místnosti NASA; ve vesmíru ve skutečném čase pozorovalo Zemi sto objektivů a poskytovalo šedesát sedm živých, černobílých obrazů za minutu v různých měřítcích z míst, kam právě satelit zamířil své oči. Každý obraz byl kódovaný časem na jednu setinu vteřiny tak, aby se rychlost střely nebo síla jaderné exploze dala určit porovnáním následných snímků nebo využitím dalších údajů, jakými byla například seismická měření.

Každá stanice měla televizní monitor, klávesnici a pod každým monitorem byl telefon. Za každou řadu byli vždy zodpovědní dva operátoři. Zapisováním různých souřadnic přikazovali satelitům pozorovat nové oblasti nebo poskytnout vytištěné snímky Pentagonu, Operačnímu centru, CIA nebo některým americkým spojencům. Muži a ženy, kteří zde pracovali, prošli výcvikem a psychologickými testy velmi podobnými těm, kterým se podrobovali lidé pracující v kontrolních centrech základen s jadernými střelami: stálý příliv černobílých snímků u nich mohl způsobit necitlivost, a přitom museli být v několika vteřinách schopni rozeznat, zda letoun, tank nebo vojenská uniforma patří Kypru, Svazijsku nebo Ukrajině. Při tom všem museli odolat pokušení prohlédnout si farmu rodičů v Coloradu nebo paláce boháčů v Baltimore. Vesmírné oči si dokázaly prohlédnout každý čtvereční metr planety a byly dostatečně silné, aby si uměly přes rameno někoho v parku přečíst noviny. Operátoři museli odolat pokušení si hrát, přitom, při pohledu na stejné horské pohoří, planinu nebo oceán den za dnem, muselo být takové nutkání určitě obrovské.

Dva vedoucí tichou místnost pozorovali z prosklené kabiny, která zabírala celou jednu stěnu. Oni uvědomovali operátory o všech požadavcích různých oddělení a kontrolovali všechny změny orientace satelitů.

Vedoucí Stephen Viens byl bývalým spolužákem a kamarádem Matta Stolla. Ve své MIT třídě skončili jako nejlepší a druhý nejlepší a společně byli držiteli tří patentů na umělé neurony pro silikonové mozky. V národní počítačové hře, která probíhala na veřejných místech, skončili oba také jako nejlepší s nejvyšším počtem bodů. Vedení firmy Atari muselo souhlasit, že zaplatí přesčasy, když Stollova hra v obchodním domě pokračovala ještě čtyři hodiny po zavírací době. Jedinou vášní, kterou nesdíleli oba, bylo Viensovo zaujetí vzpíráním, což přivedlo jejich manželky k nápadu dát jim jejich přezdívky: Hardware a Software.

Stollův e-mail dorazil právě ve chvíli, když se Viens posadil ke kávě a čokoládové koblize, kterou si chtěl sníst, ještě než mu v osm hodin začne směna.

"Vezmu si to," řekl vedoucímu noční směny Samu Calvinovi.

Viens popojel na své židli před monitor; když si četl zprávu, zapomněl žvýkat:

Facehugger úspěšný. Teď právě pracuje.
Pošli 39/126/400/Soft. Zkontroloval jsi vlastního
mimozemšťana ?

"Výborně Nellie," zamumlal Viens.
"Que pasa, vyrovnáno?" zeptal se Calvin. Zástupci vedoucích z noční i denní směny přišli také.
"Facehugger?" zeptal se zástupce vedoucího Fred Landwehr. "Co to je?"
"To je z filmu Mimozemšťan. Taková věc, která umožňuje vložit malé mimozemšťany do lidí jako do inkubátorů. Matt Stoll říká, že mají virus, což znamená, že ho můžeme mít také. Chce se také podívat do Pchjongjangu." Viens uchopil telefon. "Moniko, podívejte se na zeměpisnou délku 39, šířku 126, zvětšení 400 a pošli to Matru Stollovi do Operačního centra. Žádné tisky." Zavěsil. "Frede, projdi náš software diagnostickým programem. Ujisti se, že je všechno v pořádku."
"Mám hledat něco konkrétního?"
"Nevím. Jenom všechno projdi a zjisti, jestli se něco neukáže."
Viens se otočil zpátky k počítači a napsal:

Hledám Chestburstera. Nakopni zadek Ripleymu.
39/126/400 elektronická kopie.

Když to odeslal, podíval se na řadu monitorů a stále ještě nevěřil tomu, co si přečetl. Stoll vyvinul něco, na čem se oba usnesli, že je to virem nenapadnutelný systém, nejlepší, jaký kdo může vyvinout. Jestli to dokázal někdo zpochybnit, pak je to opravdu něco. Bylo mu kamaráda líto, ale věděl, stejně jako on, že Stoll bude vrcholně zaujatý skutečností, že k tomu vůbec došlo... A bude rozhodnutý dopátrat se podstaty.

27

ÚTERÝ, 21.55 HOD., SOUL

Když major Lee vstoupil do generálovy pracovny, zasalutoval a Norbom mu pozdrav opětoval.
"Gregu Donalde," řekl, "věřím, že znáte majora Kim Leea."
"Ano, už jsme se setkali," odpověděl Donald a přitiskl si ke rtům ubrousek. Vstal a napřáhl k majorovi ruku. "Vzpomínám si, že to bylo už před několika lety, při přehlídce v Taegu."
"Jsem překvapený a potěšený, že si mne pamatujete," odpověděl Lee. "Jste tady oficiálně?"
"Ne. Soukromě. Moje manželka - byla dnes odpoledne při explozi zabita."
"Upřímnou soustrast, pane."
"Co si o tom myslíte, majore?" zeptal se Norbom.
"Bylo to na příkaz z Pchjongjangu, možná, že od samotného jejich prezidenta."
"Zdá se, že jste si tím docela jistý," podotkl Donald.
"Vy ne?"
"Úplně ne, nikoliv. Ani Kim Hwan z KCIA si tím není jistý. Důkazy nejsou příliš přesvědčivé."
"Ale co motiv," namítl Lee. "Vy prožíváte smutek, pane velvyslanče, a tím nechci zpochybnit váš názor, ale tenhle nepřítel je jako had: vyměnil kůži, ale nikoliv srdce. Snaží se nás vysát, ať už válkou, nebo zakousnutím se do

našeho hospodářského blahobytu. Chce nás zničit."

V Donaldových očích byl smutek, když odvrátil svůj pohled stranou. Nyní, stejně tak jako v padesátých letech, nebyly největší zábranou trvalého míru chtivost nebo územní neshody, popřípadě nerozhodnost v tom, jak spojit dvě rozdělené vlády. I když šlo o velké problémy, nebyly nepřekonatelné. Největší zábranou bylo podezřívání a hluboce zakořeněná nenávist, kterou jedna část národa cítila k té druhé. Bylo znepokojivé uvažovat o tom, že ke skutečnému spojení bude moci dojít teprve až generace, kterou válka přímo postihla, vymře.

"To je záležitostí Kima Hwana," prohlásil generál Norbom, "proč to tedy neponechat na něm, majore?"

"Ano, pane."

"A teď mi řekněte, proč jste mě přišel navštívit?"

"Ohledně tohoto převodního rozkazu, pane. Je na něm nutné vaše razítko."

"Čeho se týká?"

Lee mu podal papír. "Čtyř sudů tabunu, pane. Vezu je do DMZ."

Generál si nasadil brýle. "K čemu, proboha, potřebuje generál Schneider plyn?"

"To není pro generála, pane. Vojenská zpravodajská služba hlásí, že na hranici se vykopávají sudy s chemikáliemi a další jsou na cestě z Pchjongjangu. Tady ty chceme přepravit do Panmunjomu pro případ, že by je bylo zapotřebí."

"Ježíši," povzdechl si Donald. "Já ti to říkal, Howarde, vymkne se nám to z rukou."

Tvář Leeho zůstala nehybná, zatímco stál strnule vedle Donalda a pozoroval Norboma, jak čte.

"Vy jste plyn zrekvíroval," podivil se generál. "Komu bude nakonec dodaný?"

"Já zůstanu u této dodávky, pane. Mám rozkazy od generála Sama." Z kapsy své košile vytáhl papíry a podal je generálovi.

Norbom na ně krátce pohlédl a stiskl knoflík interkomu. "Shootere."

"Ano, pane?"

"Potvrďte majoru Leemu přepravu a sežeňte mi k telefonu generála Sama."

"Ano, pane."

Norbom předal dokumenty důstojníkovi. "Musím k tomu říci jen dvě věci, majore. Za prvé, jeďte opatrně. A až se dostanete do Panmunjomu, zachovejte chladnou hlavu."

"Samozřejmě, pane," odpověděl Lee, zasalutoval, zdvořile se uklonil Donaldovi, zatímco diplomata chladně přejel pohledem, a pak se vojensky otočil a odešel.

Leeho obličej zůstal bez výrazu, ale uvnitř se smál. Peníze a měsíce věnované přesvědčování seržanta Kila, aby se k nim připojil, se teď vyplácely. Pobočník generála Sama se už tolikrát podepsal jménem svého nadřízeného, že se jeho podpis už nedal rozeznat od originálu. A on bude první, kdo převezme Norbomův hovor, a zajistí, aby generál nebyl přítomný až do chvíle, kdy na celou záležitost stárnoucí mozek Norboma zapomene, nebo kdy už bude pozdě. Lee a jeho skupina získá v každém případě to, co chtěla: šanci zahájit druhou a smrtelnější fázi své operace.

Se svými třemi muži se setkal u zaplachtovaného nákladního vozidla, starého Dodge T214. Američtí vojáci tomuto naklaďáku přezdívali Beep-Big Jeep. Byla to tříčtvrtětunka s bytelnými tlumiči a nízkým těžištěm, které bylo velkou výhodou pro jízdu v terénu, ke které se chystali.

Muži salutovali, zatímco se Lee přibližoval, pak Lee vylezl na sedadlo spolujezdce. Další dva muži si sedli dozadu pod plachtu.

"Až opustíme základnu," řekl řidiči, "vrátíš se do města, do Chonggyechonno." Napůl se obrátil dozadu. "Vojíne, zástupce ředitele KCIA

nevěří, že je za odpoledním útokem nepřítel. Prosím, zajistěte, aby se pan Kim Hwan nedopustil zrady. Udělejte všechno pro to, aby zítra ráno nenastoupil do práce."

"Ano, pane. Boží zásah?"

"Ne, žádné nehody. Běžte do hotelu, vezměte si civilní šaty, opatřete si jednu z identifikačních karet a zmocněte se v garáži některého vozu. Zjistěte, jak vypadá, sledujte ho a zabijte, Jangu. Brutálně, tak, jak to dělali Severokorejci americkým vojákům, kteří ořezávali stromy. Tak, jak bezcitně zabili sedmnáct lidí při bombovém útoku v Rangúnu. Tak, jak zabili mou matku. Ukažte jim, Jangu, jaké jsou ti Severokorejci zvířata, dokažte, že pro ně není v civilizovaném světě místa."

Jang přikývl a Lee se pohodlně opřel do svého sedadla, aby zatelefonoval kapitánu Bockovi v DMZ. U brány předložil orazítkovaný doklad americké stráži, která přešla k zadní straně vozidla, překontrolovala sudy, vrátila mu papír a propustila je ven. Když se dostali na bulvár, Jang vyklouzl z vozidla a odběhl směrem k hotelu Savoy, kde jejich dlouhý a rušný den začal.

28

ÚTERÝ, 7.57 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Zazvonil telefon Paula Hooda. To se příliš často nestávalo. Většina jeho komunikace probíhala prostřednictvím e-mailu nebo po zvláštních telefonních linkách přes jeho ústřednu.

Bylo to zvláště podivné, protože jeho interkom ho na přepojení tohoto hovoru neupozornil. Znamenalo to, že volá někdo, kdo může obejít hlavní ústřednu Operačního centra.

Hood uchopil sluchátko: "Haló?"

"Paule, tady je Michael Lawrence."

"Ano, pane. Jak se máte, pane?"

"Paule, jak jsem se dozvěděl, vašeho chlapce dnes ráno odvezli do nemocnice."

"Ano, pane."

"Jak se mu daří?"

Paul se zamračil. Existovaly chvíle, kdy je prezidentovi zapotřebí podávat dobré zprávy, ale nastávají i chvíle, kdy je zapotřebí říci mu pravdu. Tohle patřilo do druhé kategorie. "Moc dobře ne, pane. Lékaři neví, co to způsobilo, a on nereaguje na léčbu."

"To je mi líto," prohlásil prezident. "Ale, Paule, chtěl bych vědět, jak velký to bude pro vás problém?"

"Pane?"

"Potřebuji vás, Paule. Chci vás v čele té korejské skupiny. Potřebuji, abyste se soustředil na zvládnutí situace. Nebo musím najít někoho jiného, kdo by vás ve vedení nahradil. Je to na vás, Paule. Přejete si, abych to předal někomu jinému?"

Bylo to zvláštní, ale Paul nad tím přemýšlel před pouhými pěti minutami, teď, když slyšel prezidenta, jak se ho na to otevřeně ptá, však neměl na mysli ani tu nejmenší pochybnost. "Ne, pane," odpověděl. Zvládnu to."

"Chlapík. A Paule?"

"Ano, pane?"
"Dejte mi vědět, jak se vašemu chlapci daří."
"Ano, pane, dám. Děkuji."
Když Paul telefon zavěsil, na chvíli se zamyslel a pak stiskl klíč F6, aby mohl mluvit s Bugsem Benetem. "Bugsi," požádal, "až budete mít čas, zavolejte jednoho z našich technických géniů. Potřebuji novou kódovou sekvenci pro Smrtelný útok, něco, co Alexandra skutečně překvapí, až se vrátí domů z nemocnice."
"Zařídím," odpověděl Bugs.
Paul se usmál, přikývl a pak si otevřel další dokument v řadě a vrátil se k práci.

29

ÚTERÝ, 22.00 HOD., SOUL

Zcela nová, moderní čtyřposchoďová budova z oceli a bílých cihel stála trochu stranou od Kwangju a za dlouhým obdélníkovým dvorem svítila novotou. Kromě vysokého železného plotu, který dvůr obklopoval, a stažených žaluzií v oknech by si náhodný chodec klidně mohl myslet, že jde o kancelářskou budovu nějaké velké společnosti nebo o univerzitu. Bylo nepravděpodobné, že by někoho napadlo, že je to sídlo KCIA, které skrývá ta nejdelikátnějších tajemství celého východu.
Budova KCIA byla zvenčí chráněna videokamerami, v každém okně a ve dveřích byly složité detektory citlivé na pohyb a elektronické vlny chránily vnitřní prostory před odposlechem. Teprve po příchodu do jasně osvětleného prostoru recepce a po setkání se dvěma ozbrojenými strážemi za neprůstřelným sklem by člověk pochopil delikátnost operací, které zřejmě uvnitř probíhají.
Kancelář zástupce ředitele Kima Hwana byla ve druhém poschodí, pod přijímací místností kanceláře ředitele Yung-Hoona. Tento bývalý policejní náčelník právě večeřel v kavárně ve čtvrtém patře se spřátelenými novináři, aby zjistil, co vědí. Hwan a Yung-Hoon používali navzájem velmi odlišné, ale doplňující se metody práce: Yung-Hoonovou filozofií bylo, že lidé znají všechna fakta, která vyšetřovatelé potřebují, záleží pouze na tom, abyste správným lidem položili ty správné otázky. Hwan věřil, že lidé vědomě nebo nevědomě lžou - že k faktům se nejlépe dostanete pomocí vědeckých prostředků. Oba připouštěli, že přístup toho druhého je naprosto oprávněný, i když Hwan neměl žaludek na všechny ty úsměvy a řeči, které Yung-Hoonova metoda vyžadovala. Ještě v době, kdy kouřil, se jeho tolerance k hloupostem zhruba rovnala cigaretě Camel bez filtru; teď byla ještě menší.
Jeho malý psací stůl byl plný papírů a složek. Hwan právě studoval zprávu, která přišla z laboratoře. Přeskočil profesorovu analýzu "hybridních sp orbitu" a "směr záporných elektrických částic" - podrobnosti, které nebyly pro KCIA důležité, na rozdíl od soudů, použije-li se kdy tento materiál v soudní síni - a přečetl si rovnou závěr:

Analýza výbušniny odhalila, že jde o standardní severokorejskou plastickou trhavinu: složení odpovídá výrobnímu zařízení umístěnému v Sonchonu.
Na láhvi od vody nejsou žádné otisky prstů. Měly by tam být alespoň částečné

otisky prodavače. Došli jsme k závěru, že láhev byla pečlivě otřena. Pozůstatky slin nalezené v kapičkách vody, které v láhvi zůstaly, se ničím zvláštním nevyznačují.
Samotné částečky hlíny nám nic neříkají. Hlavními prvky jsou písek a bauxit, což je běžné pro celý poloostrov a nelze to využít k určení místa původu. Toxikologická zkouška však odhalila koncentrované zbytky sublimace soli NaCl (Na+ ze zásady NaOH, Cl 2 kyseliny HCl). Něco takového se běžně nalézá v benzínových výrobcích z Velkého pohoří Khingan v Mongolsku, včetně dieselového paliva používaného mechanizovanými jednotkami KLDR. Koncentrace 1:100 NaCl v půdě silně ukazuje na možnost, že půda tady byla zavátá ze severu. Počítačová simulace ukazuje na to, že takový poměr by měl být 1 :5 000.

Hwan nechal svou hlavu spočinout na zadním opěradle židle. Dovolil, aby mu obličej ovívaly chladivé závany od stropního větráku.

"Takže máme atentátníky, kteří přišli ze severu. Jak by se tedy mohlo stát, že by nešlo o Severokorejce?" Napadlo ho, že zjistit to s naprostou jistotou lze pouze jediným způsobem, a to i přesto, že se mu s tak důležitou kartou vyrukovat nechtělo.

Když si shrnutí přečetl ještě jednou, zapípal jeho interkom.

"Pane, tady je seržant Jin z přijímací místnosti. Je tady nějaký muž, který si přeje setkat se s důstojníkem, který má na starosti výbuch u paláce."

"Řekl vám proč?"

"Říká, že je viděl, pane. Že viděl ty muže, kteří běželi od přenosového vozu."

"Zadržte ho tam," přikázal Hwan, vyskočil ze židle a utáhl si vázanku. "Hned tam budu."

30

ÚTERÝ, S.05 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Bob Herbert a Matt Stoll se oba zaraženě a tiše dívali, jak se na Stollově monitoru začaly objevovat fotografie z NRO.

"Mne snad budou omývat," prohlásil Herbert. "Oni snad zešíleli."

Fotografie z Pchjongjangu ukazovaly tanky a obrněná vozidla vyjíždějící z města a protiletadlové dělostřelectvo rozmísťované v blízkém okolí.

"Ti hajzlové se připravují na válku!" vykřikl Herbert. "Ať se v NRO podívají na DMZ. Ať víme, co se tam děje."

Sebral telefon, který měl na opěradle svého pojízdného křesla. "Bugsi - spojte mě se šéfem."

Okamžitě se mu ozval Hood. "Co máte, Bobe?"

"Mám pro vás práci - budete muset přepsat tu zprávu o možnostech. Ze severokorejského hlavního města vyjíždějí alespoň tři mechanizované brigády a míří na jih, na jižní straně města jsou nejméně... právě to počítám, jedna, dvě, tři... čtyři protiletadlové baterie."

Dlouhou chvíli bylo ticho. "Zajistěte mi vytištěné snímky a dále monitorujte situaci. Zjistil už něco Matty?"

"Ne."

Opět bylo dlouho ticho. "Zavolejte Andrews a požádejte je, aby nám

předávali každé dvě hodiny nejnovější výsledky průzkumu z oblasti od východokorejské zátoky po zátoku Chungsan."

"Chcete informovat ostatní?"

"Mike a skupina Striker jsou už na cestě. Jestli se počítače zase zhroutí a ztratíme spojení, nechci, aby šli do neznáma."

"Chápu," odpověděl Herbert. "Řekněte mi, šéfe, stále si myslíte, že si ti hajzlové nepřejí válku?"

"Myslíte tím Bílý dům nebo KLDR?"

Herbert zaklel. "Do prdele. Tohle jsme nezačali my "

"Ne, to tedy ne. Ale já si stále myslím, že Severní Korea válku nechce. Připravují se, protože předpokládají, že děláme totéž. Problémem je, že prezident nesmí vypadat, že je měkký, a nechce zaváhat. Ale co oni?"

Když Herbert slíbil, že se ozve ihned, jak bude mít nové informace, zamumlal si něco pro sebe o podezřívavé povaze Hooda. Jenom proto, že byl politik politiků v době, kdy byl starostou, a že se radil s každým poradcem a posuzoval každý průzkum veřejného mínění, ještě neznamenalo, že to tak dělá každý. Nevěřil, že by prezident riskoval životy mladých Američanů jenom proto, aby zvýraznil představu, že je tvrdý chlapík. Jestliže nezaváhal, bylo to ze stejného důvodu, proč Ronald Reagan, když teroristé zorganizovali atentát v berlínském baru, poslal vysoce výbušný ranní pozdrav do Libye. Ublížili jste nám, tak za to zaplatíte krví. Přál si, aby taková politika byla standardním operačním postupem, namísto prázdného bušení se do prsou ve Spojených národech. Stále si přál, aby někdo z těch muslimským teroristů, kteří mu od roku 1983 zabránili používat jeho nohy, za to zaplatil. Herbert zatelefonoval svému asistentovi a požádal ho, aby ho spojil s generálem McIntoshem z Andrews.

Tento letoun měl označení Dassault Mirage 2000 a byl vyrobený na zakázku francouzské vlády jako útočný stroj. Brzy se však osvědčil jako jedno z nejuniverzálnějších letadel ve vzduchu. Byl vynikající jak pro vzdušnou podporu, tak při útocích z nízké výšky nebo pro vzdušný průzkum. V této poslední roli tento patnáct a čtvrt metrů dlouhý dvousedadlový stroj dokázal letět rychlostí až 2,2 macha ve výšce asi osmnácti kilometrů; obojí dosáhl za pouhých pět minut po vzletu. Americké letectvo zakoupilo šest těchto letounů pro použití v Evropě a na Dálném východě, částečně pro upevnění vojenských svazků s Francií, ale částečně také proto, že tento tryskáč byl skutečným uměleckým dílem.

Letoun s řevem vylétl z americké letecké základny v Ósace k nočnímu nebi. Letadla mířící k severu z jihu musela létat výše a dala se lehčeji zaměřit radarem; letouny z Japonska mohly letět nízko nad mořem a nad Severní Koreou byly dříve, než dokázala tamní armáda zareagovat.

Mirage dosáhl východní pobřeží Severní Koreje za patnáct minut po vzletu a zatímco tryskový motor M53-2 hnal letadlo do téměř svislého stoupání, důstojník Margolinová z průzkumu, která seděla za pilotem, začala zhotovovat fotografické snímky. Používala fotoaparát Leika s teleobjektivem 500x, který byl upravený pro noční snímání.

Margolinová byla poučena o tom, co má být předmětem jejího zájmu: pohyby vojsk a činnost u jaderných elektráren a skladišť chemických zbraní. Cokoliv, co se podobalo tomu, co v okolí hlavního města viděl špionážní satelit NRO.

To, co uviděla, zatímco mirage minul Pchjongjang a letěl k jihozápadu nad zálivem směrem ke Žlutému moři, ji překvapilo. Pilotovi řekla, aby zapomněl na plánovaný druhý přelet: v letu pokračovali směrem k třicáté osmé rovnoběžce a jakmile ji přelétli, Margolinová přerušila nařízený klid vysílačky, aby se mohla spojit s velitelem mise.

31

ÚTERÝ, 2S.10 HOD., SOUL

Gregory Donald stál ve dveřích malé přízemní kaple už několik minut a nebyl se schopný pohnout. Díval se na jednoduchou borovicovou rakev, aniž viděl dovnitř, nechtěl se podívat, dokud k tomu nebude připravený.

Právě přišel do kaple od telefonu, kterým hovořil s jejím otcem, který přiznal, že dostal obavy, když mu Soonji nezatelefonovala. Věděl, že se chtěla zúčastnit oslav, a pokaždé, když v místě, kam šla, došlo k nějakému problému, mu zatelefonovala, aby ho ujistila, že je v pořádku. Dnes to neudělala. A když telefon u ní doma nikdo nebral a žádný záznam o ní nebyl ani v žádné nemocnici, obával se toho nejhoršího.

Kim Yong Nam to vzal tak, jako bral všechno, co ho rozrušilo: vždy se stáhl do sebe. Okamžitě poté, co uslyšel o smrti Soonji a Donaldových plánech ohledně pohřbu v Americe, zavěsil bez jediného slova poděkování, lítosti nebo kondolence. Donald nikdy Kimovy způsoby nechápal jako něco, co je zaměřeno proti němu, stejně na žádná slova útěchy nečekal - i když by si je přál. Každý má svůj vlastní způsob, jak se se smutkem vyrovnat, a Kim se prostě před všemi uzavřel.

Donald zhluboka dýchal a přinutil se vzpomenout si, jak ji naposledy uviděl - ne jako manželku, ani Soonji, ale jako zhroucenou postavu, která mu bez života ležela v náručí. Snažil se sám sebe připravit na to, že umění pracovníků pohřební služby je snahou předstírat, přeměnit mrtvé do podoby klidu a kypícího zdraví - nedokáže však znovu vrátit život tak, jak si ho pamatujeme. Věděl však, že jde o víc než o smrt, kterou si pamatoval. O víc než zničené a zakrvavené tkáně, které držel v náruči

Když vstoupil do místnosti, jeho dýchání bylo nepravidelné a chůze nejistá. Po stranách rakve hořely v místě u hlavy velké svíce a Donald obešel spodní část rakve, aniž nahlédl dovnitř. Jen koutkem oka zahlédl šaty, pro které poslali vojáka, jednoduché čistě bílé hedvábné šaty, které měla na sobě, když se brali. Viděl také červené a bílé květiny, které jí vložili do rukou a na její pas. O květiny požádal Donald: i když Soonji nevěřila, že rudé a bílé růže tě přiblíží Bohu, její matka, která věřila v Chondokyo, byla takto pohřbená. Možná, že se nesetká s Bohem, v jehož existenci věřila více než on, ale možná, že se setká se svou matkou.

Postavil se čelem k rakvi a pomalu otevřel oči.

Usmál se. Postarali se o jeho děvče. Během svého života používala pouze jemný náznak rtěnky, a stejně tak tomu bylo i teď. Její řasy byly lehce načerněné maskarou a pokožka nebyla pokryta pudrem ani žádným krémem, vypadala tak, jako za svého života. Někdo musel z jejich bytu přinést její parfém, protože teď, když stál blízko, ho ucítil. Donald vzdoroval touze dotknout se jí, měl dojem, jako by pouze spala... Vypadala velice klidná.

Když přešel na levou stranu rakve, nepokryté plakal. Nechtěl si ji prohlédnout více zblízka, ale políbil si prst, kterým se dotkl zlatého snubního prstenu, kroužku, na kterém byla vyryta jejich jména a datum jejich sňatku.

Když se dotkl okraje jejího rukávu a vzpomněl si, jak jemná, mladá a vitální byla v ten den, kdy se brali, Donald vykročil ven z kaple odhodlanější, než když tam přišel. Vztek, který předtím předvedl generálu Norbomovi, měl teď pod kontrolou.

Byl však stále odhodlaný jet na sever, a to ať už s, nebo bez pomoci svého přítele.

32

ÚTERÝ, 22.15 HOD., SOUL

Když Kim Hwan vstoupil do strážnice, seržant z recepce mu podal kartičku totožnosti s fotografií. Hwan si přečetl údaje: Jméno: Lee Ki-Soo. Věk: Dvacet. Adresa: 116 Hai Way, Soul.

"Překontroloval jste to?" zeptal se.

"Ano, pane. Ten byt je pronajatý Shin Jong-U, kterého jsme však nebyli schopni najít - tento muž tvrdí, že tam bydlí, a že pan U je stále někde pryč na služebních cestách. Pracuje v továrně General Motors za městem, ale osobní oddělení je do zítřka zavřené."

Hwan přikývl, a zatímco se seržant v recepci připravoval, aby mohl zhotovit zápis, zástupce ředitele si prohlédl muže, který za ním přišel. Byl malý, ale dobře stavěný; Hwan viděl svaly na jeho krku a předloktí. Byl oblečený v šedé pracovní kombinéze továrny; hrál si se svým černým baretem a nervózně přešlapoval z nohy na nohu. Když Hwan vstoupil, muž se mu několikrát hluboko uklonil. Své oči však z Hwana nespustil a ty byly zvláštně znervózňující: muž měl tvrdý a jakoby neživotný lesk očí, který mu připomínal žraloka.

Zvláštní kombinace - divný člověk, pomyslel si. Ale dnešek poznamenal mnoho lidí a je možné, že on je jen jeden z nich. "Jsem zástupce ředitele Kim Hwan. Chtěl jste se mnou mluvit?"

"Vy máte na starosti tu - tu hroznou věc?"

"Ano, mám."

"Viděl jsem je. Tak, jak jsem už řekl tady tomu muži, viděl jsem tři chlapy. Odcházeli od nákladního vozu směrem do staré čtvrti - nesli nějaké pytle."

"Viděl jste jim do obličeje?"

Muž rychle zavrtěl hlavou. "Nebyl jsem dost blízko. Stál jsem přímo tam " Postoupil ke dveřím a hrál si s prsty. "U laviček. Hledal jsem - víte, většinou tam dávají veřejné záchodky. Ale dnes ne. A zatímco jsem je hledal, viděl jsem je."

"Jste si jistý, že byste je nemohl identifikovat? Barvu jejich vlasů-"

"Černé, všichni tři."

"Vousy? Velikost jejich nosů? Tenké rty, velké rty, velké uši?"

"Lituji, to jsem neviděl. Tak, jak jsem už řekl, myslel jsem na něco jiného."

"Vzpomenete si, co měli na sobě?"

"Oblečení? Myslím, že obyčejné oblečení na ulici. A vysoké boty. Ano, měli na nohách vysoké boty."

Hwan chvíli muže pozoroval. "Ještě něco?"

Muž zavrtěl hlavou.

"Souhlasil byste s podpisem prohlášení ohledně toho, co jste viděl? Příprava zápisu bude trvat jenom pár minut."

Muž prudce zavrtěl hlavou a rychle zkrátil vzdálenost mezi ním a dveřmi.

"Ne, pane. To nemohu udělat. Když jsem šel na oslavu, měl jsem jenom přestávku, vyklouzl jsem ven. Chtěl jsem to vidět, chápete. Kdyby se to dozvěděli moji šéfové, potrestali by mě "

"Nemusí se to dozvědět," uklidňoval ho Hwan.

"Lituji." Položil ruku na kliku. "Chtěl jsem, abyste o tom věděli, ale nechci se do toho míchat. Prosím - doufám, že vám to pomůže, ale teď už musím jít."

S tím muž otevřel dveře a vyběhl do tmy. Hwan se seržantem se po sobě podívali.

"Zdá se, že než se tady zastavil, vypil o pár piv více, než snese, pane."

"Hm, divné," odpověděl Hwan. "Přepsal byste to na stroji a nepodepsané mi to přinesl? Bylo v tom pár užitečných informací."

Alespoň to potvrdilo některá fakta, která nalezli v aleji. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že toho malého divného muže nechá sledovat, ale pak došel k názoru, že nejlépe své zaměstnance využije tam, kde jsou, při rozhovorech s ostatními přítomnými, kontrolou videozáznamů a fotografií, prohledáváním prostoru a hledáním dalších důkazů v opuštěném hotelu.

Vyrazil po schodišti vzhůru - když měl čas a energii, aby mohl jít pěšky, vždycky odmítal výtah - vrátil se do své kanceláře, aby zvážil další kroky.

Až se ředitel vrátí, bude se stavem vyšetřování nespokojený: měli jenom částečné důkazy, které ukazovaly na Severní Koreu, ale žádná vodítka k tomu, kdo to mohl provést.

Poté, co vysílačkou zjistil, co dělají jeho zaměstnanci v terénu, a dozvěděl se, že nic nenašli, se Hwan rozhodl, že k rychlému získání důkazů bude muset podniknout něco, do čeho se mu nechtělo, něco, co ho může stát zrovna tolik, kolik získá.

Zdráhavě zvedl telefon...

33

ÚTERÝ, 22.20 HOD., KOSONG, SEVERNÍ KOREA

Štíhlé, moderní čtyřsedadlové letadlo Lake LA-4200 Buccaneer, cestující průměrnou rychlostí 190 km za hodinu, letělo nízko nad mořem a směřovalo k pobřeží Severní Koreje. Jeho nahoře umístěné motory Lycoming 0-360-A1A hřměly a kvílely, zatímco se pilot snažil letoun vyrovnávat v turbulencích, které byly tak blízko nad hladinou běžné - byli právě pod hranicí tří set metrů a rychle klesali - pilot nechtěl havarovat. Zvláště ne s těma dvěma na palubě. Kapesníkem si utřel zpocené čelo a snažil se nemyslet na to, co by s ním udělali, kdyby musel přistát osmdesát kilometrů od pobřeží.

Přes sedm a půl metru dlouhé letadlo sestupovalo pod hranicí sto padesáti metrů rychleji, než by mělo, bylo přitahováno spodním tahem, přesto ale klesalo pomaleji, než si pilot přál. Byla teď vidět temná linie pobřeží a pilot věděl, že nebude mít čas na druhý pokus: jeho pasažéři potřebovali být na břehu před půl devátou a on je nesměl zklamat. Ani o vteřinu.

Zrovna tak nechtěl, aby mu jeho drahý přítel Han Song přiděloval další neoficiální lety. Synové, kteří chtěli navštívit otce, nebo dokonce špioni z jihu, vyšlo to na stejno. Kamarád tvrdil, že tihle dva jsou podnikatelé, ale neřekl, že jejich podnikáním jsou vraždy.

Břicho letounu ve tvaru člunu dosedlo s lehkým bouchnutím na hladinu. Po obou stranách prudce vystříkla voda, zatímco on rychle brzdil; chtěl oba muže vysadit a otočit letadlo, ještě než si ho všimnou zvědaví rybáři nebo policie.

Uvolnil západku a otevřel poklop. Odkryla se celá kabina. Zpod sedadla vytáhl člun a spustil ho přes okraj na vodu, zatímco muži vzadu vstávali ze sedadel. Pilot natáhl ruku, aby pomohl prvnímu muži do člunu. Vrah uchopil pilota za zápěstí a podíval se na jeho svítící letecké hodinky.

"Dokázali jsme to!" řekl pilot.

"Byl jsi dobrý," odpověděl zabiják, zatímco se jeho společník kolem něho protáhl a sestoupil do člunu. Muž sáhl do kapsy svého převlečníku a podal pilotovi svazek bankovek. "Tak, jak jsme se s tvým agentem domluvili."

"Ano, děkuji vám."

Pak muž sáhl do kapsy a vytáhl zakrvavenou dýku, kterou podržel před jeho obličejem. Srdce pilota bušilo tak prudce, že byl přesvědčený, že to je ono, a nikoliv motor, co způsobuje otřásání letadla. Zabiják se zasmál, trhnul paží stranou a odhodil nůž do moře; pilot si oddechl tak prudce, že ztratil rovnováhu a zhroutil se na sedadlo.

"Dobrou noc," prohlásil zabiják a otočil se, aby se přidal ke svému příteli ve člunu.

Trvalo několik minut, než se pilot natolik uklidnil, aby mohl odplout dál na moře. V té době už oba cestující pohltila tma.

Muže naváděl k pobřeží blikající světlo, které držel voják na pláži. Byl odliv a v několika minutách byli u břehu, jeden z nich vypustil člun, zatímco druhý sebral kufry a šel ke dvěma džípům, které parkovaly ve stínu pod útesem.

"Plukovník Oko?" zeptal se nově příchozí.

"Plukovník Sun," uklonil se druhý. "Jste tady brzy."

"Náš pilot se nás chtěl co nejdříve zbavit." Sun se podíval směrem k ozbrojenému vojákovi, který stál vedle džípů. "Máte uniformy, doklady a - balíček?"

"Jsou ve voze. Chcete si to překontrolovat?"

Sun se zasmál a položil kufry do písku. "Major Lee vám věří." Jeho smích ještě nabyl na síle. "A koneckonců, máme společný cíl, chceme zůstat nepřáteli."

"K tomu nepotřebujete válku."

"Vy nejste politik, plukovníku. Vám nemusí nikdo připomínat, co je v naší krvi. Chcete si překontrolovat peníze?"

Oko zavrtěl hlavou a kývnul na svého pomocníka, aby převzal kufr. "Mám-li být upřímný, plukovníku, i kdybychom nedostali zpátky úplatky, které jsme zaplatili, ty výdaje by za to stály."

Plukovník Sun se opět uklonil. Oko vlezl do vozu, aniž by se ohlédl po mužích, kteří vyrazili po nezpevněné silnici k horám.

Pomocník plukovníka Suna, četař Kong Sang Chul, přistoupil blíže, zatímco pozoroval, jak odjíždějí. "A přitom se tvrdí, že sever a jih se neumí nikdy na ničem domluvit."

O deset minut později, oblečeni v uniformách severokorejského plukovníka a jeho pobočníka, a poté, co zkontrolovali balíček, zda je všechno uvnitř, pokračovali Jihokorejci po stejné silnici směrem k místu, které bylo na mapě ve složce dokladů označené červeně.

ÚTERÝ, S.40 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

"To nejde, to nejde, tohle se nemůže stát!"

"Ale stalo se, chlapče. Stalo."

Stoll s Herbertem seděli s Hoodem a ostatními z hlavního týmu Operačního centra u konferenčního stolu v Tanku. Chyběl jen Rodgers, který dostane příslušnou zprávu. Ann Farrisová seděla vpravo od Hooda, Stoll a Herbert byli vedle ní, zatímco Lowell Coffey II. seděl vlevo; na druhé straně stolu byli Martha Mackallová, Liz Gordonová a důstojník Phil Katzen. Darrell McCaskey se posadil mezi Gordonovou a Katzena hned poté, co předal Hoodovi jednostránkový souhrn přehledu činností Ligy rudého nebe a dalších teroristických organizací. Zdálo se, že žádná z nich nemá s výbuchem v Soulu nic společného.

Na stole před Hoodem ležela zpráva McCaskeye a fotografie NRO, kterou mu poslali, a která ukazovala značné přesuny jednotek v oblasti Pchjongjangu; vedle ležely telegraficky zaslané snímky zhotovené Judy Margolinovou z Mirage. Snímky neukazovaly žádné vyjíždějící tanky, žádné dělostřelecké baterie v oblasti města, ani žádné jiné přípravy, které by ukazovaly, že KLDR se chystá do války. "Jak si vysvětlujete ten nesoulad, Matty? Kromě toho, že tohle se nemůže stát."

Operační podpůrný důstojník si hořce povzdechl. "Klíčové terénní znaky na obou fotografiích jsou stejné, takže satelit nebyl jednoduše jenom špatně nasměrovaný, neudělal snímky jiného místa. Na obou snímcích je Pchjongjang."

"NRO nám mělo poslat poslední novinky," prohlásil Herbert, "potvrdil jsem to zajištěnou linkou. Fotografie na monitoru předvedly odpovídající pokrok rozmísťování sil, které jsme viděli na první fotografii."

"Rozmísťování, ke kterému pravděpodobně nedochází," poukázal McCaskey.

"Správně."

"Takže, Matty?" zeptal se Hood. "Za necelou půlhodinu mám jít do Bílého domu. Co mám říci prezidentovi?"

"Že tady máme nějakou softwarovou záhadu. Záhadu, jakou jsme dosud ještě nikdy neviděli."

"Záhadu!" vykřikl Herbert. "V počítačovém vybavení za dvacet milionů dolarů, které jsi fy navrhl?"

"Přesně tak. Někdy si ani chytří kluci ničeho nevšimnou, a někdy se přes betonové barikády dostanou i auta plná bomb !" Stoll zalitoval toho, co řekl, už ve chvíli, kdy ta slova vyslovoval. Stiskl rty a posadil se.

"To je opravdu pěkné, Matte," prohlásil Coffey, aby přerušil napjaté ticho.

"Lituji, Bobe," omluvil se Stoll. "To sem nepatří."

Herbert na něho zíral. "Máš pravdu, kluku." Jeho pohled se svezl ke kožené sedačce jeho pojízdného křesla.

"Podívej," řekla Liz, "všichni děláme chyby. Ale můžeme je rychleji napravit, když budeme spolupracovat, a ne jenom ukazovat prstem. Kromě toho, pánové - jestli budeme takto reagovat už v prvních fázích krize, bude lepší, když si najdeme jiné zaměstnání."

"Dobře řečeno," přitakal Hood. "Pokračujme. Matty, řekni nám, podle svého odhadu, o co tady jde."

Stoll si ještě více zhluboka povzdechl. Na Herberta se ani nepodíval. "Nejprve jsem si myslel, když se to zhroutilo, že jde jen o nějakou hru. Že nám chce někdo dokázat, že se nám nějak dostal do systému a že to dokáže v budoucnosti zase. Napůl jsem čekal, že když to zase naskočí, dostaneme nějaký vyděračský e-mail."

"Ale nic jsme nedostali," řekl Coffey.

"Ne, nic nepřišlo. Pak jsem si myslel, že v původním programu je chyba,

nebo že nám sem někdo propašoval nějaký software, který se pak od nás dostal do DOD a do CIA, nebo to postupovalo opačným směrem. Pak přišla fotografie z Ósaky a teď si myslím, že to byla ta chvíle, kdy nás teprve opravdu napadli."

"Vysvětli nám to," požádal Hood.

"Zhroucení systému byla buďto jenom zástěrka, nebo šlo o odlákání naší pozornosti k zakrytí skutečného cíle, kterým bylo zneužití našeho satelitního průzkumného systému."

"Ve vesmíru?" zeptal se Coffey.

"Ne. Ze země. Někdo nám kontroluje alespoň geostacionární oko 12A... Možná, že ještě něco dalšího."

"To se bude prezidentovi opravdu líbit," podotkl Coffey.

Hood pohlédl na odpočítávací hodiny a pak na Bugsův obličej na obrazovce počítače.

"Máš to?"

"Ano, pane."

"Zařaď to na konec zprávy o možnostech - tady k tomu, co ti teď nadiktuji." Podíval se na Stolla. "Náš podpůrný operační důstojník nyní na problému pracuje a ujistil mne, že problém bude odhalen a vyřešen. Čas následuje. Mezi tím bude Operační centrum pracovat bez počítačů, protože prezentovaným údajům nemůžeme věřit. Spolehneme se na vzdušný průzkum, na agenty v klíčových oblastech a na dokumenty simulace krize. Podepsán, atd. Všechno to, Bugsi, vytiskni. Budu tam asi za minutu." Hood vstal. "Kterou větu sis tak oblíbil, Matty? ‚Tak to zařiďte, aby to šlo?' Tak se do toho pusťte. Tento systém měl být nedobytný. Jako takový ho prezident spolu s Operačním centrem představil Kongresu a před rokem na to dostal čtvrt miliardy dolarů. Chci, abychom škůdce objevili a zneškodnili, problém se musí vyřešit." Pak se obrátil k důstojníkovi s pískově zbarvenými vlasy. "Phile - myslím, že v této fázi vaše oddělení nepotřebujeme. Máte diplom z počítačových věd - pomohl byste s tím Mattymu?"

Philovy modré oči přeskočily z Hooda na odpočítávací hodiny. "S potěšením."

Stoll ztuhnul, ale nic k tomu neřekl.

"Bobe, zavolejte Gregoryho Donalda na základnu v Soulu. Při výbuchu ztratil ženu, ale zkuste zjistit, zda by zvládl návštěvu DMZ, abychom získali nějaké poznatky z první ruky. Satelitům teď nemůžeme věřit a chci tam mít někoho z našich lidí - a jemu to může pomoci."

"Nezněl předtím zrovna nejlépe," poznamenala Martha, "takže opatrně."

Herbert přikývl.

"Pak bych rád o všem informoval Rodgerse," dodal Hood. "Řekněte mu, aby pokračoval podle vlastní úvahy a neodhaloval svou totožnost. Jestli si na to Rodgers troufne - a já si myslím, že ano - ať nám jeho tým podá zprávu o střelách Nodong, které jsou v oblasti Diamantových hor."

Herbert znovu přikývl, pak poodjel na svém křesle od stolu, ale bylo vidět, že ještě stále přemýšlí o tom, co mu řekl Stoll.

Hood stiskl bzučák a odešel, následoval ho Herbert a ostatní členové týmu.

Stoll se řítil chodbou zpátky do své kanceláře a Phil Katzen měl co dělat, aby mu stačil.

"Je mi líto, že ti tohle provedl, Matty. Vím, že tady mnoho pomoci nemohu."

Stoll zamumlal něco, čemu Phil nerozuměl. Ani si nebyl jistý, že rozumět chtěl.

"Lidé nechápou, že pokrok je následkem poučení se z chyb."

"To nebyla chyba," odsekl Stoll. "Jde o něco, co jsme zatím ještě nezažili."

"Aha. To mi připomíná mého staršího bratra, který, když mu bylo pětačtyřicet, opustil svou ženu i svou práci v Nynexu a rozhodl se poznat svět. Tvrdil mi, že jde o změnu životního stylu, a nikoliv o krizi středního

věku."

Stoll ho přerušil. "Phile, přišel jsem dnes do práce a spadlo na mne něco podobného jako zbloudilý asteroid. Jsem veleještěr, který bojuje o přežití, a tohle mi nepomůže." Stoll opět vykročil.

Phil ho následoval. "Dobrá, ale tohle možná pomůže. Když jsem psal svou disertační práci o sovětském lovu velryb, vypravil jsem se s Greenpeace na záchrannou misi do Ochotského moře. Neměli jsme tam co dělat, ale na tom nezáleží. Zjistili jsme, že Sověti znali způsob, jak na moři vytvořit falešné sonarové obrazce za použití přenosu zvuku; získali jsme odraz a spěchali chránit stádo, které tam vůbec nebylo, zatímco velrybáři zabíjeli velryby někde mimo naše obrazovky."

Oba muži vešli do Stollovy kanceláře.

"Tady nejde o sonarový odraz, Phile."

"Ne. Ale to nebyla ta důležitá část příběhu. Začali jsme si schovávat videozáznamy odrazů jako referenci pro budoucnost a zjistili jsme, že pokaždé, když byl přenos zapnutý, docházelo k téměř nepostřehnutelnému zvýšení energie "

"Počáteční zvýšení. To je běžné."

"Správně. Zajímavé však je, že ten signál byl jako otisk prstu, podpis, na který jsme se mohli spolehnout, než jsme vyrazili za velrybou. Počítače se tady vypnuly téměř na dvacet vteřin - nazval jsi to zástěrkou a můžeš mít pravdu. Když jsem v Tanku pozoroval odpočítávací hodiny, uvědomil jsem si, že tu máme jedno oko, které nezamrkalo."

Stoll stál vedle svého stolu. "Počítačové hodiny."

"Správně."

"Jak nám to může pomoci? Víme, od kdy do kdy ke zhroucení došlo."

"Uvažuj. Satelit pokračoval se zakládáním obrazů, i když je nedokázal vyslat na Zem. Kdyby se nám podařilo porovnat obraz z okamžiku před s obrazem zaznamenaným v okamžiku po, mohli bychom zjistit, co se systému přihodilo."

"Teoreticky. Musel bys dva obrazy překrýt a hledat na nich maličké změny "

"Je to totéž, jako když astronomové hledají ve hvězdném poli pohybující se asteroidy."

"Správně," odpověděl Stoll, "ale trvalo by velmi dlouho, než bychom porovnali desítky obrazů pixel po pixelu. Přitom se nemůžeme spolehnout ani na naše počítače, aby to udělaly za nás, protože mohou být naprogramované tak, aby některá fakta přehlédly."

"A to je právě ono. Počítač nepotřebujeme. Stačí prostudovat jednu sadu snímků před a jednu sadu po. Proto jsem předtím mluvil o počítačových hodinách. Ty se nemusely zastavit, ani když se dovnitř dostal virus. Ale trvalo by zlomek vteřiny, než by falešný obraz nahradil ten pravý "

"Ano, ano," přitakal Stoll. "Do prdele, ano. A to by se projevilo na časovém kódování fotografií. Místo aby přicházely pravidelně každých - kolik to je, každých 0,89 setin vteřiny, u prvního falza by došlo k malé prodlevě."

"A ta prodleva by se ukázala na spodním okraji fotografie."

"Phile, ty jsi senzační." Stoll začal hmatat po stole a uchopil svou kalkulačku. "Dobře - fotografie by měly přicházet každou 0,8955 vteřiny. Když objevíme jednu, která přišla o 0,001 vteřiny později, máme naše první falzum."

"Přesně tak. Stačí požádat NRO, aby provedli zpětnou kontrolu, až najdou časovou chybu."

Stoll se posadil na židli, spojil se se Stevem Viensem a vysvětlil mu situaci. Zatímco čekal, až Viens kontrolu provede, odemkl zásuvku ve svém psacím stole a vytáhl krabici plnou diagnostických disket, a pak začal kontrolu vnitřních součástí systému.

35

ÚTERÝ, B.55 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Když vjel Bob Herbert do své kanceláře, zuřil. Rty měl zkroucené v úšklebku, zuby zaťaté a obočí svraštělé, až se mu uprostřed nad jeho nosem dotýkalo. Částečně byl rozezlený kvůli tomu, že byl Stoll natolik netaktní, že řekl to, co řekl, ale částečně také proto, že Herbert v nitru věděl, že Stoll má pravdu. Nebyl v tom žádný rozdíl, chyba v programu, který Matt napsal, nebo selhání bezpečnostního systému, který on, Herbert, pomáhal zorganizovat - v obou případech šlo o součást stejného vývoje událostí. Nemohli jste se mu vyhnout bez ohledu na to, jak hodně jste se snažili.

Liz Gordonová měla také pravdu. Rodgers kdysi citoval Benjamina Franklina, podstata citátu říkala, že buďto budou všechny naše činy vzájemně souviset, nebo budeme viset každý oddělené. Operační centrum musí takovým způsobem pracovat a není to lehké. Zatímco v armádě, v NASA nebo v jiné organizaci pocházejí všichni lidé přibližně z podobného prostředí nebo jsou podobně orientováni, Operační centrum je sbírkou talentů, vzdělání a zkušeností - ze všech možných oblastí. Nebylo by správné, ba dokonce ještě hůře, bylo by proti zájmu věci očekávat, že se Stoll zachová jinak než Matthew Stoll.

Způsobíš sám sobě infarkt

Herbert vklouzl za svůj psací stůl a zablokoval kola pojízdného křesla. Bez toho, že by zvedl sluchátko, vyťukal jméno americké vojenské základny v Soulu. Hlavní číslo a přímé linky se objevily na obdélníkové obrazovce pod klávesnicí. Herbert si je prošel klíčem *, zastavil u kanceláře generála Norboma, zvedl sluchátko a stiskl #, čímž číslo zvolil. Snažil se uvažovat o tom, co by měl Gregorymu Donaldovi říci, protože on sám ztratil při výbuchu v Bejrútu svou ženu Yvonne, spoluagentku CIA. Slova však nebyla jeho silnou stránkou, pouze inteligence... a zahořklost.

Herbert si přál, aby se alespoň trochu dokázal uvolnit, ale nebylo to možné. Od exploze uběhlo už deset a půl roku. Smysl toho všeho, co ztratil, ho přesto pronásledoval každý den, a to i přes skutečnost, že si už na kolečkové křeslo zvykl stejně tak, jako na to, že je osamoceným otcem šestnáctileté dívky. Co však čas nezahojil, a co bylo dnes stejně tak živé jako v roce 1983, byla ta obrovská náhodnost všeho. Kdyby se Yvonne neobjevila, aby mu řekla vtip, který slyšela z pásky Show dnešního večera, dneska by žila. Kdyby pro ni tu nahrávku Neila Diamonda nezískal a kdyby Diamond nebyl ten večer v tom pořadu a kdyby ona nepožádala svou sestru, aby jí to nahrála -

Jen na to pomyslet stačilo pokaždé k tomu, aby se mu rozbušilo srdce a zatočila se mu hlava. Liz Gordonová mu řekla, že nejlepší je o tom nepřemýšlet, samozřejmě, ale to nepomáhalo. Stále se vracel zpátky k tomu okamžiku, kdy stál v obchodě s hudebninami a žádal o něco od toho zpěváka, který zpíval tu písničku o lehkém srdci...

Na zvonění telefonu odpověděl pobočník generála Norboma a sdělil Herbertovi, že Donald doprovodil tělo své ženy na velvyslanectví, aby tam zajistil její návrat do USA. Herbert vybral číslo Libby Hallové a navolil ho.

Bože, jak ona tu písničku milovala. Kolikrát se snažil, aby jeho ženu zaujal Hank Williams, Roger Miller nebo Johnny Horton, stejně se stále vracela k Neilovi Diamondovi, Barrymu Manilowovi a Engelbertovi.

Sekretářka Hallové zvedla telefon a spojila Herberta s Donaldem.

"Bobe," řekl, "je prima tě zase slyšet."

Donaldův hlas zněl pevněji, než očekával. "Jak se máš, Gregu?"

"Jako Job."
"Já to prožil, kamaráde. Vím, čím procházíš."
"Díky. Víš něco víc o tom, co se stalo? V KCIA se snaží, ale zatím nic nemají."
"Hm, my jsme tady sami měli takovou trochu krizovou situaci, Gregu. Zdá se, že se nám nabourali do počítačů. Nemůžeme spoléhat na údaje, které dostáváme, a to včetně snímků z našich satelitů."
"Zní to, jako by se někdo na ten dnešek velmi dobře připravil."
"To tedy ano. Známe teď tvou situaci a s biblí v ruce samotnému Bohu přísahám, že pochopím, když mi odpovíš ne. Ale šéf chce vědět, zda by ti nevadilo jet do DMZ, abys tam zhodnotil z první ruky situaci. Prezident ho určil do čela Korejské účelové skupiny a on potřebuje na scéně spolehlivé lidi."
Chvíli bylo ticho, pak mu Donald odpověděl, "Bobe, jestliže prostřednictvím generála Schneidera zajistíte nezbytná povolení, budu připravený vyrazit na sever asi za dvě hodiny. Stačí to?"
"Určitě ano," prohlásil Herbert, "zajistím povolení a vrtulník. Mnoho štěstí, Gregu, Bůh s tebou."
"A s tebou také," odpověděl Donald.

36

ÚTERÝ, 23.07 HOD., DMZ

Demilitarizovaná zóna mezi Severní a Jižní Koreou byla necelých šedesát kilometrů na sever od Soulu a asi sto šedesát kilometrů na jih od Pchjongjangu. Byla ustanovena společně se zahájením příměří 27. července 1953 a od té chvíle se vojáci obou stran s obavami a podezříváním vzájemně bedlivě pozorovali. V současné době stál na obou stranách celkem jeden milion vojáků, většina byla ubytovaná v moderních kasárnách s klimatizací. Budovy stály v řadách a zabíraly nejméně dvě sta akrů půdy, první řady na obou stranách nebyly vzdáleny ani tři sta metrů od hranice.
Zóna byla na obou stranách vyznačena od severovýchodu k jihozápadu tři metry vysokým plotem, přičemž na jeho vrchu byla ještě metrová zábrana z ostnatého drátu. Mezi ploty byl prostor o šířce asi šest metrů, který se táhl od pobřeží k pobřeží - vlastní DMZ. Vojáci s německými vlčáky a vyzbrojení samopaly hlídkovali podél plotů na obou stranách. Napříč DMZ vedl jediný průjezd, úzká vozovka, která stačila pouze pro jediné vozidlo; až do roku 1994, kdy do Pchjongjangu jel Jimmy Carter, nikdy nikdo tuto oblast na cestě do hlavního města Severní Koreje nepřekročil. Jediný přímý kontakt mezi oběma stranami se odehrával v jednoposchoďové budově, která připomínala kasárna. Na každé straně tam byly jediné dveře a vedle nich stály dvě stráže. Vlevo od stráží byl vlajkový stožár; uvnitř byl dlouhý konferenční stůl, který, stejně jako samotná budova, stál přesně na hranici mezi severem a jihem. Během vzácných příležitostí, kdy byly uspořádány schůze, seděli představitelé severu na své straně místnosti a představitelé jihu také na své.
Dál na východ od posledních kasáren, na jihokorejské straně DMZ, byla oblast nízkých kopců místy porostlá keři. Za těmito kopci pořádala armáda manévry; i když tam ze severu nebylo vidět, zvuky tanků a střílejícího

dělostřelectva, zvláště při nočních cvičeních, byly skutečně alarmující.

Jedna z linií keřů, téměř dvacet metrů dlouhá, rostla nad skalní roklí něco přes půl kilometru daleko od DMZ. Byla to zaminovaná oblast, kterou osobně kontroloval alespoň dvakrát denně kapitán Ohn Bock. Tam, teprve před sedmi týdny, síly ROK v tichosti vybudovaly tunel, který byl přes metr široký: Severokorejci o něm nevěděli a jihu umožňoval pozorovat činnosti v síti tunelů, kterou nepřítel vykopal pod DMZ. Jihokorejský tunel se ve skutečnosti nespojoval s žádným severokorejským tunelem; audio zařízení a detektory pohybu byly prostrčeny stěnami tunelu, aby zaznamenávaly špiony, kteří byli propašováváni na jih přes východ skrytý za skalou a keři asi půl kilometru dále na jih. Tito operativci byli pak sledováni a jejich totožnost byla hlášena jak vojenské zpravodajské službě, tak i KCIA.

Jak bylo naplánováno, kapitán Bock si svou večerní cestu do tunelu zařídil tak, aby odpovídala příjezdu jeho přítele z dětství, majora Kima Leeho. Kapitán a pobočník přijeli krátce po příjezdu Leeho. Jeho lidé už vykládali sudy s chemikáliemi. Bock svému nadřízenému zasalutoval.

"Byl jsem rád, když jsi mi zatelefonoval," řekl Bock. "Tohle byl pro tebe veledůležitý den."

"Ještě neskončil."

"Slyšel jsem, že na převozní lodi nalezli těla a že pilot letadla se včas vrátil. Jak se zdá, operace plukovníka Suna probíhá tak, jak byla naplánovaná."

Za dva roky, po které se znovu stýkali, a za rok, kdy byla tato operace ve fázi plánování, Bock ještě ani jednou neviděl, aby major nějak projevil své emoce. Teď to však platilo dvojnásob. Zatímco u jiného muže byste očekávali projev úlevy nad tím, čeho bylo dosaženo, nebo očekávám toho, co se má ještě stát - Bock samotný cítil s každou hodinou větší úzkost - u Leeho se zdálo, že je až nadpřirozeně klidný. Jeho hluboký hlas byl měkký, jeho pohyby neuspěchané a jeho způsoby byly ještě rezervovanější než obvykle. A přitom on byl tím mužem, který poleze do díry, ne Bock.

"Postaral jsi se dnes večer o hlídku tunelu?"

"Ano, pane. U monitorů je můj člověk, Koh. Je to ten můj počítačový génius. Zajistí, aby průzkumné vybavení nic nenahlásilo až do chvíle, kdy se vrátíte."

"Výborně. V plánu je vyrazit v 08:00 hodin."

"Budu tady na vás čekat."

Kapitán se se zasalutováním otočil, nastoupil do svého džípu a vrátil se na své stanoviště a ke své práci vyhodnocování zpráv, které dostával z jednotlivých oblastí podél DMZ a které odešle do Soulu. Pokud bude všechno dobře pokračovat, po dnešní noci bude počítat jednotky, a nejen papíry, budou se připravovat odrazit útok ze severu.

37

ÚTERÝ, 9.10 HOD., WASHINGTON, O.C.

Paul Hood spěchal do svého vozu parkujícího na podzemním parkovišti Operačního centra. V malém černém kufříku nesl výtisk zprávy o možnostech a její elektronickou podobu na disketě. Jakmile byl uvnitř, připnul si kufřík

pouty ke svému opasku a uzamkl dveře v ramenním pouzdru měl svou osmatřicítku, kterou nosil při přenášení tajných dokumentů - pak se s použitím své karty odhlásil u brány; strážný si prohlédl jeho totožnost a na jiném počítači vyznačil čas jeho odjezdu. Tento postup byl naprosto stejný jako postup, kterým procházel každý zaměstnanec v budově. Zdejší kód byl jiný než v poschodí, existoval totiž předpoklad, že i kdyby došlo ke zneškodnění hlídky v jednom bodu, je nepravděpodobné, aby se to stalo ve dvou.

Na čemž stejně nezáleží, napadlo Hooda, když se nám někdo dostane do počítačů, aniž by vůbec musel být v naší blízkosti.

Hood nevěřil technice a chápal jen částečně, jak pracuje. Hrozně ho však zajímalo, co se to dnes ráno stalo: Stoll byl v tom, co dělal, ten nejlepší, a jestliže se někomu podařilo ho obelstít, bude to učebnicový případ.

Když opustil betonový komplex a jel směrem k bráně Andrews - ke třetímu a poslednímu kontrolnímu bodu, pouhé kontrole totožnosti uchopil telefon. Zavolal na informace, získal číslo nemocnice a navolil ho. Byl spojen s pokojem svého syna.

"Haló."

"Sharon - ahoj. Jak je mu?"

Byla zdrženlivá. "Čekala jsem, až zavoláš."

"Promiň. Měli jsme... problém." Telefon nebyl zajištěný; nemohl říci více. "Jak je Alexovi?"

"Dali ho do stanu."

"A co injekce?"

"Nepůsobily. Má plíce přeplněné tekutinou. Musí kontrolovat jeho dýchání - až do chvíle, kdy se plíce vyčistí."

"Mají nějaké obavy?"

"Já je mám," odpověděla.

"Já také. Ale co říkají doktoři, miláčku?"

"Že je to standardní situace. Ale standardní jsou i injekce, a ty nezabraly."

Do prdele. Podíval se na hodinky a zaklel na adresu Rodgerse, protože tam nebyl. V jakém zatraceném druhu podnikání se to ocitl, když se musí rozhodovat mezi tím, zda bude po boku svého nemocného syna, nebo s prezidentem - a vybral si to druhé. Napadlo ho, jak se mu to všechno bude zdát nedůležité, jestliže se něco s Alexandrem stane. Ale to, co dnes dělá, ovlivní tisíce životů, možná, že desítky tisíc. Neměl na vybranou, musel dokončit to, co začal.

"Zavolám doktoru Triasoví z Walter Reed a požádám ho, aby tam zajel. On zajistí, aby se udělalo vše, co je možné."

"Bude mě držet za ruku, Paule?" zeptala se a zavěsila.

"Ne," odpověděl vyzváněcímu tónu. "Ne, to nebude."

Hood odložil sluchátko na jeho místo. Svíral kolo volantu, až ho bolelo předloktí, byl vzteklý, že tam nemůže být, ale také naštvaný, protože to Sharon nechápala. V srdci věděla, že ačkoliv miloval ji i Alexe a chtěl být v nemocnici, stejně by tam nebyl mnoho platný. Seděl by tam, pár minut by ji držel za ruku a pak by přecházel po místnosti, ale jinak by byl neužitečný... Stejně tak, jako při porodu svých dětí. Poprvé, když se snažil jí poradit, aby dýchala a soustředila se, zařvala na něho, aby odtamtud vypadl a sehnal nějakou sestru. Byla to důležitá lekce: Hood zjistil, že i když vás žena chce, není to totéž, jako že vás potřebuje.

Kdyby teď alespoň neměl ten pocit viny. Zanadával, stiskl tlačítko vysílačky, zavolal Operační centrum a požádal Bugse, aby ho spojil s doktorem Orlitem Triasem z Walter Reed.

Zatímco čekal a prodíral se pozdní špičkou, znovu zanadával na Rodgerse - i když dobře věděl, že mu nemá co vyčítat. Koneckonců, proč si prezident zvolil jeho, Rodgerse? Nebylo to jenom proto, že býval dobrým sportovcem, který přišel a dokázal vyhrát zápas. Bylo to proto, že je zkušeným vojákem, který vychází ze zkušeností a v podobných situacích je opatrný, je válečným

veteránem a historikem s velkým respektem k vojákům, strategii a válce. Je mužem, který se udržuje každý den odpoledne v kondici alespoň hodinovou chůzí na tréninkovém přístroji ve své kanceláři, a který recituje Báseň o Cidovi ve staré španělštině, když nemá jinou naléhavou práci. A někdy i při té naléhavé práci. Samozřejmě, takový muž chce být v terénu se svým týmem, který pomohl zorganizovat: jednou generálem, vždycky generálem. A nepodporoval vždy Hood své lidi, aby uvažovali samostatně? Kromě toho, kdyby Rodgers nebyl takovým kovbojem, asi by se stal asistentem tajemníka obrany, získal by místo, které chtěl, a nemusel by se spokojit s funkcí druhého muže Operačního centra.

"Dobrý den, tady kancelář doktora Triase."

Hood zvýšil hlasitost. "Dobré ráno, Cathe, tady je Paul Hood."

"Pane Hoode! Doktor vás včera večer postrádal na schůzi Národní vesmírné společnosti."

"Sharon půjčila Čtyři svatby a jeden pohřeb. Neměl jsem na vybranou. Je tam doktor?"

"Lituji, ale dnes dopoledne přednáší v Georgetownu. Mám mu něco vyřídit?"

"Ano. Řekněte mu, že můj syn Alexandr má astmatický záchvat a je na pediatrii. Byl bych rád, kdyby se na něho mohl podívat, jestli si může udělat čas."

"Určitě to udělá. Obejměte svého chlapce za mne, až ho uvidíte - je prima."

"Díky," odpověděl Hood a zavěsil telefon.

Tak to je výborné, pomyslel si. Vynikající. Nedokáže zajistit ani doktora.

Hooda napadlo, ale rychle to zamítl, že by požádal Marthu Mackallovou, aby do Bílého domu odjela místo něho. I když oceňoval její schopnosti, nebyl si jistý, zda by reprezentovala jeho pozice a Operační centrum, nebo by prosazovala kariéru a zájmy Marthy Mackallové. Probojovala se vzhůru z Harlemu a neměla to lehké, naučila se španělsky, korejsky, italsky a jidiš, zatímco dělala písmomalířské práce pro obchody na Manhattanu, pak studovala na univerzitě japonštinu, němčinu a ruštinu, přičemž díky plnému stipendiu dokázala ještě získat doktorát z ekonomiky. Jak řekla Hoodovi, když s ní poprvé mluvil, v devětačtyřiceti chtěla odejít z kanceláře generálního tajemníka OSN a pracovat přímo se Španěly, Korejci, Italy a Židy - a tentokrát politiku vytvářet a nesloužit jen jako něčí mluvčí. Když šlo o to, aby sesbírala, zpracovala a analyzovala databázi ekonomiky a klíčových politických operací kterékoliv země na světě, mohl jí vyklidit cestu a nechat ji dělat její práci. Zaměstnal ji, protože samostatně myslela, a někoho takového po svém boku potřeboval, když šel do boje, ale nenechal by ji útok vést, dokud si nebyl jistý, že zájmy Marthy Mackallové nejsou pro ni důležitější než Operační centrum.

Když zabočil do Pennsylvania Avenue, Hooda napadlo a zároveň zasmušilo, že dokázal lehčeji přehlédnout chyby Mika než nedostatky Marthy Mackallové... Nebo, když je o tom řeč, Sharon: Martha by to nazvala sexuální diskriminací, ale Hood si to nemyslel: byla to otázka nesobeckosti. Když zatroubil na Mika a požádal ho, aby odjel z Little Rocku a přijel do D.C. a něco pro něho udělal, ten neváhal a na nic se neptal. Kdyby zavolal Orlymu, přerušil by svou přednášku uprostřed věty. Se ženami to však byl vždycky problém.

S pocitem, jako by měl dvě levá chodidla, Hood zastavil u brány Bílého domu, jedné ze dvou bran, které chránily úzkou soukromou cestu, která oddělovala Oválnou pracovnu a Západní křídlo od staré kancelářské budovy. Když předložil svůj průkaz, zaparkoval mezi auty a koly a s kufříkem v ruce vykročil na setkání s prezidentem.

38

ÚTERÝ, 23.1 7 HOD., JAPONSKÉ MOŘE,
DEVATENÁCT KILOMETRŮ OD HUNGNAMU,
SEVERNÍ KOREA

Politikou většiny komunistických zemí v oblasti teritoriálních vod bylo, že hranice, jak o nich rozhodla mezinárodní smlouva, pro ně neplatí. Omezení pětikilometrového pásma neuznávaly a prosazovaly pásmo devatenácti a často i čtyřiadvaceti kilometrů, ve kterém jejich nepřátelské jednotky hlídkovaly.

Severní Korea již velmi dlouho tvrdila, že její vody zasahují hluboko do Japonského moře, s čímž nesouhlasilo Japonsko ani Spojené státy. Hlídkové čluny námořnictva pluly často až do oblasti šest a půl nebo osm kilometrů od pobřeží Severní Koreje, někdy se setkaly s určitým odporem; když se to stalo, nepluly blíže, ale jen málokdy ustoupily. Za více než čtyřicet let došlo jen k několika konfrontacím. Nejznámějším případem bylo zajetí USS Pueblo severem v lednu 1968, kdy byli námořníci označeni za špióny; jednání trvala bez jednoho dne devět měsíců, než byla osmdesátidvoučlenná posádka propuštěna. K nejnebezpečnějšímu střetu došlo v červenci 1977, kdy americký vrtulník zabloudil přes 38. rovnoběžku a byl sestřelen, přičemž zahynuli tři členové posádky. Prezident Carter se severu omluvil a připustil chybu lidského faktoru; pak jim teprve byla vydána tři těla a jeden muž, který to přežil.

Po krátké zastávce v Soulu k předání filmu byli průzkumný důstojník Judy Margolinová a pilot Harry Thomas opět ve vzduchu k druhému přeletu severu. Tentokrát, když letěli nad Wonsanem, však už na ně čekali a byli zachyceni systémem včasného varování a sledováni pozemním radarem. Rychle se dostali do útočné zóny dvou stíhaček Mig-15P, jedna letěla nízko ze severu a druhá vysoko z jihu. Harry honičku směrem k moři očekával a věděl, že dokáže starým letadlům lehce uniknout, budeli je mít v tom správném úhlu.

Nosem letadla zamířil vzhůru a začal stoupat a zrychlovat. Na chvíli ztratil Rusy vyrobené stíhačky z dohledu, ale rychle je zase objevil, když jeden z dvojitých třiadvacetimilimetrových kanónů NS-23 Migu zasáhl na pravé straně jeho trup. Zvuk pok-pok-pok připomínal praskání nafukovacích balónků a opravdu ho překvapil.

Přes řev motoru uslyšel Judy zanaříkat do masky a koutkem oka zahlédl, jak se zhroutila ve svém popruhu na sedadle. Dokončil obrat, zabočil k jihu a dále zrychloval.

"Madam, jste v pořádku?"

Nepřišla žádná odpověď. Bylo to šílené. Stříleli na něho bez jakéhokoliv varování. Nejenže to odporovalo čtyřfázové metodě severokorejského vzdušného útoku, při kterém je ve fázi jedna jenom navázání kontaktu, ale první výstřely měly směřovat pod letoun - mimo směr, kam obvykle letoun směřoval poté, co byl zahlédnut. Buďto severokorejský střelec špatně mířil, nebo dostal nebezpečné rozkazy.

Thomas porušil klid vysílačky a vyslal do Soulu Mayday a oznámil, že se blíží se zraněným členem posádky; Migy ho sledovaly k jihu, žádný z nich však už nestřílel, protože zaostávaly za jeho ústupem rychlostí 2 machy.

"Vydržte, madam," řekl do své masky, aniž věděl, zda důstojník průzkumu je mrtvá, nebo žije, a řítil se dál noční oblohou plnou hvězd.

39

ÚTERÝ, 8.20 HOD., C-141 - NAD TEXASEM

Rodgers musel uznat snahu nadporučíka Squirese. Když pětadvacetiletého důstojníka z letectva podpořil, aby vedl skupinu Striker, řekl mu, aby pro tým připravil útočnou taktiku a přečetl si k tomu každou vojenskou příručku, která se kdy osvědčila. A on to udělal.

Když teď seděl se složkou na klíně, viděl před sebou manévrování a bitevní taktiku, která instinktivně kopírovala plány Caesara, Wellingtona, Rommela, Apačů a jiných válečných stratégů, včetně současných plánů Spojených států. Věděl, že Squires nemá pro tyto záležitosti formální výcvik, ale přesto prokázal svůj smysl pro pohyb jednotek. Pravděpodobně mu pomohly zkušenosti z kopané, kterou jako dítě hrával na Jamajce.

Squires dřímal vedle něho, jinak by ho dloubl do žeber a řekl mu, co si myslí o jeho jednostranném zaútočení proti hlavnímu proudu nástupu nepřítele. Až se vrátí, předloží to Pentagonu: mělo by se to stát taktikou praporu nebo roty, která utrpěla těžké ztráty. Místo toho, aby byl podél obranyschopného prostoru vybudovaný operační pás, Squires doporučil malou druhotnou skupinu, přičemž tu první poslal z boku, aby nepřítele přinutil zůstat na místě v křížové palbě. Co bylo unikátní - a chvályhodné - byl způsob, jakým vedl druhou skupinu vpřed obranyschopným terénem a tlačil nepřítele k linii silnější palby.

Squires měl také vlastní plán útoku na velitelské a kontrolní instalace ze čtyř stran z oblasti shozu: jedna skupina postupovala zepředu, dvě, každá z jedné strany, z boku a jedna zezadu.

Nadporučíka obešel vojín Puckett a zasalutoval. Rodgers si vytáhl ucpávky z uší.

"Pane! Zpráva pro generála."

Rodgers zasalutoval a Puckett mu předal sluchátko příjmu. Nebyl si jistý, zda se letoun ztišil, nebo zda je teď víc hluchý, ale silný hluk čtyř velkých turbomotorů se nezdál být tak hrozný jako předtím.

Jednu ucpávku si zasunul zpátky a na druhé ucho přitiskl sluchátko. "Tady Rodgers."

"Miku, tady je Bob Herbert. Mám pro vás poslední zprávy - není to asi to, v co doufáte."

Hm, alespoň byla nějaká legrace, když to probíhalo, pomyslel si Rodgers. Vracíme se domů.

"Jdete do toho," prohlásil Herbert.

Rodgers zpozorněl, "Opakujte?"

"Letíte tam. NRO má problémy se satelitním průzkumem a náčelník potřebuje, aby si někdo prohlédl prostor umístění Nodongů."

"Diamantové hory?" zeptal se Rodgers a dloubl do Squirese, který byl okamžitě vzhůru.

"Bingo."

"Potřebujeme mapy Severní Koreje," požádal nadporučíka, a pak se vrátil k hovoru s Herbertem. "Co se stalo se satelity?"

"Nevíme. Zbláznil se nám celý počítačový systém. Náš génius si myslí, že jde o virus."

"Je něco nového v oblasti diplomacie?"

"Nikoliv. Náčelník je právě teď v Bílém domě, takže toho budu mít pro vás více, až se vrátí."

"Ne abyste na nás zapomněli," upozornil ho Rodgers. "V Ósace budeme před večeří vašeho času."

"Nezapomeneme na vás," odpověděl Herbert a ukončil rozhovor.

Rodgers vrátil sluchátko Puckettovi a pak se obrátil ke Squiresovi. Ten vyvolal na obrazovce přenosného počítače mapu; v očích se mu zračilo očekávání.

"Jde do tuhého," oznámil Rodgers. "Máme zkontrolovat severokorejské scudy."

"Jenom zkontrolovat?"

"To je vše, co mi bylo řečeno. Pokud nebudeme ve válce ještě než přistaneme v Ósace, neponeseme s sebou žádné výbušniny. Bude-li to nutné, myslím, že nás využijí ke koordinaci vzdušného útoku."

Squires natočil obrazovku tak, aby na ni Rodgers viděl; Pucketta požádal, aby vyšrouboval žárovku, která se jim houpala nad hlavou, aby tak mohli vše na obrazovce vidět bez odrazu světla.

Když se podíval na mapu, napadlo ho, jak se náhle jeho očekávání i nálada změnily. Přešel od klidu a potěšení ze Squiresovy práce k pohotovosti a vědomí, že životy této skupiny budou na těchto plánech a dalších přípravách Squirese záviset. Byl si jistý, že ty samé myšlenky - spolu s určitými obavami - probíhají teď také hlavou nadporučíka.

Mapa, jenom šest dnů stará, představovala tři rakety Nodong na vozidlech umístěných v kráteru mezi čtyřmi vysokými kopci v předhůří vysokého pohoří. Prostor bránilo mobilní dělostřelectvo, které by nízký přelet nad kopci udělalo příliš riskantním. Pootočil mapu k západu, aby viděl větší část východní strany. Mapa znázornila radarová zařízení ve Wonsanu.

"Bude to pěkně těžké," prohlásil Squires.

"Právě uvažuji nad tím, uhnout nad DMZ nad moře: nejlepším místem se zdá být prostor na jih od Mt. Kumgang. Tak se dostaneme asi šestnáct kilometrů od našeho cíle."

"Šestnáct kilometrů s kopce," dodal Squires. "To znamená šestnáct kilometrů do kopce, aby nás mohli zase vyzvednout."

"Správně. Není to nejlepší strategie odchodu, zvláště, když nás tam budou nějaké jednotky hledat."

Squires ukázal na Nodongy. "Na těch věcičkách nemají hlavice, nebo ano?"

"Přes veškerý povyk v tisku, na to ještě technologicky nemají," řekl Rodgers a dál studoval mapu. "I když náklad sta kilogramů TNT na jeden Nodong by v Soulu stačilo na pořádný masakr."

Stiskl rty. "Myslím, že to mám, Charlie. Nebudeme je opouštět v místě, ze kterého jsme přišli, ale o osm kilometrů dále na jih, s čímž nepřítel rozhodně nebude počítat."

Přimhouřil jedno oko. "Ještě jednou? Uděláme si to sami pro sebe těžším?"

"Ne, snadnějším. Klíčem, jak se odtamtud dostat, není útěk, ale boj, a pak klidný odchod. Počátkem druhého století před naším letopočtem, během první Trojské války, byla pěchota římské legie v předhůří Karpat napadena menším množstvím dáckých válečníků. Byl to boj brnění a těžkých oštěpů Římanů proti odhaleným hrudím a lehkým oštěpům, ale Dákové zvítězili. Přikradli se v noci, Římany překvapili a pak nepřítele zavedli do hor, kde se legie musely rozdělit. Když k tomu došlo, pustili se nepřátelé do vojáků vždy ve dvojicích. Když byli Římané mrtví, Dákové mohli jít zpátky do svého tábora doslova procházkou."

"Ale šlo jenom o oštěpy, pane."

"Na tom nezáleží. Jakmile nás zjistí, zavedeme je pryč a použijeme nože. Nepřítel se neodváží použít v noci v kopcích střelné zbraně, protože by mohli začít sbírat své vlastní lidi."

Squires se podíval na mapu. "Karpaty nevypadají zrovna jako domov Římanů. Nepřítel znal pravděpodobně ten kraj tak dobře, jako znají Severokorejci svůj terén."

"Máte pravdu," souhlasil Rodgers. "Ale my máme něco, co Dákové neměli."
"Kongres, který nám nakope do zadku?"
Rodgers se usmál a ukázal na malý černý pytel, který předtím nesl. "EBC."
"Pane?"
"Něco, co vymyslel Matty Stoll: řeknu vám o tom více, až dokončíme přípravu našich plánů."

40

ÚTERÝ, 23.25 HOD., SOUL

Kim Chongovou napadlo, zda to správně pochopili.
V baru Bae Gun hrála na piano už několik měsíců a rozesílala mužům a ženám, kteří se tady občas zastavovali, zprávy - jak věděla, většinu času byli pozorováni agenty KCIA. Někteří z nich byli elegantní, některé ženy krásné, jiní zanedbaní, ale všichni dobře hráli svou roli úspěšných podnikatelů, modelek, továrních dělníků nebo vojáků, kterými měli být. Ale Kim věděla, kdo skutečně jsou. Stejný talent, který jí umožňoval zapamatovat si hudební skladby, jí dovoloval rozpoznat výrazné rysy, smích nebo boty. Proč jen tajní operativci, kteří věnují tolik úsilí, aby změnili své oblečení, vzhled nebo účes, zapomínají na změnu bot, drží své cigarety stejným způsobem nebo si vybírají z misky s oříšky nejdříve mandle? Dokonce i pan Gun si všiml, že ten zanedbaný umělec, který občas přicházel, má stejně chronicky nepříjemný pach dechu jako vojín ROK, který je pravidelně navštěvuje vždycky jednou týdně.
Chcešli hrát svou roli, musíš ji hrát celou.
Dnes večer se vrátila žena, které dala přezdívku Malá Eva. Tato malá žena si své pití doplňovala spoustou ledu; zřejmě chtěla zdravě žít a nebyla zvyklá na alkohol, rozhodně nepřivykla utápění svého smutku o samotě, ale přesto si svou skotskou šetřila, zatímco pozorně sledovala a poslouchala hráčku na piano.
Kim se rozhodla, že jí poskytne příležitost k úvahám.
Zahrála "To nejhorší, co se mohlo stát" a přešla na "Nikdo to neumí lépe"; Kim vždy k předávání zpráv používala písničky z filmů.
První notu druhého taktu, "C" zahrála o oktávu níž, než určovaly noty. Pod střední "C" zahrála ve třetím taktu "A" a pak celý dvanáctý takt zahrála bez pedálu.
Každý, kdo tuto skladbu znal, musel poznat rozdíl. "C" a "A" tam nepatřily a pedál odpovídal písmenu abecedy, v tomto případě dvacátému, neboli "T".
Hláskovala tak pro KCIA slovo CAT a ráda by věděla, zda jim to došlo; nebylo v tom žádné opakování písmena, nic, čeho by se mohli dešifranti chytit. Kim pozorovala, jak její muž Nam odešel a jeho odchodu si všimla Malá Eva. Agent z kontrarozvědky za ním nešel; možná, že to udělal někdo jiný. Nam tvrdil, že nikdy neviděl, že by ho někdo na cestě domů sledoval, ale byl starý a napůl slepý, a když přišel, většinou propil většinu toho, co mu zaplatila. Dovedla si představit, jakými problémy KCIA prochází, když se snaží zjistit, jak Nam a její ostatní schránky odesílají své zprávy.
Byla to skoro ostuda, brát za to peníze - peníze ze severu a k tomu ještě plat za hraní. Kdyby teď byla zpátky ve svém rodném městě Anju, severně od Pchjongjangu, žila by si jako královna.

Kdybych tak byla doma -

Kdo ví, kdy se jí to podaří? Potom, co udělala, měla štěstí, že je alespoň naživu. Ale jednoho dne se vrátí, až bude mít dost peněz nebo až bude už mít toho sebevědomého jihu dost nebo až zjistí něco o tom, kde je Han.

Dohrála písničku z filmu s Jamesem Bondem a přešla na veselou verzi "Jáva". Píseň Al Hirta byla její oblíbenou, první, kterou si jako dítě zapamatovala, a kterou hrála každý večer. Mnohokrát uvažovala o tom, zda si KCIA myslí, že to má co dělat s jejím kódem: zda následující písnička obsahuje zprávu, nebo zda je informace skrytá v malé improvizaci, kterou hrála v druhé části pravou rukou. Vůbec si nedovedla představit, co s tím mozky kontrarozvědky v ulici Chonggyechonno vymýšlejí. Ale v této chvíli jí to bylo jedno.

Ba-da da-da da-da...

Zavřela oči a pokračovala. Ať byla kdekoliv a ať dělala cokoliv, "Jáva" jí vždy připomněla dobu, kdy byla dítětem a kdy se o ni staral o hodně starší bratr Han a jejich matka. Manžel její matky, Hanův otec, zemřel ve válce a její matka ani nevěděla, který z procházejících vojáků byl jejím otcem, zda to byl vůbec Korejec, nebo šlo o Rusa nebo Číňana. Ne že by na tom záleželo: svou dceru milovala a musela nějakým způsobem zajistit jídlo na stůl. A když nalezli krabici singlů ukradených na jihu, pokládala její matka Jávu na starý gramofon a společně ve své malé chatrči tančili, až se natřásala plechová střecha, což vystrašilo slepice i kozu. Pak, když místní kněz, který měl piano, viděl Kim zpívat a tančit, napadlo ho, že by mohla také hrát

V baru nastal nějaký rozruch a Kim rychle otevřela oči. Malá Eva vstala, zatímco dva upravení muži v oblecích vstoupili s přísným výrazem dveřmi vepředu a další pár procházel dveřmi z kuchyně za korálkovým závěsem vlevo. Kim, jinak nehybná, sáhla špičkou pravé nohy dolů a zvedla západku koleček, která zajišťovala, že piano stálo na místě. Když uviděla výraz Malé Evy a pochopila, proč ti muži přišli, vyskočila a strčila do piana tak, že zablokovalo přístup od korálkového závěsu. Malá Eva a ostatní muži se museli prodrat mezi stoly, což Kim poskytlo několik vteřin náskoku.

Kim sebrala kabelku a utíkala k záchodům, které byly na opačné straně. Vběhla do pánských záchodů, byla pozoruhodně klidná a soustředěná. Její šestiměsíční výcvik v Severní Koreji byl krátký, ale efektivní: naučila se plánování a pečlivému využití ústupových cest, šetření s penězi a ukrývání různých ručních zbraní.

Okno na pánských záchodech bylo vždy otevřené, a když vylezla na umývadlo, dokázala oknem vylézt ven. Jakmile byla venku z budovy, odhodila kabelku poté, co z ní vytáhla vyskakovací nůž.

Kim byla na malém dvorku baru. Byla tam spousta polámaných stoliček a vyhozených elektrických přístrojů. Dvorek byl obehnaný vysokým dřevěným plotem. Vylezla na řadu popelnic, přičemž se do všech stran rozutekly kočky. Nůž držela v zubech a rukama se chytila za hranu plotu; právě, když ho chtěla přelézt, kus plotu, několik centimetrů vlevo od jejího ramene, vylomil úder výstřelu. Ztuhla.

"Dobře si to promysli, Kim!"

Když Kim poznala ten hlas, sevřel se jí žaludek. Pomalu se otočila a uviděla Bae Guna, který tam stál a v ruce držel automatickou dvaatřicítku Smith & Wesson, kterou chránil bar a tržbu. Kim zvedla ruce.

"Nůž " přikázal.

Odplivla si. "Ty hajzle!"

Za ním přibíhali s revolvery v rukou další dva agenti. Když doběhli, jeden z mužů pomohl Kim dolů z popelnic a druhý jí stočil paže dozadu a nasadil jí pouta.

"Nemusels jim pomáhat, Bae! Jaké lži ti o mně navykládali?"

"Žádné lži, Kim." Přes okno záchodu dopadlo na jeho tvář světlo a ona viděla, že se usmívá. "Věděl jsem o tobě od samého začátku stejně tak, jako o

tom zpěvákovi, který tady byl před tebou, a o barmanovi, který tu pracoval ještě před ním. Můj šéf, zástupce ředitele, Kim Hwan, mě o špionech KLDR informuje dobře."

Kim s nenávistí v očích nevěděla, když ji vedli kolem něho, zda má zanadávat, nebo mu poblahopřát. Napůl šla a napůl klopýtala ven na ulici k čekajícímu vozu.

41

ÚTERÝ, 9.30 HOD., BÍLÝ DŮM

Hood si dobře pamatoval na chvíli, kdy přišel do Oválné pracovny poprvé. Bylo to tehdy, když se předchůdce prezidenta Lawrence chtěl setkat se starosty New Yorku, Los Angeles, Chicaga a Philadelphie, aby zjistil, co se dá dělat, aby se zabránilo občanským nepokojům. Bylo to gesto, kterým chtěl ukázat svůj zájem o situaci v těchto městech, ale které se mu vymstilo, protože byl napaden a nařčen z rasismu, protože prý předpokládal, že by černoši mohli vyvolat nepokoje.

Zmíněný prezident byl vysoký muž, stejně jako Lawrence, i když se zdálo, že na svou práci jsou oba tak trochu krátcí. Oba však byli až příliš velcí pro psací stůl a tuto kancelář.

V každém případě šlo o malou místnost, která vypadala ještě menší díky psacímu stolu, židli a skupinkám vysoce postavených poradců, kteří stále přicházeli a odcházeli k vedoucím oddělení, kteří sídlili dál v chodbě. Psací stůl byl vyrobený z dubových prken, která kdysi byla součástí britské fregaty HMS Resolute, stůl, který stál vedle okna, zabíral celých pětadvacet procent Oválné pracovny. Také kožená otáčecí židle byla hodně velká, nesloužila pouze pro pohodlí prezidenta, ale také k jeho ochraně: opěradlo bylo vyztužené čtyřmi vrstvami kevlaru, neprůstřelného materiálu, který měl chránit nejvyššího šéfa před střelbou, která by přišla zvenčí, z prostoru za oknem. Opěradlo bylo navržené tak, aby vydrželo zásah 348 Magnum z bezprostřední blízkosti. Na samotném stole nebyl žádný potah, byl tam jen savý papír, stojan na pera a tužky, fotografie první dámy a jejího syna a telefon STU-3 slonovinové barvy.

Po stranách stolu stála dvě polstrovaná křesla z dob administrativy Woodrowa Wilsona. Hood seděl v jednom z nich a náčelník národní bezpečnosti Steve Burkow ve druhém. Jeho vlastním královstvím byla prostorná pracovna Národního bezpečnostního výboru umístěná na druhé straně chodby a přístupná přes zdvojené dveře pod portikem. Ředitel Operačního centra oběma mužům předložil kopie zprávy o možnostech, kterou si rychle pročetli. Protože jim Hood řekl o závadě průzkumu v NRO a v Operačním centru, prezident se cítil být zaskočený.

"Existuje něco, co jste do zprávy nenapsal," zeptal se Burkow, "něco mimo záznam?"

Hood takové dotazy nenáviděl. Samozřejmě, že ano. Vždy probíhaly tajné operace. Existovaly už dávno předtím, než Ollie North dohlížel na výměnu zbraní za rukojmí, a existovaly i poté, co byly jeho aktivity odhaleny. Bezpochyby budou pokračovat i v budoucnu. Jediný rozdíl byl v tom, že si už prezidenti nadále neděla li zásluhy, dokonce ani v soukromí, za ty tajné

operace, které byly úspěšné. A lidé, mezi které patřil Hood, byli veřejně obětováni, když takové akce selhaly.

Vyčerpaný Burkow to však chtěl slyšet. Měl radost, když úředníci museli připustit, že dělají něco ilegálního, nebo když on nebo prezident jim mohli oznámit, že jsou v tom sami. Připomenulo jim to, kdo je prezident a kdo je jeho synovcem a nejdůvěrnějším poradcem.

"Máme ve vzduchu jednu průzkumnou misi, která by měla nahradit ztrátu satelitního průzkumu, a skupinu Striker jsem vyslal na místo hned několik minut po explozi. Let trvá dvanáct hodin a chtěl jsem je tam mít, kdybychom je potřebovali."

"Na místě?" zeptal se Burkow. "To znamená "

"V Severní Koreji."

"Neoznačené?"

"Bez uniforem, bez jakéhokoliv druhu identifikace zbraní."

Burkow se podíval na prezidenta.

"Jaký je profil mise?" zeptal se vedoucí národní bezpečnosti.

"Vydal jsem rozkaz, aby se dostali do blízkosti pohoří Diamantové hory a podali zprávu o stavu raket Nodong."

"Vyslal jste všech dvanáct mužů?"

Hood přikývl. Neunavoval se tím, aby jim řekl, že jedním z nich je i Mike Rodgers; Burkow by zuřil. Kdyby skupinu zajali, válečný hrdina Rodgers byl natolik známý, že by ho mohli identifikovat.

"K tomuto rozhovoru nikdy nedošlo," s předvídavostí prohlásil Lawrence a pak uzavřel složku se zprávou. "Takže účelová skupina doporučuje, abychom pokračovali v pomalém a pravidelném rozmísťování sil až do chvíle, kdy zjistíme, zda je Severní Korea zodpovědná za výbuch. A i když vláda, nebo některý z jejích představitelů, je zodpovědná, doporučujete vyvinout pouze diplomatický tlak. To vše, samozřejmě, za předpokladu, že nedojde k dalším teroristickým akcím."

"Přesně tak, pane. Ano."

Prezident poklepal na složku se zprávou. "Jak dlouho se dohadujeme s Palestinci o těch teroristech z Hezbollah, kteří udeřili na hollywoodském stadionu? Šest měsíců?"

"Sedm."

"Sedm měsíců. Paule, od chvíle, kdy jsem nastoupil do úřadu, nás nakopávají do zadku až příliš často a my jim nabízíme stále další příležitosti. Tohle musí skončit."

"Telefonoval velvyslanec Gap," prohlásil Burkow, "a vyjádřil tu nejobvyklejší lítost. Neřekl nic, co by nás ujistilo o tom, že za to nejsou zodpovědní."

"Martha tvrdí, že oni jsou prostě takoví," odpověděl Hood. "I když souhlasím, že bychom měli být rozhodní, musíme se ujistit, že zasáhneme ten správný cíl. Opakuji to, co je v mé zprávě: na severu nepozorujeme žádnou neobvyklou vojenskou činnost, k explozi se nikdo nepřihlásil, a i kdyby některé frakce v Severní Koreji za to nesly zodpovědnost, neukazuje to na samotnou vládu."

"Nezbavuje je to však ani podezření," dodal prezident. "Kdyby generál Schneider začal střílet přes DMZ, můžete se vsadit, že z Pchjongjangu by mi netelefonovali, aby zjistili, zda mohou střelbu opětovat. Paule, teď mě, prosím, omluvte, ale musím se setkat -"

Zazvonil STU-3 a prezident uchopil sluchátko. Jeho tvář se, zatímco poslouchal, zachmuřila, aniž cokoliv řekl. Po několika vteřinách volajícímu poděkoval a slíbil mu, že mu ještě zavolá. Když zavěsil, opřel se čelem o sepjaté ruce.

"To byl generál MacLean z Pentagonu. Teď máme, Paule, na severu tu neobvyklou vojenskou činnost. Jeden Mig KLDR střílel na jedno z vašich špionážních letadel. Zabili důstojníka průzkumu."

Burkow zaklel.

"Šlo o varovný výstřel, který špatně skončil?" zeptal se Hood.

Prezident na něho upřeně hleděl. "Na čí straně jste, prokrista?"

"Pane prezidente, byli jsme v jejich vzdušném prostoru "

"Ale za to se neomluvíme! Požádám tiskového tajemníka, aby řekl reportérům, že ve světle toho, co se dnes odpoledne stalo, musíme zvýšit bezpečnost oblasti. Přehnanost činů Severní Koreje jednoduše potvrzuje naše obavy. Dále požádám generála MacLeana, aby od desíti hodin dopoledne přešly všechny americké jednotky v oblasti na Defcon 3. Zatlačte, Paule, na své přátele v Soulu a domluvte se s DOD, abyste mi mohl do poledne předložit zprávu o posledním vojenském vývoji v oblasti. Nafaxujte to - jste příliš cenný, než abyste jezdil tam a zpátky." Sebral složku se zprávou o možnostech a zase ji pustil. "Steve, řekni Gregovi, že chci, aby tam CIA převrátila každý kámen, dokud nezjistí, kdo je za tu explozi zodpovědný. Ale ať je tomu jakkoliv: ať už to sever zorganizoval, nebo ne, Paule, teď jsou v tom - až po uši!"

42

ÚTERÝ, 23.4O HOD., SOUL

Pohřební vůz rychle ujížděl k jihu, k letecké rozjezdové dráze, a prodíral se po dálnici, která byla plná vojenských vozidel směřujících na sever, ven ze Soulu.

Zatímco seděl na zadním sedadle mercedesu velvyslance a sledoval pohřební vůz, Gregory Donald si všiml zvýšeného pohybu jednotek ven z města. Ve světle telefonního hovoru Boba Herberta si mohl jen představit, jak to mezi oběma vládami jiskří. Nebyl překvapený; tak blízko DMZ byly poplachy v Soulu stejně běžné, jako pirátské videonahrávky. Přesto, takový stupeň činnosti byl neobvyklý. Takové množství přesunovaných vojáků ukazovalo na to, že generálové nechtějí mít příliš mnoho lidí na jednom místě pro případ, že by sever zaútočil raketami.

Donald měl na okamžik pocit, že s tím nemá nic společného. Byl lapený v ulitě dlouhé dvě délky auta a široké několik málo let, uzavřený v realitě, kde jeho žena je před ním, a ve které jí už nikdy znovu neuvidí. Alespoň ne na této zemi. Pohřební vůz byl osvětlený světlomety mercedesu, a zatímco se díval na černé závěsy, které byly vzadu stažené, napadlo ho, zda by Soonji těšilo nebo zlobilo, že jede v tomto státním vozidle... Právě v tomto voze. Vzpomněl si, jak Soonji zavřela oči, když jí vyprávěl ten příběh, jako by se chtěla uzavřít před pravdou-

O černý cadillac se v Soulu dělili Američané, Britové, Kanaďané a Francouzi, když se nepoužíval, parkoval u francouzského velvyslanectví. Sdílení pohřebních vozů bylo běžné, i když v roce 1982 došlo téměř k mezinárodnímu sporu, když jak britský, tak i francouzský velvyslanec neočekávaně ztratili stejného odpoledne své příbuzné a oba požadovali oficiální pohřební vůz na stejnou dobu. Od té chvíle vůz garážovali Francouzi, měli pocit, že si zaslouží jeho první použití; Britové nadále tvrdili, že proto, že francouzskému velvyslanci zemřela babička a britskému velvyslanci otec, bližší příbuzenství mělo přednost. Francouzi šli do protiútoku s tím, že

jejich velvyslanec měl ke své babičce blíže, než britský velvyslanec ke svému otci. Aby se konflikt zažehnal, oba velvyslanci si najali pohřební služby zvenčí a oficiální pohřební vůz se ten den nepoužil.

Gregory Donald se usmál, když si vzpomněl, co na to Soonji řekla, stále ještě s pevně zavřenýma očima: "Válka a rezervace vozu mohou mít stejnou váhu pouze v diplomatických sborech." A měla pravdu. Neexistovalo nic příliš malicherného, příliš osobního nebo příliš zanedbatelného, aby se to nemohlo stát příčinou mezinárodního sporu. Z tohoto důvodu byl Donald dojatý - a byl si jistý, že u Soonji by tomu nebylo jinak - když mu na velvyslanectví zatelefonoval britský velvyslanec Clayton, nabídl mu svou kondolenci a sdělil mu, že jejich velvyslanectví nebude toho dne vyžadovat pohřební vůz pro své oběti exploze až do chvíle, kdy ho už nebude potřebovat on.

Odmítal spustil oči z pohřebního vozu, i přesto, že se jeho unavená mysl potácela v polovědomém stavu, uvažoval nad posledním jídlem, které jedl se Soonji, o tom, jak se naposledy milovali, kdy ji naposledy pozoroval, jak se obléká. Stále si ještě vzpomínal na chuť její rtěnky, vůni jejího parfému, cítil její dlouhé nehty vzadu na krku. Pak si vzpomněl na to, kdy si poprvé Soonji všiml, nikoliv díky její kráse nebo postoji, ale díky jejím slovům - jejím naléhavým a promyšleným slovům. Vzpomněl si na rozhovor, který měla s přítelkyní, která pracovala pro odcházejícího velvyslance Dana Tunicka. Když velvyslanec ukončil svou řeč na rozloučenou se svými zaměstnanci, ta dívka prohlásila, "Vypadá tak šťastně."

Soonji se na chvíli na velvyslance zahleděla a pak řekla, "Můj otec tak jednou vypadal, když se zbavil velké starosti. Velvyslanec vypadá, že si oddechl, Tish, to není štěstí."

Svým charakteristickým způsobem uhodila hřebík na hlavičku. Zatímco dav popíjel šampaňské, Donald přišel k ní, představil se, vyprávěl jí příběh o pohřebním voze a zamiloval se do ní ještě dříve, než znovu otevřela oči. Teď, když tady seděl, bez slzí, ale se vzpomínkami, uklidňovala ho skutečnost, že když viděl Soonji naposledy živou, když běžela zpátky k němu poté, co našla svou náušnici, měla výraz velké úlevy a štěstí.

Mercedes sledoval pohřební vůz mimo dálnici směrem k letišti. Donald svou ženu doprovodí k letu TWA, který ji dopraví do Států, a jakmile vzlétne, nastoupí do čekajícího vrtulníku Bell Iroquois ke krátkému letu do DMZ.

Howard Norbom bude mít dojem, že ho Donald obešel, aby dostal to, co chtěl, a Donalda to mrzelo. Generál do toho však alespoň nebude zapletený, až se pokusí spojit se se severem. Díky telefonnímu hovoru, ať už to skončí jakkoliv, důsledky ponese on... A Operační centrum.

43

ÚTERÝ, 23.45 HOD., VELITELSTVÍ KCIA

Když Hwan dostal telefonát od Bae Guna, že zatčení proběhlo úspěšně, měl smíšené pocity: udělali správnou věc, i když mu bylo líto, že v paní Chongové ztrácí velmi zajímavou postavu. Jeho dešifranti její kód ještě nerozluštili, a to ani přesto, že znali obsah a některé údaje z toho, co posílala. Dali jí je totiž oni sami prostřednictvím Baeho, který před ní předstíral, že má syna v armádě a občas ji informoval o skutečných, ale nedůležitých údajích o síle

jednotky, poloze nebo změnách ve velení. Teď, když byla ve vazbě, Hwan pochyboval, že jim nějak pomůže.

KCIA už čtyři roky monitorovala, aniž zasáhla, současnou úrodu agentů Severní Koreje v Soulu. Sledováním jednoho našli druhého, pak dalšího a ještě dalšího. Zdálo se, že vždy pět operativců tvoří uzavřenou skupinu, přičemž Kim Chongová a výrobce preclíků jsou centra. Hwan byl přesvědčený, že má pod dozorem celou skupinu. Po zatčení ženy nechal ostatní bez přestání hlídat, aby zjistili, s kým se spojí, nebo který nový agent nastoupí na její místo.

Vadilo mu však, že v tom málu, který z jejího kódu rozluštili, nenašli ani tu nejmenší stopu vedoucí k dnešnímu útoku. Ve skutečnosti, výrobce preclíků - který informace zapékal do nesoleného cukroví byl dokonce požádaný, aby se oslav zúčastnil a vyhodnotil náladu davu ohledně spojení obou zemí. Bylo sice pravda, že takový útok by sever podnikl jedině na základě zásady informovat jen ty, kteří o tom musí vědět, ale Hwan pochyboval, že by některého ze svých operativců vystavili nebezpečí jen tak. Proč by se namáhali tam někoho posílat, když oslavy chtěli terorizovat?

Seržant z recepce oznámil telefonem, když agenti přijeli, a Hwan na ně proto čekal, aby je - a paní Chongovou - přivítal. Osobně Kim Chongovou nikdy předtím neviděl, znal ji pouze z fotografií. Provedl proto tradiční cvičení, kterému ho naučil Gregory. Týkalo se setkání s někým, koho znal pouze z obrázku, po hlase nebo z vyprávění. Snažil se doplnit bílá místa, aby zjistil, jak blízko se dostal ve svých odhadech ke skutečnosti. Jak jsou velcí, jak znějí - v případě předpokládaných nepřátel, zda budou podráždění, rozzuření nebo budou spolupracovat. Takový postup sloužil pouze jako užitečný přehled toho, co už Hwan o lidech věděl předtím, než se s nimi setkal.

Věděl, že paní Chong je sto šedesát osm centimetrů vysoká, je jí dvacet osm let a má jemné dlouhé, jako uhel černé vlasy a tmavé oči. A že podle toho, co řekl Bae jeho kontaktu, bude tvrdým oříškem. Hwan se domníval, že bude také muzikálně citlivá a bude mít ostrý temperament ženy, která musí odmítat návrhy mužů v Gunově baru, jako všichni cizí agenti bude více zvyklá poslouchat, než mluvit, více se učit, než poučovat. Bude také odmítavá; většina Severokorejců je taková, když musí jednat s jihem.

Kim uslyšel otevření dveří výtahu, po kterém zazněly v chodbě kroky. Dovnitř vešli dva agenti a mezi nimi Kim Chongová.

Fyzicky žena vypadala přesně tak, jak si ji představoval: hrdá, temperamentní, pozorná. Byla také oblečená víceméně tak, jak očekával, měla na sobě upnutou černou sukni, černé punčochy a bílou blůzu s rozepnutými dvěma horními knoflíčky - uniformu žen, které hrají v restauracích a barech. Neodhadl pokožku, nenapadlo ho, že bude tak opálená. Ale, samozřejmě, proč ne, když měla volné dny a trávila je prohlídkami města. Byl také překvapený jejíma rukama, které zahlédl, když požádal své muže, aby jí sundali pouta. Na rozdíl od jiných hudebníků, které znal, neměla prsty hrubé a silné, ale štíhlé a jemné.

Požádal muže, aby zavřeli dveře a počkali venku, rukou pokynul ke křeslu. Zena se posadila s oběma chodidly na podlaze, koleny u sebe a se svýma pěknýma rukama složenýma v klíně. Očima se dívala na psací stůl.

"Paní Chongová, jsem Kim Hwan, zástupce ředitele KCIA. Chtěla byste - cigaretu?"

Ze svého stolu sebral malou dózu a nadzvedl víko. Žena si vzala cigaretu a na chvíli se zarazila, když jí chtěla poklepat o sklíčko hodinek - hodinky jí vzali, aby jí zabránili případnému podřezání žil na zápěstí - pak si cigaretu vložila do úst.

Hwan obešel stůl a připálil jí. Žena zhluboka potáhla a opřela se o opěradlo stále z jednou rukou v klíně, zatímco druhou položila na opěradlo křesla. Její oči stále ještě nepohlédly do jeho, což bylo u vyslýchaných žen víceméně standardní. Zabraňovalo to jakémukoliv citovému spojem, setkání zůstávalo formálním a mnoho vyslýchajících znervózňovalo.

Hwan jí nabídl popelník a ona si ho položila na opěradlo. On si pak sedl na okraj stolu a téměř minutu si ženu prohlížel, než promluvil. Přes všechnu její uhlazenost v ní bylo něco, co nedokázal přesně označit. Něco špatného.

"Mohu pro vás ještě něco udělat? Nechcete se napít?" Jednou zavrtěla hlavou a dál hleděla na stůl.

"Paní Chongová, věděli jsme o vás a o vaší práci už nějakou dobu. Vaše poslání zde skončilo a budete souzena pro špionáž - myslím, že asi během jednoho měsíce. S náladou, která tady je po tom, co se stalo dnes odpoledne, počítám, že spravedlnost bude rychlá a nepříjemná. Přesto vám mohu slíbit určitou blahosklonnost, jestli nám pomůžete nalézt toho, kdo je za tu dnešní explozi u paláce zodpovědný."

"Nevím nic víc, než co jsem viděla v televizi, pane Hwane."

"Nebylo vám sděleno nic dopředu?"

"Ne. Také nevěřím, že to má na svědomí moje země."

"Proč to říkáte?"

Poprvé se na něho podívala. "Protože nejsme národem bláznů. Existuje pár šílenců - ale většina z nás válku nechce."

To je ono, pomyslel si. To je to špatné. Řídila se pravidly pro výslech a tam, kde to bude možné, zaútočí. Nevycházelo to však ze srdce. Dělala velmi jasně rozdíl mezi "několika šílenci" a "námi". Kdo je považován za nás? Většina operativců pochází z armády a nikdy by neřekla nic proti svým spoluobčanům. Hwana napadlo, zda paní Chongová není civilistka, jedna z těch Severokorejek, které sloužily proti své vůli, protože měly trestní záznam, bojovaly, aby obnovily ztracenou rodinnou čest, nebo protože jejich děti nebo rodiče potřebovali peníze. Bylo-li tomu tak, pak mají něco společného: oba dva si zoufale přejí mír.

Ředitel Yung-Hoon by nesouhlasil s odhalením důvěrné informace nepříteli, ale Hwan byl ochoten toto riziko podstoupit.

"Paní Chongová, předpokládejme, že budu věřit tomu, co říkáte "

"Řekla bych vám, abyste zkusil jiný trik."

"Ale co když to myslím vážně?" Hwan sklouzl se stolu a dřepl si před ni, takže se musela buďto obrátit stranou, nebo se na něho podívat. Podívala se na něho. "V psychologii jsem nebyl příliš dobrý a jsem také špatným hráčem pokeru. Když vám řeknu, že přesto, že se někdo velice snažil, aby to vypadalo jako práce vašich vojáků, a všechny důkazy tomu nasvědčují, nevěřím, že je tomu tak."

Odfrkla si. "Chceteli mi tohle sdělit, pak bych vám odpověděla, abyste přesvědčil ostatní."

"Ale co když mi neuvěří. Pomohla byste mi v takovém případě dokázat má podezření?"

Její výraz byl opatrný, ale zaujatý. "Poslouchám vás, pane Hwane."

"Nedaleko místa bombového útoku jsme nalezli stopy bot - otisky severokorejských vojenských podrážek. Někdo, kdo chtěl svalit vinu na vaši armádu, potřeboval tuto obuv, ale také příslušné výbušniny a pravděpodobně i zbraně ze severu. Nevíme, jaké množství muselo být obstaráno - podle mne asi ne mnoho, protože taková skupina musí být velmi malá. Potřebuji, abyste se pokusila zjistit, zda k takové krádeži došlo."

Kim uhasila cigaretu. "Tak tohle ne."

"Nepomůžete?"

"Pane Hwane, uvěřili by mi vaši nadřízení, kdybych se s takovými informacemi vrátila? Mezi našimi národy neexistuje důvěra."

"Ale já vám věřím. Můžete kontaktovat své lidi nějakým jiným způsobem, mimo bar?"

"Kdyby to šlo," odpověděla Kim, "co byste udělal?"

"Šel bych s vámi a poslouchal, co říkají, chtěl bych vědět, zda byl sebrán ještě nějaký jiný materiál. Jsouli tito teroristé tak odhodláni, jak si myslím, že jsou, mohou plánovat další útoky, které nás přinutí k válce."

"Ale sám jste přece řekl, že vaši nadřízení s vaším podezřením nesouhlasí "

"Kdyby se nám podařilo zajistit důkazy," prohlásil Hwan, "cokoliv, co by podpořilo mé domněnky, obešel bych své lidi a kontaktoval bych vedení krizové skupiny ve Washingtonu. Jsou tam rozumní lidé, kteří by mi naslouchali."

Kim se dále dívala na zástupce ředitele. Ten si povzdechl a opřel se spánkem o palec a ukazováček své ruky.

"Máme málo času, paní Chongová. Výsledkem dnešního výbuchu nemusí být válka, ale konec rozhovorů o sjednocení až do konce našeho života. Pomůžete mi?"

Žena zaváhala, ale jen na chvíli. "Jste si jistý, že mi věříte?"

Chabě se usmál. "Nedal bych vám klíčky od svého vozu, paní Chongová, ale v této věci - ano, věřím vám."

"Dobrá" - pomalu vstala - "na tomhle budeme pracovat spolu. Ale pochopte, pane Hwane, mám na severu rodinu - a udělám pro vás pouze toto... pro zachování míru."

"Chápu."

Hwan rychle přešel ke svému stolu a zapnul interkom. Požádal seržanta v recepci, aby zajistil auto s řidičem, a pak se obrátil ke své vězenkyni.

"Kam pojedeme?"

"Budu vašeho řidiče navádět cestou, pane Hwane. Pokud mi nesvěříte ty klíčky, v takovém případě -"

"Nechám vás vést, díky. Musím však zaznamenat itinerář pro případ nějakého problému, a to bude první věc, kterou bude ředitel, až se vrátí, požadovat. Řekněte mi alespoň směr."

Kim se poprvé usmála a prohlásila, "Sever, pane Hwane. Pojedeme na sever."

44

ÚTERÝ, 10.00 HOD., WASHINGTON D.C.

Hood se cítil, jako by mu někdo podrazil kolena, ale nebyl proti prezidentovi. Nemohl být.

Michael Lawrence nebyl nejchytřejším mužem, který kdy zastával tento úřad, ale měl kouzlo a šarm, který působil v televizi a na shromážděních. Veřejnost měla jeho styl ráda. Rozhodně také nebyl nejlepším manažerem, který byl v úřadu. Neměl v oblibě špinění si rukou drobnostmi při řízení vlády: nebyl takový perfekcionista, jako byl Jimmy Carter. Důvěryhodní poradci, jakými byli Burkow a Lawrencův tiskový tajemník Adrian Crow, měli dovoleno vytvářet si svá vlastní malá království a základny moci, které vítězily nad nebo odrazovaly jiné státní agentury při zajišťování spolupráce nebo úspěchu, který záležel na přístupu k prezidentovi a udělení pravomocí, zatímco neúspěch byl odměňován méně důležitými a těžkými úkoly. Tento prezident se nemusel obávat útoků tisku, které ničily jeho předchůdce, dokonce ani když utrpěl neúspěch v zahraniční politice. Zejména Crow si strčil většinu reportérů do kapsy oceňováním novinářů a večeřemi s nimi, zvyšováním jejich výhod a možností a pečlivým rozdělováním informací. A úvodníky těch méně důležitých stejně nikdo nečetl. Zvukové klipy a reklama kontrolovaly voliče, George Will a Carl Rowan na ně neměli žádný vliv.

Lawrence dokázal být bezohledný, zaslepený a tvrdohlavý. Ale když nic jiného, měl pro tuto zemi vizi, která byla odvážná a inteligentní, a ta právě teď začínala fungovat. Rok předtím, než ohlásil svou kandidaturu, se floridský guvernér Lawrence setkal s kapitány průmyslu a zeptal se jich, zda by se výměnou za značné snížení daní a odklady plateb zúčastnili privatizace NASA, přičemž stát by dále řídil veškeré starty a zařízení, zatímco jejich společnosti by získaly služby pro zaměstnance a podstatnou část výzkumu a vývoje. Lawrence tak ve skutečnosti navrhoval zvýšení rozpočtu vesmírné agentury téměř na trojnásobek bez nutnosti schválení Kongresem. Navíc, státní výdaje ve vesmíru by se snížily o dvě miliardy dolarů, peníze, které chtěl Lawrence použít na boj proti zločinu a na vzdělávání. Navrhl také, aby jedna třetina nové kancelářské pracovní síly v NASA byla vybírána z řad nezaměstnaných, čímž by se dosáhlo roční úspory půl miliardy dolarů.

Americký průmysl s plánem souhlasil a propagační kampaň Lawrence Američanům připomněla ztracenou slávu Mercury, Gemini a dnů Apolla, kdy vedle sebe bok po boku pracovali dělníci a úředníci se společným cílem a kdy existovala vysoká zaměstnanost a nízká inflace. Sjednotil všechny dohromady a tlačil na voliče přísliby nákupu již existujících výdobytků - osobních počítačů a kalkulátorů, komunikačních satelitů a mobilních telefonů, teflonu, přenosných videokamer a videoher as vizemi budoucích výdobytků - léků k léčení rakoviny a AIDS, vesmírných generátorů pro přeměnu sluneční energie na elektřinu, které by snížily náklady a závislost na cizí ropě, a dokonce i kontrolu počasí. V průběhu kampaně, pokaždé, když jeho protivník argumentoval, že by se peníze lépe využily na zemi, Lawrence přešel do protiútoku a hovořil o tom, že země se stala černou dírou pohlcující pracovní místa a dolary z daní a že jeho plán by tomu učinil přítrž... A také by to ukončilo konec technickému vývoji v zahraničí, který Američanům krade pracovní místa.

Lawrence přesvědčivě vyhrál, a jakmile byl zvolený, setkal se s těmi samými podnikateli a novými vedoucími NASA, aby rychle zajistil nějaké hmatatelné výsledky, zatímco oni se budou snažit vyslat na oběžnou dráhu vesmírnou stanici ještě před koncem jeho prvního volebního období. Díky pronájmu opuštěné ruské vesmírné stanice Něvsky vyslali do vesmíru lékařské výzkumníky a inženýry a za pouhých osmnáct měsíců už tisková mašinérie Adriana Crowa vyhlašovala úspěchy: nejvýraznější ze všech byly obrázky mladého medika paralyzovaného při akci Pouštní bouře od pasu dolů, jak hraje v beztížném stavu košíkovou s astronautem. Prezident vyléčil postiženého, a to byla představa, na kterou lidé nikdy nezapomenou.

Ten muž se vám nemusí líbit se všemi svými chybami a se svou častou těžkopádností, ale musíte obdivovat jeho vizi. I když jeho zahraniční politika v začátcích značně pokulhávala, byl natolik chytrý, aby dal dohromady Operační centrum, které mu pomáhalo zvládat těžkosti. Burkow argumentoval, že je zapotřebí méně a nikoliv více byrokracie, aby se začalo dařit i v zahraničí, ale v tom s ním prezident nesouhlasil - vzniklo tím trvalé napětí mezi Hoodem a Výborem pro národní bezpečnost.

Ale to nevadilo: Paul s tím dokázal žít. Když to srovnal s některými speciálními zájmovými skupinami a dohližiteli nad politickou správností, se kterými musel jednat v Los Angeles, Burkow mu připadal jako den strávený na pláži.

Hood zastavil před nemocnicí, zaparkoval na parkovišti pohotovosti a odběhl k výtahu. Znal číslo pokoje, 834, které získal v průběhu dřívějšího telefonátu, a tak vyjel rovnou do příslušného poschodí. Dveře do soukromého pokoje byly otevřené; Sharon seděla zhroucená na židli, měla zavřené oči a trhla sebou, když vešel. Políbil ji na čelo.

"Táto!"

Hood přešel k posteli. Alexandrův hlas byl ztlumený průhledným stanem, ale jeho oči a úsměv byly plné radosti. Dýchal pomalu a jeho malá silná hruď tvrdě bojovala, aby využila dávku vzduchu z každého nádechu. Hood poklekl na jedno

koleno.
Zeptal se, "Pán Koopa tě udeřil, až jsi šel do vývrtky, Super Mario?"
"Je to král Koopa, táto."
"Promiň. Však víš, já a videohry. Jsem překvapený, že tu nemáš tu svoji hru."
Chlapec pokrčil rameny. "Nedovolili mi to tady. Nemohu tady mít dokonce ani obrázkovou knížku. Máma mi musela číst Supreme a obrázky mi ukazovat."
"Budeme si muset o některých komiksech, které čte, promluvit," prohlásila Sharon a přistoupila blíž. "Odtrhávání paží a vyrážení zubů"
"Mámo, je to dobré pro mou představivost."
"Jen se nerozčiluj," zareagoval Hood. "Promluvíme si o tom, až ti bude lépe."
"Táto, ale já mám ty své komiksy rád "
"Budeš je mít," ujistil ho Hood. Dotkl se stanu hřbetem ruky a přejel přes něj po synově tváři. Teď jsou však nejdůležitější pokroky v medicíně. Naklonil se blíže a zamrkal. "Teď se postarej o to, abys byl co nejrychleji na nohou a mámu přesvědčíme později."
Alexandr slabě přikývl a jeho otec vstal.
"Díky, že jsi přišel," řekla Sharon. "Už je po krizi?"
"Ne." Nebyl si jistý, jestli to byla výčitka, ale dal jí výhodu pochybnosti. "Podívej, lituji toho předtím, ale skutečně se v tom teď topíme. Co jsi zařídila s Harleigh?"
"Půjde k mé sestře."
Hood přikývl, a pak Sharon znovu políbil. "Později ti zavolám." "Paule " Ohlédl se.
"Já si skutečně nemyslím, že ty komiksy jsou pro něho dobré. Je to samé násilí."
"Stejně tak tomu bylo s komiksy, když jsem byl já malý kluk, a jak jsem se přizpůsobil. Na pár hlavách, vlkodlacích a přísérách nezáleží."
Sharon se zamračila a zhluboka si povzdechla, zatímco Hood ji opět políbil. Udělal na Alexandra gesto palcem vzhůru a spěchal k výtahu, neměl ani odvahu podívat se na hodinky, dokud nebyl bezpečně uvnitř.

45

ÚTERÝ, 10.05 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

"Do háje, proč to Viensovi tak dlouho trvá?" divil se Matt Stoll, zatímco sledoval svůj monitor. "Naprogramuješ časovou diferenci, zadáš vyhledání a mělo by ti to najít ty falešné satelitní obrázky."
Phil Katzen seděl na židli vedle něho a také se díval na obrazovku. Zatímco v NRO prohledávali ranní složky fotografií, Stoll s Katzenem spouštěli podrobné diagnostické programy systému. Právě končil jedenáctý a poslední program.
"Možná, že Viens nic nenašel, Matty."
"Ale do prdele, vždyť víš, že to není možné."
"Já tovím. Ale počítač to možná neví."
Stoll stáhl koutky úst. "Zásah." V okamžiku, kdy skončil poslední kontrolní program a objevila se grafika oznamující, že je vše v pořádku,

zavrtěl hlavou, "A tady také víme, že to není pravda!" Měl chuť do počítače kopnout. S tím, jaké měl dnes štěstí, se celý systém opět zhroutí.

"Neexistuje žádný způsob, jak zmýlit diagnostické programy, že ne?" zeptal se Katzen.

"Ne. Ale to jsem si myslel i o zbytku softwaru. Nerad to říkám, Phile, ale dal bych za to nevím co, abych se s tím hajzlem, který mi tohle způsobil, setkal."

"Bereš to příliš osobně, ne?"

"To tedy ano. Ublíž mému softwaru a ublížíš také mně. Co mi opravdu vadí, není jenom to, že byl chytřejší než já, ale to, že za sebou nenechal žádné stopy. Ani jednu jedinou."

"Jen počkejme a uvidíme, co najdou v NRO "

Zazvonil telefon a na obdélníkové obrazovce se rozsvítilo identifikační číslo volajícího. "My o vlku," prohodil Stoll a stiskl 'tlačítko reproduktoru. "Tady Stoll."

"Matty, tady je Steve. Promiň, že to trvalo tak dlouho, ale počítač mi tvrdil, že neexistuje žádný problém, a tak jsem se rozhodl sám si fotografie překontrolovat."

"Já se omlouvám."

"Za co?"

"Za to nadávání před kamarádem Philem, který je tady se mnou, nadával jsem, že vám to trvá tak dlouho. Co jsi našel?"

"Přesně to, co jsi řekl, že najdeme. Fotografie, která přišla dnes ráno v 7:58.00.8965... je přesně o 0,001 vteřiny opožděná. A ještě něco. Je na ní spousta bouřkových mraků, které tam ještě před 0,8955 vteřiny nebyly."

"Do prdele, to je úžasné," prohlásil Stoll. "Promítni mi ty záběry na obrazovku, ano? A, Steve - moc děkuji."

"Nemáš zač. Dá se zatím nějak našemu systému pomoci?"

"To nedokáži říci, dokud si neprohlédnu ty obrázky. Co nejdříve ti zavolám."

Stoll ukončil hovor a fotografie se už začínaly promítat na jeho monitoru. První fotografie ukazovala skutečný terén: žádné jednotky, žádné dělostřelectvo, žádné tanky. Druhá fotografie je uvedla v úžas. Všechno, počínaje zrnem a stíny, vypadalo autenticky. "Jestli tohle je falzum, pak je zatraceně dobré," prohlásil Katzen. "Možná, že ne. Podívej se tady."

Stoll zmáčknul Fl/Shift a pak to nechal zvětšit. Na obrazovce se znovu objevil kurzor, který Stoll přesunul na přední okno džípu, který byl na horním okraji obrazovky. Stiskl Enter a přední sklo zaplnilo celou obrazovku monitoru. "Podívej se na tohle."

Katzen se podíval, zadržel dech a pak hlasitě vydechl. "To není možné."

"Ale je," odpověděl Stoll a poprvé po několika hodinách se zase usmál. Uchopil svou myš, stiskl knoflík a obkroužil kurzorem přední okno tak, že na něm jemnou žlutou linkou zdůraznil odraz dubu. "Phile, v okolí žádné stromy nejsou. Tenhle snímek byl přenesený z jiné fotografie nebo byl udělaný někde jinde, a pak sem byl digitálně vložený."

Stoll uložil fotografii jako dokument jedna a nechal na obrazovce promítnout dokument dvě. Dal počítači příkaz, aby prohledal složky NRO, zda v nich není odpovídající záběr. Za dvě minuty a dvanáct vteřin byla fotografie na obrazovce.

"Neuvěřitelné," prohlásil Katzen.

Na bočním pruhu se objevily technické údaje k fotografii: snímek byl zhotovený před 275 dny v lesích nedaleko přehrady Supung, poblíž hranice Severní Koreje a Mandžuska.

"Někdo si prošel naše fotografické složky," oznámil Stoll, "vybral si všechny obrázky, které potřeboval, a vytvořil nový program."

"A nainstaloval ho za 0,001 vteřiny," dodal Katzen.

"Ne. To zhroucení systému byla ta instalace. Nebo alespoň to, co se nám

jako zhroucení jevilo."

"Teď ti nerozumím."

"Zatímco jsme si mysleli, že jsou počítače offline, někdo, nějak, využil těch dvaceti vteřin k tomu, aby nám do systému vložil tuto fotografii a všechny následující. To naskočení trvalo 0,001 vteřiny, a teď se nám ty prefabrikované snímky přehrávají stále dokola každých 0,8955 vteřiny."

"To je zatraceně zajímavé "

"Faktem ale zůstává, že my - NRO, DOD a CIA - máme všichni uzavřené systémy. Nikdo se k nám nemohl dostat prostřednictvím telefonních linek. K nainstalování takového množství údajů by musel někdo sedět někde v Operačním centru a instalovat jednu disketu za druhou."

"Kdo? Bezpečnostní videa nic neukázala."

Stoll si odfrkl. "Co tě vede k tomu, že jim věříš? Někdo si zahrával z našimi satelity. Nějaká videokamera nemůže být až zase takový problém."

"Bože, to mě nenapadlo."

"Ale máš pravdu. Nemyslím si, že to bylo uděláno tady. Znamenalo by to, že tu máme falešného hráče, a ať už si myslím osobně o Bobu Herbertovi cokoliv, on je při výběru svého družstva velice pečlivý."

"To se mi líbí."

"Díky." Stoll se vrátil k dokumentu jedna a znovu se podíval na přední okno. "Takže, co tady máme? Někde v tomhle systému je falešný program a v něm jsou fotografie, které satelity NRO ještě ani neudělaly - fotografie, které se objeví jako zhotovené každou 0,8955 vteřinu. To je ta špatná zpráva. Dobrou novinou je, že když se do toho programu dostaneme, budeme ho moci vypnout a obnovit naše satelitní vidění, přičemž dokážeme, že existuje někdo, kdo chce v Koreji rozdmýchat pořádný problém."

"Ale jak to dokážeš, když nevíš, kde ten soubor je a jak se jmenuje?"

Stoll uložil zvětšeninu a uzavřel soubor, pak zvolil adresář, vybral knihovnu a čekal, zatímco na obrazovce nabíhal dlouhý seznam.

"Ty fotografie, které ta veš použila, byly zhotovené ještě v době, kdy Operační centrum ani neexistovalo, takže napsat ten program trvalo zcela jistě velmi dlouho. Musí být také veliký. A teď, ten program k nám musel přijít jako součást nějakého jiného souboru, jinak bychom si ho museli všimnout, protože každý nový software sterilizujeme. Znamená to, že ten původní soubor musí být pořádně nafouknutý."

"Takže, podíváme se na soubor, který, dejme tomu, obsahuje vzor výstražných dopravních světel v Pchjongjangu, a bude-li mít například třicet megabytů, máme nejspíš náš vpašovaný program."

"To je teorie."

"Ale kde začneme hledat? Ať už napsal ten program kdokoliv, měl přístup k průzkumným fotografiím Severní Koreje - takže půjde o někoho v Operačním centru, v NRO, v Pentagonu nebo v ROK."

"V Operačním centru nebo v NRO nikdo nic nezíská tím, když se začne na poloostrově mobilizovat," prohlásil Stoll. "V obou případech jde o práci, jako každý jiný den. Zůstává nám tedy DOD a ROK."

Stoll začal prohledávat seznam knihovny a počítat množství disket z jednotlivých zdrojů. Aby zjistil diskety, které chtěl najít, bude muset označit hvězdičkou každý soubor a e-mailem odeslat svůj požadavek také do archívů Operačního centra; diskety se pak nakopírují, osobně se na podpis doručí a po vrácení se zase vymažou.

"Do prdele," zaklel Katzen, jak se počet zvětšoval. "Z DOD jsme dostali asi dvě stě disket a dalších asi čtyřicet z ROK. Bude nám to trvat celé dny, než je všechny prohlédneme."

Stoll po krátkém přemýšlení označil celý soubor ROK.

"Začneme s tím kratším seznamem?"

"Ne," odpověděl Stoll, "s tím bezpečnějším." Stiskl klíč hvězdičky, a pak Odeslat. "Jestli Bob Herbert někdy zjistí, že jsem naše lidi podezříval jako

první, nakope mi zadek."
    Katzen Stolla poplácal po rameni a vstal. "Zajdu za Paulem a budu ho informovat, ale, Matty, chtěl bych, abys mi udělal laskavost."
    "Jen si řekni, co chceš."
    "Řekni Paulovi, že jsem si všiml toho dubu."
    "Dobře, ale proč?"
    "Protože kdyby náš ředitel někdy zjistil, že si jeho důstojník pro otázky životního prostředí nevšiml stromu šedesát centimetrů před sebou, mohl by mě vykopnout."
    "Neboj se, jsme domluveni," odpověděl Stoll, který se opřel dozadu, založil si ruce na prsou a čekal, až mu donesou diskety.

46

STŘEDA, 12.30 HOD., OKOLÍ SOULU

Dálnice vedoucí ze Soulu do DMZ byly stále ještě plné vojenských vozidel a Hwan svému řidiči Cho nařídil, aby se držel bočních silnic. Sledovali pokyny Kim Chongové. Auto v drobném dešti směřovalo z města na sever. Cho zapnul ohřev oken a pravidelně dýchal; Hwan si přál, aby i on sám byl tak uvolněný.
Jak tak seděl na zadním sedadle vedle Kim, Hwana napadlo, zda je to všechno opravdu takový dobrý nápad - když už ignoroval skutečnost, že vzhledem k existující situaci šlo o jediný nápad. Spolupráce s Kim porušovala všechno, co ho naučili a v čem vyrostl: chystal se uvěřit severokorejské špionce v záležitostech bezpečnosti KLDR. Zatímco seděl vedle mladé ženy, která se tiše dívala ven přes okno na své straně, pocítil značné pochyby ohledně toho, co dělal. Neměl obavy, že by ho zavedla někam, kde by ho přepadli, nebo ho přivedla do místa plného severokorejských záškodníků. Hwan dal svou připravenost jasně najevo, nechal si rozepnuté sako, takže Kim viděla v ramenním pouzdře jeho osmatřicítku. Kdyby se cokoliv stalo, postihlo by to i ji. A Kim se předtím Baemu vzdala a nezvolila kulku. Chtěla žít.
Obával se však, že ho může oklamat - bylo to možné, i přes její zjevnou upřímnost - a on by tak pomáhal v přípravách porážky armády své vlastní země. Měl dokonce strach z toho, že ho nemusí ani klamat. Jestliže bude všechno v pořádku, jestli její informace jsou přesné a konfliktu se podaří zabránit, pak stále ještě může být obžalovaný ze spolupráce s nepřítelem. Ať už z toho vzejde cokoliv dobrého, může nad tím převažovat ostuda z toho, že bude obžalovaný ze zrady.
Bránil se nutkání hovořit s ní, pokusit se o ní dozvědět něco více. Neměl odvahu ukázat jí slabost nebo pochyby, mohla by se pokusit toho využít. Hwanův řidič Cho tyto obavy očividně neměl. Opakovaně se díval do zpětného zrcátka a pod úzkým hnědým okrajem svého klobouku měl v očích zcela jiné starosti. Pokaždé když jim Kim určila nový směr, zamířili ještě do izolovanější oblasti, hlouběji do kopců na severovýchodě, a Cho s každým odbočením pohlédl k vysílačce dole na palubní desce a Hwanovi očima naznačoval, aby mu povolil oznámit jejich polohu velitelství.
Hwan však pokaždé jen jediným pomalým pohybem hlavy odmítl nebo přerušil jejich kontakt očí.
Chudák Cho, pomyslel si. Před třemi měsíci dostal do pravé paže kulku a byl přeřazený od úkolů v terénu k řízení vozu. Tak hrozně si přál vrátit se,

ukázat jim, co umí, a srazit pár hlav.

Ale nic podobného. Žádné zajištění, žádné posily a nic, co by mohlo zapříčinit ztrátu důvěry paní Chongové. Jsou v tom až po uši - spolu se ženou, o které ví, že když neuprchne, půjde do vězení a možná, že i na popraviště. Hwan jenom doufal, že její smysl pro zodpovědnost je stejně silný jako ten jeho.

"Mohu vám něco říci?" zeptala se Kim, přičemž se stále dívala ven z okna.

Hwan na ni pohlédl se špatně zakrývaným překvapením. "Prosím."

Teď se na něho podívala zpříma, její oči měly nyní měkčí výraz než předtím, a také její rty nebyly tak pevně semknuté. "Přemýšlím nad tím, co děláte, a je to velmi odvážné."

"Myslím, že jde o rozumné riziko."

"Ne. Mohl jste zůstat tam, kde jste byl - nebyla by to žádná ostuda. Nevíte, kam vás vedu."

Hwan cítil, jak Cho ubral plyn a rychle se na něho podíval. Auto znovu přidalo.

"Kam nás vedete?" zeptal se Hwan.

"Do mého domu."

"Ale vždyť bydlíte ve městě."

"Proč to tvrdíte? Protože mě tam sledovali vaši nohsledové? Ta žena, která nerada pije, a ten muž, který mění převleky, ale z úst mu páchne pořád stejně?"

"Ti byli ve výcviku. Měla jste o nich vědět."

"To už je mi teď jasné. Alespoň jsem tak netušila, že tím, kdo mě opravdu sleduje, je pan Gun. Ale on mě nikdy domů nevezl. Musel jste mít některé informace i od kadetů."

Hwan neodpověděl.

"To ale není důležité. Vzadu jsem měla skútr a jezdila jsem sem, abych odesílala skutečné zprávy. Zahněte vpravo na nezpevněnou silnici," dodala k Choovi. Cho se v zrcátku podíval na Hwana. Hwan ho tentokrát ignoroval.

"Takže, jak vidíte," pokračovala Kim, "nebyl jste jediný, kdo někoho oklamal. Víme už léta, že máte bar pod kontrolou, a já jsem tam byla poslaná jenom proto, abych na sebe vázala vaše lidi. Můj kód byl sice skutečný, ale lidé, kterým jsem ho hrála - lidé, kteří přicházeli, a které jste sledovali domů - neměli ani tušení, co dělám. Byli to všechno Jihokorejci, které jsem najala, aby se večer přišli na hodinu nebo na dvě posadit do baru a pak zase odešli."

"Aha," odpověděl Hwan. "Kdybych vám tohle uvěřil - a to tak docela nehodlám, proč mi to teď říkáte?"

"Protože potřebuji, pane Hwane, abyste uvěřil něčemu, co vám chci říci. Nepřijela jsem do Soulu, protože jsem chtěla. Můj bratr Han se vloupal do vojenské nemocnice, aby získal morfium pro naši matku. Když přišla policie, pomohla jsem mu uniknout - uvěznili za to mou matku a mne. Dali mi na vybranou: buďto zůstaneme ve vězení, nebo pojedu na jih a budu posílat zprávy."

"Jak jste se sem dostala?"

Kim se v očích zablesklo. "Nechápejte mě špatně, pane Hwane. Nejsem zrádce. Řeknu vám pouze to, co musíte vědět, nic víc. Mám pokračovat?"

Hwan přikývl.

"Souhlasila jsem sem jet za předpokladu, že mou matku převezou do nemocnice a omilostní bratra. Souhlasili, i když jsem pak Hana nemohla najít. Později jsem zjistila, že se mu podařilo dostat se do Japonska."

"A vaše matka?"

"Měla rakovinu žaludku, pane Hwane. Zemřela, ještě než jsem sem přijela."

"A přesto jste s cestou souhlasila."

"Moje matka měla až do konce pohodlí. Vláda dodržela své slovo a já také."

Hwan přikývl. Dále ignoroval Choovy oči, které mu létaly z jedné strany na

druhou jako pingpongové míčky.
"Řekla jste, že chcete, abych vám něco uvěřil, paní Chongová. Váš příběh ?"
"Ano, ale ještě tohle. Bez mé pomoci v domě zahynete."
Cho sešlápl brzdu až k podlaze; auto na blátivé silnici dostalo malý smyk a pak se zastavilo.
Hwan se na svou spolucestující podíval a byl na sebe rozzlobenější než na ni. Dveře byly uzamčené, a když to bude nutné, byl rozhodnutý použít svou pistoli.
"A vy bez mé pomoci zemřete ve věznici Masan," prohlásil. "Kdo je v domě?"
"Nikdo. Je zajištěný výbušninami."
"Jak?"
"Vevnitř v pianu je vysílačka. Když nezahrajete určitou melodii předtím, než zvednete poklop, bomba vybuchne."
"Vy pro nás tu melodii zahrajete. Nechcete zemřít."
"Mýlíte se, pane Hwane. Jsem ochotná zemřít. Jsem však ochotná také žít."
"Za jakých podmínek, paní Chongová?"
V zadním zrcátku se objevilo světlo jediného reflektoru a Cho stáhnul okno, aby skútr rukou pobídl k projetí. Žena počkala, až se zvuk motoru vzdálil.
"Nemám nic, jen svého bratra "
"A svou vlast."
"Jsem vlastenka, pane Hwane, neurážejte mě. Ale zpátky nemohu. Je mi osmadvacet a jsem žena. Dostala bych nový úkol, ne na jihu, ale v nějaké jiné zemi. Možná, že by se ode mne tentokrát očekávalo více než jen má dovednost u klavíru."
"Vlastenectví má svou cenu."
"Moje rodina ji už zaplatila, mnohokrát. Teď chci být s tím, co z mé rodiny zbylo. Udělám, co žádáte, ale pak chci, abyste mě zanechal v domě."
"Abyste se mohla vydat do Japonska?" Hwan zavrtěl hlavou. "S ostudou by mě propustili a zasloužil bych si to."
"Raději budete riskovat, že se vaše země dostane do války?"
"Zdá se, že jste připravená nechat zahynout tisíce mladých mužů, jako je váš bratr."
Kim se podívala stranou.
Hwan pohlédl na hodiny na palubní desce. Kývnul na Choa, aby pokračoval v jízdě a auto opět vyrazilo vpřed už celé zablácené.
"Nenechám nikoho zemřít," řekla Kim.
"Doufal jsem, že nenecháte." Pozoroval její obličej, který teď byl jen občas slabě osvětlený hořícími svíčkami z chatrčí a domů, kolem kterých projížděli. Na její obličej dopadaly stíny mokrého skla okna. "Udělám pro vás, samozřejmě, všechno, co bude v mé moci. Mám v Japonsku přátele... Snad by se dalo něco udělat."
"Vězení, tam?"
"Nemyslím vězení. Existují tam zařízení s malou ostrahou, něco jako ubytovny."
"Najít mého bratra by bylo těžké - byť i z pohodlné cely."
"S tím bych mohl pomoci. Mohl by vás navštěvovat nebo se nám třeba podaří zařídit něco jiného."
Podívala se na něho. Tmavé stíny na jejích tvářích se podobaly slzám. "Děkuji vám - alespoň něco, myslím. Jestli to půjde."
Zdála se být otevřená a poprvé také bezbranná, Hwan se cítil být k ní přitahovaný. Byla silná a atraktivní. Napadlo ho, a skoro to i řekl, že by si ji mohl vzít a pořádně tak zamotat hlavu jihokorejskému právnímu řádu - ale i když ho ten nápad pokoušel, zdálo se být nespravedlivé dráždit ji svobodou... nebo strašit ji sám sebou.
Přesto nad tím přemýšlel, zatímco v horách jeli po stále nebezpečnější

kluzké silnici k domu Kim. Ale i kdyby nad Kim nepřemýšlel, těžko by si byl povšiml skútru, který je předtím předjel, a teď parkoval u silnice se zhasnutým světlem a motorem běžícím naprázdno...

47

ÚTERÝ, 10.50 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Phil Katzen téměř vrazil do Hooda cestou do jeho kanceláře a následoval ho dovnitř. Řekl řediteli, na co přišli, a že Stoll už v té chvíli prochází první z disket ROK.

"To by sedělo s tím, co Martha slyšela od Gregoryho Donalda," odpověděl Hood. "On a Kim Hwan z KCIA si také nemyslí, že to má na svědomí Severní Korea." Hood byl rád, že viděl svého syna a že se synovi daří lépe. Dovolil si úsměv. "Jak se vám líbí na chvíli uniknout ropným skvrnám a deštným pralesům?"

"Zvláštní," připustil důstojník starající se o životní prostředí, "ale zajímavé. Musím používat buňky, na které jsem už trochu přece jen pozapomněl."

"Strávil jste tady už moc času a není to všechno, na co jste asi už zapomněl."

Do místnosti vstoupila Ann Farrisová. "Paule -"

"Zrovna někdo, s kým musím mluvit."

"Možná, že ani ne. Víte o složkách ROK?"

"Jsem ředitelem. Platí mě za to, abych o takových věcech něco věděl."

"Mám" - pohodila hlavou - "mám dojem, že máte dobrou náladu. Musel jste mít s prezidentem úspěšnou schůzku."

"Ani ne. To můj syn. Co je s těmi složkami? Domníval jsem se, že údaje z archívu jsou důvěrné informace."

"Ale jistě. Jenže Washington Post bude vědět všechno ještě před polednem. Je to hrozné, co jsou jinak dobří lidé ochotni udělat pro peníze, nebo proto, aby dostali lístky na baseball. Ale to není problém, který musíme řešit teď hned. Dovedete si vůbec představit, co se stane, jestli se dostane ven zpráva, že máme podezření, že za tím vším jsou naši spojenci?"

"Nedá se to zakrýt?"

"Ale jistě, Paule, jenže nedůvěra je přitažlivá a stejně o tom budou všichni mluvit."

"Co se to jen děje s pravdou, spravedlností a našimi americkými způsoby?"

"To vše zahynulo spolu se Supermanem, příteli," prohlásil Phil. "A když ho znovu vzkřísili, na zbytek zapomněli."

Ann poklepávala perem po malém diáři, který držela v ruce. "Proč jste se mnou potřeboval mluvit?"

"Počkejte, Ann." Hood už zmáčkl F6 a na obrazovce se objevila tvář jeho asistenta. "Máme něco nového z KCIA, Bugsi?"

"Zprávu z laboratoře ve složce BH/1."

"Co tam zhruba je?"

"Severokorejské výbušniny, otisky bot, stopy po benzínu. Jak se daří Alexandrovi?"

"Lépe, díky. Udělejte pro mne něco a požádejte Boba Herberta, aby za mnou v jedenáct hodin přišel." Hood stiskl klávesu a obraz zmizel. Otřel si rukou tvář. "Do prdele, KCIA tvrdí, že je to Severní Korea, ale Matty si myslí, že

je napadl jihokorejský virus, a Gregory Donald se domnívá, že tu máme Jihokorejce vydávající se za Severokorejce. Pěkný cirkus."

"Jste jako vedoucí kolotoče," prohlásila Ann. "Co je Alexandrovi?"

"Astmatický záchvat."

"Chudák kluk," dodal Phil a zavrtěl hlavou, pak se vydal ke dveřím. "Tenhle smog v tuhle roční dobu nikomu nepřidá. Kdybyste mě potřeboval, budu u Mattyho."

Když osaměli, Hood si všiml, že se Ann na něho pozorně dívá. Nebylo to poprvé, co si všiml, že ho pozoruje, ale dnes v těch jejích tmavých jantarových očích bylo něco, co ho varovalo a vzbuzovalo v něm napětí - varovalo, protože v těch očích viděl soucit, a napínalo, protože to byl pocit, který u své ženy příliš často neprožíval. Ale Ann Farrisová s ním zase nemusela žít.

"Ann," řekl, "prezident "

"Paule!" oslovil ho Lowell Coffey, který vlítnul dovnitř tak rychle, že se téměř srazil s Ann. Jeho velká ruka byla stále ještě na klice.

"Pojďte dál," požádala ho Ann. "Zavírat dveře při úniku informací, který tady máme, nemá smysl."

"Beru na vědomí," odpověděl Coffey. "Paule, potřebuji od vás jenom vteřinku. Jde o tu kontrolu, kterou u ROK provádí Matty: musíte se ujistit, že jediná slova, která budou pocházet od vás, budou ‚bez komentáře'. Se Soulem máme dohody o důvěrnosti a možné potupení nějaké osobnosti, jestli na někoho nebo na nějakou skupinu ukážeme prstem, bude znamenat, že poneseme riziko, že se odhalí nějaký problematický způsob, jakým jsme získali některé informace na těch disketách."

"Ať Martha všem přečte zákon o informacích. A ať zaměstnanci Matta nastaví počítače tak, aby přepisovaly veškeré prováděné telefonické hovory."

"To nemohu udělat, Paule. To je strašně nelegální."

"Tak to udělejte nelegálně, a ať Martha všem řekne, jak na tom jsme."

"Paule"

"Udělejte to, Lowelle. S tím zatraceným ACLU si to vyřídím až později. Nemohu si dovolit, aby moji lidé měli obavy z úniku informací, a já si nemohu dělat starosti ohledně toho, kdo za tím vězí!"

Lowell znechuceně odešel.

Hood se podíval na Ann a pokusil se shrnout své myšlenky. Všiml si teď jejího šátku, kterým měla ledabyle svázané vlasy. Nenáviděl se za to, jak tam sedí a uvažuje nad tím, jak by bylo pěkné potáhnout lehce za oba konce červenočerné látky a rukama pak projíždět jejími dlouhými hnědými vlasy -

Rychle posbíral své myšlenky. "Ann, pro vás mám na talíři něco jiného. Slyšela jste o tom Mirage, který sestřelili?"

Přikývla a její oči vypadaly náhle smutně. Napadlo ho, zda dokázala poznat, na co myslel. V tom ho ženy nikdy nepřestaly udivovat.

"Bílý dům se chystá vydat prohlášení v tom smyslu, že díky tomu, že Severní Korea přehnala svou reakci na náš přelet, přecházejí naše jednotky v této oblasti do stádia pohotovosti Defcon 3." Pohlédl na odpočítávací hodiny na černé zdi. "Stalo se to před dvaapadesáti minutami. Pchjongjang udělá totéž, možná že vyhlásí o stupeň víc než my a můj odhad - moje naděje - je, že prezident pak už nic nepodnikne, dokud se nedozvíme více o tom, co se u paláce stalo. V této fázi hry, bude-li pokračovat, ví pouze pánbůh, co sever podnikne. Až sem přijde Bob, musíme si promluvit s Ernie Colonem a poslat prezidentovi doplněk vojenských možností. Co od vás, Ann, potřebuji, je, abyste zmírnila všechno, co Bílý dům řekne."

"Abychom z toho měli cestu ven?"

"Přesně. Lawrence se za průzkumné letadlo omlouvat nebude, takže to udělat nemůžeme ani my. Ale jestli vše, co uděláme, bude důrazné, dříve nebo později budeme muset také důrazně jednat. Vsuňme do našeho prohlášení určitou lítost, abychom se mohli kdykoliv stáhnout a měli stále otevřené dveře. Víte - i oni

mají právo všech suverénních národů chránit si své území a my litujeme, že nás okolnosti přinutily, abychom ze stejného důvodu sáhli po extrémních prostředcích."

"Budu to muset projít s Lowellem -"

"To je v pořádku. Svým způsobem jsem ho předtím vyrazil."

"Zasloužil si to. Je pěkným trnem v patě."

"Je to právník," obhajoval ho Hood. "Platíme ho za to, aby dělal ďáblova advokáta."

Ann zavřela svůj diář, ale se zaváháním. "Už jste dnes jedl?"

"Jen trochu."

"Všimla jsem si určitého tónu ve vašem hlase. Chcete něco?"

"Možná později." Hood zaslechl hlas Boba Herberta, jak k nim doléhal z haly. Vzhlédl k Ann. "Něco vám řeknu. Jestli budete volná asi ve dvanáct třicet, pošlete sem z kantýny dva saláty. Pustíme se do zeleniny a do strategie."

"To rande máte," odpověděla způsobem, který pocítil jako elektrický šok až u žaludku.

Ann se otočila, aby odešla, a on ji pozoroval, zatímco předstíral, že se dívá dolů. Byla to nebezpečná malá hra, ale nikam to nepovede nedovolí to - a právě teď mu pozornost dělala dobře.

V myšlenkách rychle přeřadil, protože do kanceláře vstoupil Herbert, a Bugs zazvonil a ptal se ho, zda má k telekonferenci přizvat také tajemníka obrany.

48

STŘEDA, 1.10 HOD., DIAMANTOVÉ HORY,
SEVERNÍ KOREA

Rakety Nodong byly umístěné v místě vzdáleném pouhých sto třicet kilometrů vzdušnou čarou, ale výprava byla zpomalována nezpevněnými silnicemi s hlubokými děrami. Rostlinstvo zarůstalo cesty tak rychle, že ho Severokorejci nestačili odstraňovat. Po téměř třech hodinách kymácení a natřásání se konečně plukovník Sun a jeho pobočník Kong dostali k cíli.

Když vyjeli na vrchol kopce nad údolím, ve kterém byly mobilní nodongy, Sun přikázal Kongovi, aby vůz zastavil. Pomalu vstával, až se v džípu zcela postavil, a díval se na tři vozidla, která stála dole v trojúhelníkové formaci. Na ložné ploše vozidel ležely vodorovně dlouhé rakety, všechno bylo pod krytem zeleně, která je měla utajit před pohledem shora. Ve slabém světle měsíce viděl části střel, jejich bílý povrch mezi listím.

"Je to vzrušující pohled," prohlásil Sun.

"Skoro tomu ani nemohu uvěřit, že jsme to dokázali."

"Ale ano, dokázali jsme to," odpověděl Sun. Ještě chvíli ten pohled vychutnával. "A vidět je v letu bude ještě více vzrušující."

Zdálo se to být tak neuvěřitelné: po roce horečných kontaktů se severem, po roční úzké spolupráci s majorem Leem, kapitánem Bockem a jeho počítačovým odborníkem vojínem Kohem, a dokonce i se samotným nepřítelem, se druhá korejská válka stane skutečností. Soukromě Sun i Lee doufali, že bude znamenat víc, než jen trvalý konec rozhovorů o sjednocení: doufali, že bude znamenat

plné vtažení USA do jejich zájmů, zničení severu jako vojenské síly. Dojde-li ke sjednocení, pak to nebude výsledek kompromisu, ale síly.

"Jeď dál," požádal Sun a znovu se posadil.

Džíp se kymácel cestou dolů po horské silnici k nejbližšímu umístění dělostřelectva. Stály tu dva ZSU-234, protiletadlové tanky SPAAG, které dohlížely na prostor umístění nodongů. Vojáci v nich byli ve velkých čtvercových ocelových věžích, z nichž každá byla osazena čtyřmi vodou chlazenými děly 23 mm, které byly nastaveny v maximálním úhlu pětaosmdesáti stupňů. Každé z těchto děl mělo dostřel 450 kilometrů. Sun věděl, že v prostoru okolo je dalších šest těchto tanků, jejichž velké radarové antény vzadu za věží dokáží zachytit letouny ve dne i v noci.

Džíp zastavila hlídka. Po pečlivém prohlédnutí rozkazů plukovníka při baterce voják uctivě požádal, aby před další cestou zhasli světla. Stráž důstojníka pozdravila a džíp se vydal dolů s kopce - naslepo. Sun věděl, že je to pro jejich vlastní bezpečnost. V kopcích mohli být nepřátelští záškodníci a plukovník by byl pro odstřelovače vítanou kořistí.

A to by byla škoda, pomyslel si, nechat se zabít jedním ze svých krajanů. Zvláště když tomuto plukovníkovi chybělo jen několik hodin k tomu, aby vykonal pro Jižní Koreu více, než kterýkoliv jiný voják v její historii.

STŘEDA, 1.15 HOD., DMZ

Gregoryho Donalda uvítal u nákladového prostoru letounu TWA reprezentant aerolinií a zástupce náčelníka mise, oba dohlíželi nad celními doklady a nakládáním rakve do letadla 727. Teprve když se letadlo vzneslo a Donald se lehce dotkl prstem rtů a pak s ním zamířil k obloze, obrátil se a nastoupil do vrtulníku Bell Iroquois.

Vrtulník vykonal cestu z letiště v Soulu do DMZ za pouhých patnáct minut. Na Donalda čekal na letištní ploše džíp, který ho odvezl na velitelství generála M. J. Schneidera.

Donald se na setkání těšil. Za svůj pohnutý život se Donald setkal s mnoha lidmi, kteří mohli být považováni za šílené, ale jediný Schneider nosil čtyři hvězdy. Schneider, dítě doby krize, které bylo doslova ponecháno na schodech Klubu dobrodruhů v Manhattanu, si vždycky představoval, že se jeho matka jednou vrátí na místo zločinu a že jeho otec byl známým lovcem nebo objevitelem. V každém případě byl obdařený postavou H. Ridera Haggarda: sto devadesát jedna centimetrů výšky, silná čelist, široká ramena a pas olympionika. Adoptovala ho dvojice, která žila a pracovala v textilní oblasti a poslala ho do armády, když mu bylo osmnáct, právě včas, aby se mohl zúčastnit bojů v Koreji. Byl jedním z prvních poradců ve Vietnamu a jedním z posledních amerických vojáků, kteří odtamtud odjížděli. V roce 1976 se vrátil do Koreje poté, co se jeho dcera Cindy zabila na lyžích. V pětašedesáti letech vypadal stále tak, jak ho kdysi Donald popsal, "poslední Texasan, jakoby vystřižený z dob Alama": připravený, odhodlaný a schopný bojovat.

Schneider byl vhodným protějškem generála severu "ostrostřelce" Hong-kooa. Překvapivě dobře spolupracoval s generálem ROK Samem, se kterým tady velel spojeným americkojihokorejským jednotkám. Zatímco Schneider byl muž barvité řeči, litery věřil, že problém se musí vyřešit všemi prostředky, včetně

taktických jaderných zbraní, Sam byl chladný, rezervovaný dvaapadesátník, který dával přednost dialogu a sabotáži před přímou akcí. Protože šlo o Jižní Koreu, Sam musel podepisovat všechny vojenské akce; zatímco zlý muž Schneider strašil Severokorejce v roli, o které se Donald domníval, že ji Schneider vychutnává., a kterou hraje s velkou chutí.

Je to ironické, napadlo Donalda, když vstupoval na velitelství generála, do malé dřevěné budovy sestávající ze tří kanceláří a ložnice, která byla umístěna na jižní straně areálu. Ti dva - Schneider a Gregory - se nemohli více lišit, a přesto se vždycky zdálo, že se k sobě "hodí" ještě lépe než dvě ponožky v páru. Snad to bylo tím, že byli z generace, která prošla těžkými časy, válkami, které navazovaly jedna na druhou. Možná, že Schneider měl pravdu, když to nazýval syndromem Laurela a Hardyho: diplomaté vždy všechno řádně pokazí a armáda pak musí přijít a všechno zase napravit.

Když Donald vešel, generál hovořil do telefonu a zamáváním ho pozval dál. Když si Donald oprášil zaprášené místo, posadil se na bílou koženou pohovku stojící u zdi. Schneider byl jinak pedant na pořádek.

"... je mi úplně jedno, co říká Pentagon," křičel Schneider. Jeho hlas byl překvapivě vysoký a na tak velkého muže pronikavý. "Zabili amerického vojáka bez toho, že by letadlo alespoň varovali! Co? Ano. Vím, že jsme byli nad jejich územím. Ale vím také, že použili jakési počítačové vúdú, aby nám zastřeli naše průzkumné oči, takže jsme neměli na vybranou. Nedělá to snad z těch hajzlů také útočníky - sabotéry dokonalé techniky? Ach, ne podle mezinárodních dohod? Strčte si je, senátore. Chtěl bych jen vědět tohle: co budeme dělat, až zahyne další americký voják?"

Generál Schneider zmlknul, ale nezůstal v klidu. Jeho krví podlité oči se neklidně pohybovaly a jeho hlava spočívala na oblých ramenech, jako kdyby šlo o býka čekajícího na toreadora. Sebral nůž k otevírání dopisů a začal s ním bodat do značně děravého vojenského polštáře, který, jak se zdálo, tam byl právě pro tento účel.

"Senátore," řekl o hodně klidněji po téměř minutě ticha, "nezpůsobím žádný incident, a kdybyste tady byl, nakopl bych vás do zadku za to, že si myslíte, že bych mohl. Bezpečnost mých vojáků je pro mne důležitější než můj vlastní život, nebo, když už jsme u toho, život kohokoliv jiného. Ale, senátore, čest mé vlasti je pro mne ještě důležitější než všechny ty životy dohromady a já tady nezůstanu klidně sedět, zatímco je tato čest ohrožena. Jestli s tím nesouhlasíte, mám tady telefonní číslo novin ve vašem volebním městě. Myslím, že vaši voliči to mohou vidět jinak. Ne... Nevyhrožuji vám. Říkám jen, že budu ta semínka zalévat, dokud se nepoučíte. Strýček Sam má už teď pod jedním okem modřinu. Jestli někdo přivře i to druhé, bylo by lepší udělat více, než se jenom neomluvit. Na shledanou, senátore."

Generál praštil sluchátkem telefonu.

Donald si vzal dýmku a začal do ní pěchovat tabák. "To bylo pěkné... to o tom zalévám."

"Díky." Generál se nadechl, nůž ponechal zabodnutý v polštáři a narovnal se. "To byl předseda výboru ozbrojených složek."

"To mi došlo."

"Má v šortkách slunečnice a myslí si, že prdí denní světlo," prohlásil generál, zatímco obcházel svůj psací stůl.

"Nevím, co tím myslíš," přiznal Donald, "ale zní to pěkně."

"Myslím tím to, že má všechny ty krásné nápady a plete si bytí intelektuálem s pravdou." Napřáhl obě paže a objal Donalda. "Kašli na něho. Jak se ti daří?"

"Stále mám pocit, jako bych mohl zvednout telefon a zavolat jí."

"Já vím. Zažíval jsem to celé měsíce se svou dcerou. Do prdele, ještě pořád někdy vytočím její číslo bez toho, že bych zvedl sluchátko. Je to přirozené, Gregu. Měla by tam být."

Donald potlačil slzy. "Sakra "

"Vážený, potřebuješli se vybrečet, pusť se do toho. Ostatní může počkat. Víš dobře, že Washington se nerad pouští do něčeho, dokud neprozkoumají všechny možnosti."

Donald zavrtěl hlavou a pokračoval s nacpáváním dýmky. "Budu v pořádku. Potřebuji pracovat."

"Jsi si jistý?"

"Rozhodně."

"Máš hlad?"

"Ne. Jedl jsem s Howardem."

"To muselo být vzrušující." Schneider mu položil ruku na rameno a stiskl. "Dělám si srandu. Norbom je dobrý. Je jenom trochu opatrný. Nepošle mi více vojáků a materiálu, dokud si není jistý, že opravdu přejdeme na Defcon 3 - dokonce ani potom, co byl zastřelený ten důstojník průzkumu."

"Slyšel jsem o tom při letu tady. Tím důstojníkem byla žena "

"Ano. Teď musíme poslouchat z armádního rádia SK, že si myslí, že jsme zbabělci, kteří se schovávají za ženské. Severu bych řekl tohle: musí být prima, když se nemusíte obávat veřejného mínění. Do prdele, nebylo jak za starých časů, když jsi byl jediným diplomatem ve městě. Teď se zdá, že máme mít všichni pozlacené jazyky."

"Už není nic, jak bývalo."

"Ne, to rozhodně není. Řeknu ti, sedím tady, "Gregu, a někdy mám chuť se toho všeho vzdát a vrátit se k přišívání visaček na košile tak, jak jsem to dělával jako dítě. Když bylo za starých časů něco správné nebo nezbytné, udělal jsi to. Nemusel jsi chodit s kloboukem v ruce do OSN a prosit se nějaké Ukrajiny o povolení zkoušet bomby ve své vlastní zatracené poušti. Bože, generál Bellini z NATO tvrdí, že viděl v televizi rozhovor s nějakými zatracenými Francouzi, kteří si stále ještě stěžují, že jsme jim v den D omylem ostřelovali jejich domy. Do prdele, kdo na ty idioty namířil kameru a požádal je, aby si stěžovali? Co se to zatraceně stalo se zdravým rozumem?"

Donaldovi došly zápalky, a tak si svou dýmku zapálil zapalovačem vyrobeným z ručního granátu, který ležel na generálově stole. Teprve poté, co vytáhl pojistku, si uvědomil, že to vůbec nemusel být zapalovač.

"Sám sis odpověděl, generále. Televize. Každý má prostor říci, co si myslí, a neexistuje politik, který by si byl tak jistý, aby tomu nevěnoval pozornost. Měl jsi tomu senátorovi říct, že máš známého v pořadu Na vlastní oči. To by mu otřáslo sebevědomím."

"Amen s ním," prohlásil Schneider, zatímco se oba usadili na pohovce. "Snad se kolo zase jednou otočí. Je to jako s tím otrokem v Deseti přikázáních, který chtěl, ještě než zemřel, vidět vykonavatele a byl tam Charlton Moses Heston, aby ho chytil, když dostal ránu do břicha. To bych si přál. Alespoň jednou, než zemřu, bych chtěl vidět toho, kdo nás uchrání před tím svinstvem, kdo udělá to, co je správné, i když za to dostane sekerou do břicha. Kdybych se tolik nestaral o ty své zatracené chlapy, doprdele, napochodoval bych rovnou do Pchjongjangu a uřezal jim tam za tu průzkumnici Margolinovou uši."

Strategická porada byla krátká. Donald doprovodí příští hlídku, do vlastního džípu si vezme řidiče, průzkumníka a digitální videokameru s nočním viděním. Dvakrát projede tři kilometry podél DMZ. Co uvidí, zatelefonují do Operačního centra a za dvě hodiny tam projede znovu - dost času na to, aby se u hranice projevily případné změny.

Pětatřicetiminutová okružní jízda proběhla hladce. Digitální videopáska byla předaná informačnímu důstojníkovi, aby záznam odeslal Bobu Herbertovi.

Zatímco čekal na další průjezd, Donald ignoroval Schneiderův návrh, aby si odpočinul. Místo toho zašel do vysílacího centra, boudy s pěti místnostmi, které byly všechny plné vysílaček, telefonů a počítačů, u kterých ležely silné složky - intervalové signály používané k identifikaci vysílajících, jejich

přesná umístění kdekoliv v Asii a Pacifiku ve stupních a minutách, ale také azimuty maximálního vyzařování ve stupních od skutečného severu, tabulky frekvencí v kilohertzích, které pomáhaly označit některé signály, a pomocný program SINPO řešící problémy se silou signálu, interferencemi, hlukem, kolísáním a celkovou kvalitou signálu.

Když Donald vstoupil do místnosti, kterou opustil informační důstojník, kterému předtím předal CD, měl zájem pouze o jednu jedinou vysílačku. A věděl, že s přenosem zprávy do místa, které nebylo ani osm kilometrů vzdálené, nebude mít žádný problém.

Prošel počítačovou kontrolu vysílaček umístěných v DMZ. Byly tu dvě: jedna krátkovlnná a druhá vysílačka využívající střední vlny. Vybral si tu první, která pracovala v pásmu 3350 kHz, vzal malý mikrofon a odeslal hlasovou zprávu:

"Generálovi Hong-koovi, veliteli ozbrojených sil Korejské lidovědemokratické republiky na základné Jedna v DMZ. Velvyslanec Gregory Donald posílá pozdravy a uctivě žádá o setkání v neutrální zóně tehdy, kdy se to bude generálovi hodit. Přeje si konec nepřátelství a eskalace a doufá, že ho generál přijme co možná nejdříve."

Donald zprávu opakoval a pak se ohlásil generálu Schneiderovi. Generálovi vlastní lidé mu už sdělili, co Donald viděl: že přední linie byly posíleny, tanky a lehké dělostřelectvo byly přesunuty spolu s podpůrnými silami.

Schneider nebyl ani překvapený, ani se zesílení neobával, i když si přál, aby generál Sam jeho jednotkám povolil udělat totéž. Ale Sam by to neudělal bez souhlasu ze Soulu a Soul to nepovolí, dokud prezident Lawrence nezvýší pohotovost na Defcon 2 a nespojí se s prezidentem Ohn Mong-Joonem. Donald věděl, že k tomu prvnímu nedojde bez dalšího incidentu, jakým byl ten s Mirage, a že oba muži se vyhnou oficiálně rozhovoru, dokud se jejich poradci nedohodnou na tom, co se musí udělat. Takovým způsobem pak mohou dojít k rychlému souhlasu a ukázat světu, že jsou stejně rozhodní.

Donald zatím seděl a čekal, zda sever jeho pozvání přijme... A jestliže ano, zda to Schneider bude považovat za čin zbabělce nebo vykonavatele.

50

STŘEDA, 1.20 HOD., VESNICE YANGUU

Dům byl postavený z kamene, měl rákosovou střechu a vepředu malá dřevěná dvířka. Dveře byly zavěšené na skobě, neměly zámek a po obou stranách byla dvě okna sestávající ze čtyř skleněných tabulek. Stavba se zdála být poměrně nová, ani střecha, ani kámen nevypadaly, jako by byly vystaveny více než dvěma deštivým zimám.

Cho pohlédl dozadu na Hwana, který přikývl. Řidič zhasl světla, z přihrádky vytáhl baterku a vystoupil do mírného deště. Když Kim otevřela dveře, vystoupil i Hwan.

"Slíbila jsem, že neuteču," řekla Kim Hwanovi bez jakékoliv stopy podbízivosti. "Není tady kam utéci."

"Ale lidé se snaží pořád utíkat, paní Chongová. Kromě toho, taková jsou

pravidla. I tak jsem už porušil řády tím, že nemáte nasazená pouta."

Vystoupila z auta, Cho stál blízko vedle ní. "Zasloužím si nedůvěru, pane Hwane, a lituji toho." Pak se vydala vpřed a tma ji rychle pohltila. Cho vytáhl klíče ze zapalování a rychle za ní spěchal se světlem, zatímco Hwan šel hned za ním.

Kim nadzvedla závoru a vstoupila. Ze skleněné mísy na stole vedle dveří vytáhla dlouhou dřevěnou zápalku a zapálila několik svíček ve skleněných lampách rozmístěných v jediném pokoji. Když se nedívala, Hwan pokynul Choovi, aby vyšel ven a hlídal. Ten tiše odešel.

Když oranžový svit zaplnil malou místnost, Hwan uviděl piano, pečlivě ustlanou dvojitou postel, malý kulatý stůl s jedinou židlí a psací stůl pokrytý zarámovanými fotografiemi. Sledoval ji očima, zatímco přecházela po místnosti - pohybovala se ladně a zřejmě srozuměna s tím, co den přinesl. Napadlo ho, zda je tomu tak proto, že nikdy svou práci neděla od srdce, nebo proto, že je tak pragmatická a má povahu Konfucia.

Nebo se snad připravuje způsobit mu největší selhání jeho života.

Přistoupil blíže. Nebyly tam žádné fotografie Kim, ale to ho nepřekvapilo. Kdyby musela neočekávaně uprchnout, Pchjongjang by si rozhodně nepřál, aby fotografie jejich špionky ležela tam, kde ji může najít KCIA. Vzal do ruky jednu z fotografií.

"Váš bratr a matka?"

Kim přikývla.

"Velmi pěkné. A to je váš domov?"

"Byl."

Položil obrázek na místo. "A co tenhle dům. Byl postavený pro vás?"

"Prosím, pane Hwane - žádné další otázky."

Teď to byl Hwan, kdo pocítil zklamání. "Promiňte."

"Máme dohodu... příměří."

Hwan k ní přistoupil. "Paní Chongová, nic podobného. Asi jste náš vztah nepochopila."

"Ale pochopila. Jsem vaším vězněm. Ale svou vlast spoluprací s KCIA nezradím a odmítám, abyste se snažil svým šarmem získat moji důvěru a kladl mi otázky ohledně mého domova a rodiny. Obávám se, že už i tak jsem neudělala zrovna dobře, když jsem vás sem přivedla."

Hwan byl zaskočený. Ne proto, že se zeptal a byl odmítnutý: byla to jeho práce pokusit se dozvědět, zda byl tento dům postavený místními lidmi nebo záškodníky, o kterých KCIA možná ani neví, a byla to její práce zabránit mu, aby něco zjistil. To byla daná hra. Co ho rozzlobilo se týkalo toho, že měla pravdu. Kim Chongová nemusela být srdcem špionkou, ale byla to vlastenka. Už tu chybu s jejím podceňováním znovu neudělá.

Když se Hwan postavil přímo za ni, Kim se posadila na lavici ze zeleného sametu před pianem a zahrála několik akordů džezové skladby, kterou Hwan neznal. Když skončila, zvedla poklop a sáhla oběma pažemi dovnitř. Pozorně ji sledoval; nedala najevo, jestli si toho všimla. Oběma rukama opatrně odšroubovala křídlovou matici na kovové brzdě a vytáhla malou vysílačku. Na druhé straně držáku bylo něco, co vypadalo jako rozbuška spojená drátem s poklopem.

Hwan vysílačku poznal, byl to vynikající izraelský výrobek Kol 38. KCIA také jednala o jejich nákupu; pomocí těchto vysílaček se dalo navázat spojení bez satelitu na vzdálenost dvanácti set kilometrů. Jedna část byla naslouchací, druhá k obdržení zpráv, to umožňovalo agentům v terénu "konference" s vedením. Zařízení pracovalo s lehkými kadmiovými bateriemi, což bylo ideální pro odlehlá místa, jako bylo toto. Dokonce ani americké modely nebyly spolehlivější.

Kim přešla k oknu, otevřela ho a položila vysílačku na parapet. Než ji zapnula, jakoby ledabyle položila ruku na stupnici nahoře, aby Hwan neviděl zvolenou frekvenci.

"Jestliže něco řeknete, uslyší to. Nesmí vědět, že jsem byla vámi odhalena."

Hwan přikývl.

Kim zmáčkla knoflík a vedle mikrofonu zabudovaného na horní straně přístroje se rozsvítila červená kontrolka.

"Soul Oh-Miyo domů, Soul Oh-Miyo domů, přepínám."

Operativcovo krycí jméno, napadlo Hwana. Hodilo se k těmto Wagnerovským událostem, které se kolem odvíjely.

Po chvilce se ozval hlas tak zřetelně a čistě, že to Hwana velice překvapilo.

"Domov Soul Oh-Miyo. Připraveni, přepínám."

"Domove, potřebuji vědět, zda byly ukradeny vojenské boty, výbušniny a další předměty. KCIA o nich dnes u paláce našla důkazy. Přepínám."

"Kdy mělo ke krádeži dojít? Přepínám."

Kim se podívala na Hwana. Ukázal deset prstů a ústy naznačil měsíce.

"Deset měsíců," odpověděla. "Přepínám."

"Zavolám, až budu mít potřebné informace. Přepínám a končím."

Kim vypnula spínač.

Hwan se jí chtěl zeptat, zda jsou tyto věci na severu zpracovávány počítačem tak, jak je tomu na jihu. Místo toho se však zeptal: "Jak dlouho to může trvat?"

"Hodinu... možná déle."

Podržel hodinky poblíž svíčky a pak se podíval na temnou postavu Choa, která stála vedle auta. "Vezmeme vysílačku a pojedeme zpátky."

Ani se nepohnula. "To nemohu udělat."

"Nemáte na vybranou, paní Chongová." Přistoupil blíže. "Snažil jsem se vám projevit shovívavost "

"Získáme oba -"

"Ne! To nás odlišuje od zvířat. Ale já musím vést také vyšetřování, a to nemohu dělat odtud. Slibuji vám, že se nikdo na displej vaší vysílačky nepodívá. Dáte mi to, co potřebuji?"

Kim zaváhala, pak si dala vysílačku pod paži a pečlivě zavřela okno. "Dobrá. Abychom se lišili od zvířat."

Vyšli ven. Zasvítila baterka, aby viděli na cestu a temná postava vedle auta otevřela dveře, aby mohla Kim nastoupit.

51

STŘEDA, 11.30 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Obličeje Ernesta Colona a Bugse Beneta se nemohly od sebe více lišit. Na červeném okraji Hoodova monitoru vypadala tvář třiašedesátiletého tajemníka obrany velmi unaveně, měl hluboko posazené oči a kruhy pod nimi. Vedoucí jedné z hlavních dodavatelských společností ministerstva obrany, který navíc sloužil jako zástupce tajemníka námořnictva, byl portrétem Doriana Graye, který odrážel každé rozhodnutí, které za dva roky ve své kanceláři učinil - několik rozhodnutí, která byla správná, a mnoho těch, která příliš slavně nedopadla.

Bugsovi bylo čtyřiačtyřicet, měl kulatý andělský obličej, živé oči, které neodhalovaly žádný stres, pod kterým při řízení Hoodova programu a při

zpracovávání dokladů pracoval. Bugs byl v době, kdy byl demokrat Hood starostou, výkonným asistentem republikánského guvernéra Kalifornie. Vycházeli spolu neuvěřitelně dobře - "konspiračně" bylo slovo, které guvernér použil více než jednou.

Hood vždy považoval za zvláštní, že stres ze sezení a rozhodování byl větší, než z pobíhání kolem a vykonávám rozhodnutí. Svědomí je hrozným šéfem.

Přesto Hood cítil k Bugsovi hluboký respekt nejen proto, že řídil program svého šéfa, ale také proto, že se musel vyrovnat s náladami a požadavky lidí jako byl Colon - a Bob Herbert, který byl hned druhý za Lowellem Coffeym v roli zajišťování opatrnosti v Operačním centru. Rozdíl tkvěl v tom, že Coffey měl obavy ze soudních sporů a zákazů, zatímco Herbert až příliš dobře znal následky selhání, a proto zvažoval každou možnost.

Benet a Herbert většinou poslouchali, jak Hood a Colon probírají simulační dokumenty na počítači a formulují vojenské možnosti, které doporučí prezidentovi. Ačkoliv časování a podrobnosti provedení bývají ponechávány náčelníkům štábů, kteří vše konzultují s veliteli v terénu, muži byli přesvědčeni, že námořní jednotky a jednotky námořní pěchoty, které už byly na cestě z Indického oceánu, by měly být doplněny i třemi bitevními a dvěma letadlovými loděmi z Tichomořské flotily, a také posíleny rezervami a povoláním pětapadesáti tisíc mužů ze Saudské Arábie, Německa a USA. Žádali okamžitou leteckou přepravu šesti systémů raket Patriot do Jižní Koreje. I když patrioty ve válce v Perském zálivu dramaticky selhaly, v televizních zprávách tehdy, když fungovaly, působily dobře, a udržovat veřejnost na své straně je vždy důležité. Méně viditelně budou vzduchem z Havaje do Jižní Koreje přemístěné taktické jaderné střely. KLDR ještě není jadernou mocností, ale to jim nezabrání, aby takovou bombu nekoupili v některé z mnoha dalších zemí.

Muži počítali s očekávanými ztrátami v "krátké válce", trvající dva nebo tři týdny, než OSN zařídí příměří, ale připravili se také na "dlouhou válku" trvající šest měsíců nebo déle. Bez jaderných úderů se počítalo v krátké válce s americkými ztrátami minimálně čtyř set mužů a se třemi tisíci raněnými, zatímco v dlouhé válce by byla čísla alespoň desetkrát vyšší.

Bugs během diskuse zůstal zticha a Herbert měl pouze tři návrhy. Ten první doporučoval, aby bylo ze Středního východu povoláno pouze minimum jednotek, dokud nevědí o teroristech více. Stále ještě měl pocit, že může jít o snahu zatáhnout USA do konfliktu, aby ke skutečné válce mohlo dojít někde jinde. Druhá připomínka se týkala obnovení provozu satelitů, žádal, aby mu dali čas k analýze posledního zpravodajství, které ředitel CIA, Kidd, dokázal shromáždit, ještě předtím, než vyšlou do oblasti své jednotky. A třetí požadavek byl, aby do terénu nebyla odeslaná žádná jednotka bez zkušených protiteroristických odborníků. Všechna tři doporučení byla zahrnuta do dokumentu o vojenských možnostech. Hood věděl, že Herbert dokáže být nepříjemný, ale chtěl ho pro jeho znalosti, ne pro jeho šarm.

Zatímco Bugs promítal nezpracovaný dokument přehledně na monitory, na pojízdném křesle zazvonil Herbertův telefon. Paul vzhlédl, když Bob stiskl tlačítko reproduktoru.

"Tak co máš, Ráchel?"

"Dostali jsme zprávu od našeho operativce z vojenské informační stanice v Pchjongjangu. Říká, že bylo pro něho těžké spojit se s námi, protože úřady se tam zdají být dnešními událostmi stejně překvapené, jako jsme my tady."

"To neznamená, že mají čisté ruce."

"Ne. Ale říká, že právě dostali zprávu od svého operativce ze Soulu. Nějaká žena požadovala informace o možné krádeži vojenských bot a výbušnin na některé ze základen na severu."

"Ptala se severokorejská agentka?"

"Ano."

"Ta agentka musí vědět o podezřeních KCIA. Informujte ředitele Yung-Hoona,

že má ve své síti nějakou díru. Zaznamenali jsme nějaké další vysílání?"

"Ne. Kontrolovala jsem to s vojínem Kohem v komunikačním centru v DMZ. Zpráva neprošla satelitním spojením."

"Díky, Ráchel. Pošli text zprávy Bugsovi." Když zavěsil, podíval se na Hooda, který přikývl. "KLDR kontroluje, zda v některém z jejich skladů materiálu nedošlo ke krádeži věcí použitých při útoku. Vypadá to, šéfe, jako bychom všichni naletěli někomu, kdo chce válku."

Hood se otočil od Herberta k monitoru, protože ho pronásledovala prezidentova slova: Ať už v tom byl sever předtím nebo ne, Paule, teď už v tom vězí - až po krk.

Zatímco rozdělení jednotek bylo přeneseno ze složky válečných her na dokument vojenských možností, Colon použil svůj kód k označení své části dokladu. Když se odpojil, Hood prohlásil, "Bugsi, chci tu zprávu umístit dopředu a rád bych k tomu připojil poznámku, kterou ještě napíši. Požádejte Ann Farrisovou, aby to zařídila, ano?"

Hood se na chvíli zamyslel. Neměl Annin dar opatrnosti, ale chtěl, aby ve složce účelové skupiny byla někde nějaká připomínka opatrnosti. Připravil si okno, které si ona bude moci na svém monitoru přečíst, a začal ťukat na klávesnici.

Herbert se přisunul k jeho boku a četl přes Hoodovo rameno.

"Pane prezidente: sdílím vaše rozzlobení nad útokem na náš letoun a nad ztrátou důstojníka. Přesto vás žádám při použití síly o zdrženlivost. Bojem s nepřítelem, který nemusí být tím pravým, můžeme hodně ztratit a jenom málo získat."

"Velmi dobře, pane," komentoval to Herbert. "Možná, že nehovoříte za celou skupinu, ale rozhodně vyjadřujete můj názor."

"A můj," dodala Ann. "Nedokázala bych to vyjádřit lépe."

Hood dodatek uložil a vyvolal na obrazovce tvář Ann. Byla tak dobrá v předávání názorů reportérům po telefonu, že nedokázal odhadnout, co si skutečně myslí, dokud neviděl její obličej.

Myslela si přesně to, co řekla. Za šest měsíců, které ji znal, to bylo poprvé, co na tom, co napsal, nic nepředělávala.

Herbert opustil kancelář, Ann se vrátila k rozhovoru s tiskovým mluvčím Bílého domu a Hood dokončoval přehled možností ještě předtím, než požádá Bugse, aby ho po bezpečné lince odeslal faxem. Sám a překvapivě uvolněný, poprvé toho dne, zatelefonoval do nemocnice, kde se dozvěděl zprávy, které vůbec nečekal.

52

STŘEDA, 1.45 HOD., DMZ

Vojáci ve vysílacím středisku si právě s vojínem Kohem vyprávěli vtipy, když přišla zpráva z velitelství generála Hong-kooa, velitele ozbrojených sil Korejské lidově demokratické republiky. Okamžitě byli na pozoru a přestali si utahovat z Koha kvůli tomu, že podlézá tím, že si vzal už druhou směnu; znovu si přehráli nasměrování zaznamenané jejich směrovými anténami, aby se

ujistili, že zpráva skutečně přišla z druhé strany DMZ. Když to udělali, zkontrolovali počítačové zadání, aby se ještě utvrdili, že volajícím byl skutečně pobočník Kim Hoh. Počítač prohledával soubory a v několika vteřinách dokončil hlasovou identifikaci. Nakonec, za méně než třicet vteřin po obdržení signálu, odeslali zpátky potvrzení přijetí a začali zprávu nahrávat na dvě kazety. Jeden z mužů informoval generála Schneidera o tom, že byla obdržena zpráva ze severu. Vojínovi bylo řečeno, aby ji donesl okamžitě poté, co ukončí obvyklý postup.

Zdálo se, že Koh je z pětice mužů při poslouchání této zprávy nejpozornější:

"Bývalému velvyslanci Gregory Donaldovi v základné Charlie. Generál Hong-koo, velitel ozbrojených sil Korejské lidově demokratické republiky ze základny Jedna, DMZ, opětuje pozdravy a přijímá vaše pozvání ke schůzce v neutrální zóně v 08:00 hodin."

Zatímco jeden z mužů vysílal, že zpráva byla přijata, druhý už zpracovával kopii nahrávky a spolu s přehrávačem ji nesl na velitelství generála Schneidera.

Koh zbývajícím dvěma mužům řekl, že se cítí být trochu unavený, jde si udělat šálek kávy a zakouřit si. Venku zamířil do stínu nedalekého nákladního auta a rozepnul si košili. Nahoře měl k paži připevněný mobilní telefon M2: když ho odepnul, vytáhl anténu a navolil číslo Leeho.

"Doufám, že k tomu máš nějaké krátké a pádné vysvětlení," prohlásil Schneider, když vstoupil Gregory, "protože popravčí četa s ospalýma očima mě znervózňuje."

Generál měl na sobě pyžamo a župan, v pravé ruce držel kazetový přehrávač a sluchátka.

Donaldovi se rozbušilo srdce. Neměl obavy z generála Schneidera, ale z odpovědi Severokorejců.

Vzal si přehrávač a přiložil si k uchu jedno ze sluchátek, pak si vyslechl zprávu. Když skončila, řekl, "Vysvětlením je, že jsem požádal o schůzku a oni souhlasili."

"Takže ty jsi skutečné udělal tuhle stupiditu - ilegálně a z vysílacího střediska, za které jsem já zodpovědný."

"Ano. Doufám, že my všichni jsme dostatečně rozumní a chceme odvrátit válku."

"My? Gregory, já si nechci sednout ke stolu s Hong-kooem. Možná, že si myslíš, že se ti podařil pěkný kousek tím, že jsi tu schůzku zařídil, ale on tě zneužije. Proč si myslíš, že vyčkává dvě hodiny? Jen proto, aby si to všechno naplánovali. Vyfotografují tě, jak se usmíváš, a prezident bude vypadat, jako když neví, co chce "

"A ví?"

"V tomto případě ano. Kancelář Colona říká, že je jako tygr v kleci, je připravený vyrazit, a to je dobře. Ti hajzlové vyhodili do vzduchu kus Soulu a zabili tvou vlastní ženu, Gregory "

"To ještě nevíme," procedil Gregory mezi zuby.

"Dobrá, ale víme, že stříleli na jedno z našich letadel, Gregu! Na důkaz toho máme pytel s tělem!"

"Přehnali to, a to je přesně to, co bychom my neměli "

"Defcon 3 není žádnou přehnanou reakcí. Jde o správnou věc a prezident u toho chtěl zůstat, trochu jim zamotat hlavu." Schneider vstal a vrazil si své velké ruce do kapes. "Do prdele, kdo ví, co teď udělá po tom tvém milostném psaníčku."

"Značně to přeháníš."

"Ne, to určitě ne. Ty to opravdu nechápeš, co? Klidně můžeš prezidenta dostat do situace, ze které nebude mít cestu ven."

"Jak?"

"Co se stane, když ty přijdeš s olivovou větvičkou a Severní Korea ji v zásadě přijme, ale nestáhne jednotky, dokud tak neučiní prezident? Když odmítne, bude to vypadat, jakoby nevyužil možnosti zachovat mír. A jestli couvne, bude vypadat nerozhodně."

"To je kravina "

"Gregory, uvažuj nad tím! A jakou věrohodnost teď má, když to vypadá, jako že ty řídíš jeho zahraniční politiku? Co uděláme příště, až Saddam Hussein nebo Raoul Cedras někde něco obsadí, nebo nějaký šílenec pošle rakety na Kubu. Vyšleme Gregoryho Donalda?"

"Budeme s nimi mluvit, ano - pokoušet se s nimi domluvit. Zatímco JFK neúprosně zařizoval blokádu Kuby, ve stejné chvíli usiloval i o domluvu s Chruščovem ohledně stažení několika našich raket z Turecka. A to ukončilo krizi, ne naše námořní síla. Rozhovory jsou tím, co dělají civilizované lidi civilizovanými."

"Hong-koo není civilizovaný."

"Ale jeho šéfové jsou a od dnešního rána nedošlo se severem k žádným přímým kontaktům na vysoké úrovni. Bože, asi bys nevěřil, že si dospělí takhle hrají, ale je tomu tak. Diplomaté si hrají na schovávanou. Jestli se mi podaří zahájit dialog, třeba i s Hong-kooem -"

"A já ti říkám, že mluvit s nimi nic nevyřeší. Ten stojí někde napravo od Džingischána a Bůh je mým svědkem, pořádně tě smete."

"Tak pojď se mnou. Pomoz mi."

"To nemohu. Už jsem ti řekl, tihle lidé vědí, co je propaganda. Použijí zrnitý černobílý film a nafilmují mě, že budu vypadat, jako když si čichám ke kobylímu lejnu, jako nějaký válečný zajatec. Ti holubi ve Washingtonu se z toho zblázní." Vytáhl z přehrávače kazetu a položil si ji na otevřenou dlaň. "Gregu, litoval jsem tě, když jsem uslyšel o Soonji. Ale to, co chceš udělat, nikoho před smrtí nezachrání. Za rohem tu stále ještě máme více než miliardu komunistů a miliardu dalších radikálů, náboženských fanatiků, etnických odklízečů, kultovních bláznů a jen pánbůh ví, koho ještě. Jsem to já a moji muži, kteří dohlížíme na ty tři miliardy, Gregory. Diplomat je tak dobrý akorát na to, aby získal nějaký čas - někdy pro tu nesprávnou stranu, jako třeba Neville Chamberlain. Cvoci na důvody nedají, Gregory."

Donald pohlédl na svou dýmku. "Ano... to chápu."

Schneider se na něho překvapeně podíval a pak se zadíval na hodinky. "Pořád máš ještě šest hodin. Doporučuji ti, aby ses vyspal, probudil se s bolením břicha a všechno odvolal. Mezi tím, alespoň co se této základny týká, tvoje původní vysílání už neexistuje. Tvou zprávu jsme vymazali ze záznamů a odstranili jsme i směrování, které jsi použil." Pozvedl přehrávač. "Tohle je poprvé, co někdo z nás o té schůzce slyšel - to oni tě kontaktovali. Jestli Severokorejci řeknou, že jsi volal jako první, popřeme to. Jestli vytáhnou nahrávku, prohlásíme, že jde o falzum. Jestliže s námi nebudeš spolupracovat, řekneme tisku, že jsi se pomátl smutkem. Lituji, Gregu, ale musí to tak být."

Donald se podíval dolů na svou dýmku. "A když přesvědčím Hong-kooa, aby se stáhl?"

" Nepřesvědčíš."

"Ale když?"

"V takovém případě," prohlásil Schneider, "prezident převezme veškeré zásluhy za to, že tě vyslal, ty budeš pořádný hrdina a já ti osobně připnu medaili."

STŘEDA, 2.00 HOD., VESNICE YANGUU

Kim se posadila do auta a chránila malou vysílačku před drobným deštěm.

Hwan ji pozorně sledoval. Jednou se stalo, že zatčený s rukama svázanýma za zády použil pérko ze spony pásu sedadla k otevření pout a utekl. Hwan nesledoval Kim proto, že by se bál jejího útěku; zkusila by to už dříve, když byli sami. Pozoroval ji, protože ho stále překvapovala. Vlastenectví a humanita málokdy existují v dokonalé harmonii, ale u Kim byly v rovnováze. O totéž se snažil ve svém vlastním životě, ale většinou se mu to nedařilo: nešlo se hrabat v temných stránkách lidských osudů, aniž byste se sami nezamazali

Jeho myšlenky přerušil náhlý pohyb po jeho pravici a bláznivé zakroužení kuželu světla baterky, po kterém ucítil hroznou bolest v boku. Hlasitě lapl po dechu, protože mu prudká rána vyprázdnila plíce. Pak následoval další útok, který způsobil, že se mu roztřásla pravá noha a začal padat. Pokusil se zachytit otevřených dveří auta, aby pádu zabránil. To se mu však nepodařilo, stočil se a dopadl zády na hranu boku sedadla. Zatímco se snažil vytáhnout z pouzdra svou osmatřicítku, podíval se na Choa.

Jenže to nebyl Cho. Světlo z auta osvětlovalo slabě žlutým světlem klobouk a obličej, který neznal. Tato tvář byla napjatá a krutá.

K čertu s ní, pomyslel si ve své bolesti. Celou dobu tady někoho měla...

Pravá ruka se mu třásla a nedařilo se mu prsty uchopit pistoli. Když spadl na zem, cítil, jak má pravý bok celý vlhký.

Hwan uviděl dvacet centimetrů dlouhý nůž potřísněný jeho vlastní krví. Zasáhl ho zezadu na úrovni žaludku. Nedokáže zastavit další ránu vedenou do hrudi, nahoru směrem k hradní kosti, ani záchvěv agónie a smrt. Často uvažoval o tom, jak a kdy zemře. Nikdy to však nebylo takto, na zádech a v blátě.

A s pocitem hlupáka. Měl pocit, že k němu cítí náklonnost. Věřil jí, teď doufal, že to dají na jeho náhrobek jako varování. Buďto tohle, nebo Jaký hlupák -

Když dopadl na mokrou zem, jeho pistole vyklouzla z pouzdra. Reflexivně přehmátl, levou rukou stiskl ránu a snažil se udržet otevřené oči, aby stál proti smrti alespoň s tou trochou odhodlanosti, která v něm zůstala. Viděl, jak se vrah v šatech Choa směje, a pak se objevil bílý záblesk, následoval druhý a třetí. Rychlé rány zazněly jen půl metru nebo metr nad ním a on zavřel oči, když ucítil závan horkého vzduchu, který se šířil od záblesků. Třesk se chvíli rozléhal a ustal, pak už Hwan cítil na tváři pouze dešťové kapky a hrozné pálení v boku.

Kim se přiblížila ke Hwanovi a poklekla vedle něho. Sáhla přes něho po noži a on v té zmatené chvilce nechápal, proč neucítil střelné rány... a proč ho chce bodnout, když ho může zastřelit.

Musel sebou zmítat, protože mu řekla, aby se nehýbal. Pokusil se uvolnit a zjistil, jak je jeho dýchání bolestivé.

Kim mu vytáhla košili z kalhot, kus na boku uřízla, a pak sebrala baterku. Když si prohlédla jeho rány, vstala a přeskočila ho; natáhl krk, aby viděl, jak stahuje boty a ponožky vraha, pak mu uvolňuje opasek a vytahuje ho z poutek. Hwan se zhroutil a začal lapat po dechu.

"Ch-Cho?" řekl.

"Nevím, kde je jeho tělo."

Jeho tělo...

"Ten muž nás musel sledovat. Neptejte se. Nevím, kdo to je."

Ne... s Kim... od teroristů...

Kim ovinula opasek kolem Hwanova pasu, ale neutáhla ho; ke každé ráně

nejdříve přiložila jednu ponožku. "Asi to bude bolet," řekla a pak teprve pevně opasek utáhla.

Hwan lapl po dechu, jak ho bolest ohromila, vystřelila mu z pravého podpaždí a směřovala ke koleni. Opřel se teď dozadu a sípal, zatímco ho Kim uchopila pod pažemi a zezadu se ho snažila vytáhnout na zadní sedadlo auta.

Když položila vysílačku na podlahu, Hwan se pokusil opřít o loket.

"Po- počkejte - tělo."

Spustila ho a pokusila se ho zajistit bezpečnostním pásem sedadla. "Nevím, kde je Cho!"

"Ne! Prsty... otisky."

Kim pochopila. Zavřela dveře, otevřela auto vepředu u spolujezdce a vtáhla dovnitř mrtvého muže. Pak spěchala na místo řidiče, chtěla nastoupit, ale v posledním okamžiku se zastavila.

"Musím najít Choa!" řekla, zatímco znovu vycouvala z vozu.

Sebrala baterku a namířila světlo na zem, pak sledovala stopy zabijáka. I když byl v jejích pohybech spěch, navenek vypadala klidná a soustředěná. Stopy ji zavedly do hustě zarostlé strže asi čtyřicet metrů od domu. Tam našla skútr a pak i jejich řidiče. Cho ležel na zádech hlavou dolů ze svahu a prostředek jeho hrudi byl celý krvavý.

Sklouzla dolů po blátě, až se dostala k Choovi, rychle mu prohledala kapsy, až našla klíče, které si vzal s sebou, a pak běžela zase zpátky k autu.

Hwan ležel klidně a držel si bok. Oči měl pevně zavřené a potil se. Když uslyšel nastartovat motor, oči otevřel.

"Auto... vysílačka."

Kim zařadila rychlost a pak se rychle rozjela. "Vy chcete, abych jim řekla, co se stalo?"

"Ano..." Opasek se mu zařezával do těla a Hwan dělal vše proto, aby se nehýbal. "Potřebujeme... identifikaci... rychle."

"Zabijáka. Pomocí jeho otisků prstů."

Hwan neměl sílu mluvit. Přikývl, ale nebyl si jistý, zda to Kim viděla, pak uslyšel, jak mluví do vysílačky. Snažil si rozpomenout na to, co si o ní myslel, ale každé nadechnutí, každé nadskočení vozu mu teď působilo bolest. Pokoušel se nehýbat, loket vrazil do mezery za sedadlem a levou paží se opřel o přední opěradlo, aby se tak zaklínil. Zatímco bojoval s bolestí a snažil se zůstat při vědomí, v myšlenkách mu probíhaly úvahy a obrazy.

Nikoliv Severní Korea... to by ho nezastřelila... ale někdo z jihu... proč...?

A pak se oheň rozšířil až do jeho mozku a bolest ho milosrdně uvrhla do bezvědomí.

54

ÚTERÝ, 12.30 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Dr. Orlito Trias byl právě uvnitř, když Paul Hood zatelefonoval do Alexandrova pokoje. Doktor měl chování dr. Frankensteina, ale byl to dobrý lékař a zanícený vědec.

"Paule," oslovil ho svým silným filipínským přízvukem, "jsem rád, že jste zavolal. Váš syn má virus."

Hooda zamrazilo. Bývaly doby, ještě před AIDS, kdy toto slovo označovalo problém, který se dal lehce vyřešit antibiotiky.

"Jaký druh viru? Laicky, Orly."

"Tvůj kluk měl před dvěma týdny akutní bronchitickou infekci. Zdálo se, že se infekce vyléčila, ale v jeho plících se usadil adenovirus. K jeho aktivaci stačily alergeny ve vzduchu, to je důvodem, proč nezapracovaly steroidy, ani léky proti bronchitidě. Nejde o typický astmatický záchvat. Je to forma choroby omezující plíce."

"Jak se to dá léčit?" zeptal se Hood.

"Antivirální terapií. Zachytili jsme infekci relativně brzy a máme všechny důvody se domnívat, že se infekce nerozšíří."

"Důvody se domnívat "

"Je oslabený," řekl Orly, "a tyto viry jsou velmi vychytralé. Člověk nikdy neví."

Proboha, Orly. "Je tam Sharon?"

"Ano."

Hood se zeptal, "Už to ví?"

"Ano. Řekl jsem jí totéž, co tobě."

"Dej mi ji - díky."

"Není za co. Budu to tady kontrolovat každou hodinu."

O chvíli později se ozvala Sharon.

"Paule "

"Já vím. Orly by asi v OSN neuspěl."

"O to nejde," odpověděla Sharon. "Raději znám pravdu. Jde o to čekání. Však víš, v tom jsem nikdy dobrá nebyla."

"Alex bude v pořádku."

"To nemůžeš vědět. Pracovala jsem v nemocnici, Paule. Vím dobře, jak se tyhle věci mohou vyvinout."

"Orly by neodešel, kdyby byla situace tak vážná."

"Paule, on nemůže nic dělat! To je důvod, proč odchází."

Dovnitř vešla Ann, ruce měla plné oběda; když uviděla Hoodův výraz, hned za dveřmi se zastavila.

Bugs poslal e-mailem zprávu, která běžela na obrazovce monitoru: chce s ním mluvit tajemník obrany Colon.

"Poslouchej," řekla Sharon, "netelefonovala jsem, protože jsem si přála, abys všeho nechal a přijel sem. Potřebovala jsem tě tady, chápeš?"

Hood zaslechl v jejím hlase vzlyk; bojovala s pláčem. "Samozřejmě, to je v pořádku, Sharon. Zavolej mi, jakmile bude něco nového - nebo ti zavolám já, jakmile to půjde."

Zavěsila a Hood přepojil běžný telefon na zabezpečenou počítačovou linku. Neměl pocit ani dobrého manžela, ani dobrého táty, a dokonce ani dobrého chlapa.

"Paule," Colon promluvil ledovým hlasem, "právě jsme se dozvěděli, že váš člověk, Donald, odeslal nepovolenou depeši severu, požádal o setkání s generálem Hong-kooem."

"Cože?"

"Co je ještě horší, oni souhlasili. Jestli se to dostane ven, obrátíme to, budeme tvrdit, že sever kontaktoval jeho, ale nejlépe by bylo, kdyby ses do toho pustil a vymluvil mu to. Generál Schneider udělal, co mohl, ale Donald na tu schůzku chce jít."

"Díky," odvětil Hood a zabzučel na Bugse. Požádal ho, aby se spojil zabezpečenou linkou s DMZ a sehnal k telefonu Donalda. Pak zatelefonoval Liz Gordonové a požádal ji, aby k němu přišla.

"Mám to tady nechat a jít?" zeptala se Ann.

"Ne. Chci, abyste zůstala."

Její tvář se rozjasnila.

"Může se stát, že budeme mít pěkný malér."

Její výraz se zase zachmuřil.
"Jistě," odpověděla. Posadila se naproti Hoodovi a oběd položila mezi ně.
"Co se stalo Alexovi?" zeptala se.
"Trias tvrdí, že má infekci plic. Domnívá se, že to má pod kontrolou, ale znáte Orlyho - moc se v lidech nevyzná."
"Hmmmmm," řekla Ann a její oči ztmavly ještě o poznání více.
Hood sebral vidličku a napíchl na ni kousek rajčete. "Něco od Mattyho ohledně toho jeho lovu na viry?"
"Nic nevím. Mám to zjistit?"
"Ne, díky. Udělám to sám, až skončím s Gregorym. Chudák, musel projít peklem. Jsme tady vším tak zavaleni, že občas zapomínáme na naše vlastní lidi."
Bezpečný telefon pípnul, právě když dovnitř vešli Liz Gordonová a Lowell Coffey. Dole na displeji se objevila Donaldova předpona a číslo. Hood kývnul na Liz, aby zavřela dveře. Posadila se a Coffey zůstal stát za Ann, která se nepohodlně odsunula. Hood zmáčkl reproduktor telefonu.
"Gregory - jak se máte?"
"Je to dobré. Paule, jste na zabezpečené lince?"
"Ano."
"Výborně. A máte zapnutý reproduktor?"
"Ano."
"Koho tam máte, Liz, Ann a Lowella?"
"Přesně."
"Jasně. Pusťme se tedy do toho. Poslal jsem zprávu Hong-koovi a on odpověděl. Setkám se s ním za pět a půl hodiny. Proč plýtvat kulkami, když se lze domluvit, to bylo vždycky mé heslo."
"Je dobré, Gregu, ale neplatí pro KLDR."
"To mi tvrdil i generál Schneider, když mi dal najevo mé postavení. Nechá mě v tom samotného a jak mi bylo sděleno, Washington také." Chvíli zaváhal. "A co vy, Paule?"
"Dejte mi minutu."
Hood stiskl knoflík omezení zvuku a podíval se na Liz. Koutkem oka zahlédl, jak Ann přikyvuje. Lowell se nehýbal. Štábní psycholožka se kousla do horního rtu, a pak zavrtěla hlavou.
"Proč ne?" zeptal se Hood.
"Jako jeho spojenec budete mít šanci ovlivnit to, co si myslí. Jestliže nebudete souhlasit, odsune vás stranou."
"A co když ho propustím?"
"Nic to nezmění. Je to člověk, který dnes zažil pořádný šok, chová se zdrženlivě a citlivě - běžná reakce - nenechá se odradit."
"Lowelle, co kdyby ho Schneider nařkl za něco - třeba zneužití státního majetku, když vysílal, něco takového - co kdyby ho zatkl?"
"To by byl zatraceně nepříjemný soud, museli bychom odhalit náš způsob práce, a to nechceme."
"Co kdyby Grega zadrželi jen na čtyřiadvacet hodin? Bezpečnostní důvody, nebo nějaká podobná hovadina."
"Mohl by se s vámi začít soudit. Stejný výsledek."
"Ale to by neudělal," řekla Liz. "Prošla jsem si jeho složku, Paule, když jste ho jmenoval. Nikdy nic mstivého neudělal. To byl jeden z jeho problémů v jeho diplomatické kariéře. Choval se vždy jako pravý křesťan."
"Ann, co tam jsou za novináři?"
"Normálně žádní, všichni novináři jsou v Soulu. Jsem si však jistá, že si reportéři chtějí získat zásluhy, a jsou už určitě na cestě. Budou se snažit dostat se k jakékoliv historce. Zvláště, pokud by šlo o zadržení dříve vysokého diplomata."
Lowell se zeptal, "A co udělá tisk nám, jestli Donald půjde na tu schůzku a novináři zjistí, že má spojení s Operačním centrem? Představí nás jako

tlupu, která pracuje mimo ustanovené hranice."
"Nerada s Lowellem souhlasím," přidala se Ann, "ale má kus pravdy."
"Donald nic neřekne," zastala se ho Liz. "Ani ve vzteku ne. Co se ostatního světa týká, pracuje pouze pro Společnost americkokorejského přátelství."
"Ale Schneider zná pravdu," řekl Lowell, "a nemůže z toho mít radost."
"Nemá ji," prohlásil Hood.
"Takže! Mohl by tuhle novinku pustit tisku jenom proto, aby ho zastavil."
"Nemyslím si, že se musíme obávat něčeho podobného," prohlásil Hood. "Nebude chtít naštvat prezidenta odhalením organizace, kterou Lawrence sám založil." Hood opět stlačil knoflík omezení zvuku. "Gregu, odložíš to, jestli se mi podaří přesvědčit někoho z velvyslanectví, aby tam šel s tebou?"
"Ale Paule, velvyslankyně Hallová by s tím nikdy bez přikývnutí prezidenta nesouhlasila, a to přikývnutí nezískáte."
"Oddalte schůzku a nechejte mě to zkusit. Mike Rodgers je na cestě do Japonska. Bude přistávat v Ósace asi v šest. Dovolte mi s ním promluvit, aby se k vám přidal."
"Máte jedničku za snahu, ale víte dobře, že jestli se zpozdím jenom o minutu, Severokorejci si budou myslet, že si s nimi zahrávám. Jsou na to citliví a podruhé mi už šanci nedají. Půjdu tam. Zůstává pouze otázka, zda mě podpoříte, nebo ne."
Hood chvíli seděl naprosto nehybně, pak se rozhlédl po svých společnících. "Jsem s vámi, Gregu."
Na druhém konci bylo dlouho ticho. "Překvapili jste mě, Paule. Myslel jsem si, že mě za to odstřelíte."
"Já si to také chvíli myslel."
"Díky za to, že jste zadrželi."
"Najal jsem vás pro vaše zkušenosti. Alespoň uvidíme, jestli jsem udělal dobře. Když si budete chtít znovu promluvit, jsem tady."
Hood zavěsil. Když si všiml, že má na vidličce stále ještě kousek rajčete, snědl ho. Liz ukázala svým palcem vzhůru. Ann a Lowell se jen upřeně dívali před sebe.
Hood se dotkl interkomu. "Bugsi, zajistěte pro mne od Matta zprávu o stavu věci."
"Už je to na cestě."
Lowell prohlásil, "Paule, tohle Donaldovi zlomí vaz... a nám také."
"Co jste chtěli, abych udělal? Stejně by tam šel, nenecháme tam přece jednoho ze svých lidí jen tak." Hood pomalu žvýkal. "Kromě toho, může z toho něco být. Je to dobrý chlap."
"Přesně," řekla Ann. "A všichni to ví. Jestli se dostane dnes večer do pozdních zpráv videozáznam Donalda a Severokorejců - video muže, který ztratil svou ženu, a přesto chce stále odpustit - budeme si všichni hledat práci."
"To je dobré," dodal Coffey. "Můžeme pracovat pro Severní Koreu. Budou nám dlužni."
"Trochu dobré víry," napomenul je Hood. Prstem ukázal na Coffeyho a Ann. "Vy dva připravte plán pro případ, že to zkazí."
Pípnul telefon a Hood zvedl sluchátko. Byl to Stoll.
"Paule," řekl, "chtěl jsem vám zavolat. Nejlépe by bylo, kdybyste sem přišel a podíval se, co jsem zjistil."
Hood už stál vedle svého stolu. "Řekněte mi alespoň zkráceně, o co jde."
"Zkráceně se dá říci, že nás doběhli - pořádně."

STŘEDA, 2.35 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Rakety Nodong byly Severokorejci upravené střely Scud.

Konstrukce byla v podstatě stejná, každá raketa byla jednostupňová a nesla náklad až sto kilogramů, její dosah byl osm set kilometrů. S nákladem asi čtyřiceti kilogramů výbušnin dokázala raketa Nodong uletět téměř tisíc kilometrů. Přesnost odpovídala asi osmi stům metrům kolem určeného cíle.

Stejně jako scudy mohly být i rakety Nodong vystřeleny buďto z pevného místa, nebo z mobilních ramp. Pevné rampy umožňovaly odpálení několika raket za hodinu, ale byly značně vystavené odvetě nepřítele. Mobilní rampy nesly pouze jednu raketu a musely si pro novou střelu dojet k ukrytým skladištím.

Jak pevné, tak i pojízdné rampy byly ovládané systémem jednoho klíče, jakmile byly do počítače jednou zadané cíle. Otočením klíče začalo dvouminutové odpočítávání, během kterého mohl být příkaz k odpálení zastavený pouze klíčem společně s kódem zrušení povelu. Kód byl známý pouze velícímu důstojníkovi. V případě, že ten ho nemohl vydat, jeho zástupce mohl kód obdržet z Pchjongjangu.

Nodongy byly jako rakety relativně jednoduché systémy. Pro svůj účel však byly účinné, a tím účelem bylo přinutit Soul k upřímnosti tím, že město bylo ohrožené náhlým zničením z oblohy. Dokonce i s umístěním raket Patriot bylo nebezpečí stále velmi skutečné: tyto rakety byly navržené, aby sledovaly a zničily samotnou střelu, ale Patriot často ponechal bojovou hlavici nepoškozenou a dovolil, aby spadla a vybuchla někde v cílové zóně.

Plukovník Ki-Soo byl velícím důstojníkem prostoru Diamantových hor, a když mu ze strážnice nahlásili příjezd plukovníka Suna, byl překvapený. Odpočíval ve svém stanu, který stál na úpatí strmého kopce. Holohlavý důstojník s oválným obličejem vstal a přivítal přijíždějící džíp. Sun mu bez vyzvání předal své rozkazy a Ki-Soo odešel do svého zatemněného stanu.

Když byl vstup zajištěný, rozsvítil lampu, vytáhl z koženého pouzdra dokument a jediný arch rozestřel:

Kancelář Nejvyššího velitelství Pchjongjang,
15. červen, 16.30 hod.

Od: Plukovník Dho Oko
Komu: Plukovník Ki-Soo

Plukovník Lee Sun je vyslán generálem Pilem, který velí průzkumným operacím, aby zkontroloval bezpečnost raket pod vaším velením. Nezasáhne do vašich činností, pokud tyto přímo neohrozí bezpečnost prostoru.

Dole na dokumentu byly připevněné pečeti generála letectva a generála Pila.

Ki-Soo dokument pečlivě složil a vrátil ho do pouzdra. Rozkaz byl pravý, ale něco se mu na něm nezdálo. Sun přijel se dvěma agenty jeden muž měl strážit vždy jednu raketu, což bylo rozumné. Přesto tady něco nehrálo.

Podíval se na polní telefon a napadlo ho zavolat velitelství. Venku na štěrku se ozvaly kroky. Ki-Soo ztlumil svítilnu a odhrnul vchod stanu. Ruce měl založené za zády a tělo měl vypjaté.

"Je všechno v pořádku?"

"Zdá se, že ano," odpověděl Ki-Soo, "i když mě zajímá jedna věc."

"Copak?" zeptal se Sun.

"Rozkazy, jako je tento, obvykle stanoví množství mužů ve skupině. Váš rozkaz tento údaj postrádá."

"Rozhodně ne. Zmiňuje se o mně."

Ki-Soo se podíval na druhého muže, který stál vedle džípu. Ukázal na něho prstem. "A co on?"

"To není agent," odpověděl Sun. "Naše oddělení má právě teď nějaké problémy. Tento muž byl poslán, aby mě doprovodil do hor. Zůstane tady jen proto, aby mě zase odvezl zpátky. To je jeho jediná funkce."

"Aha," řekl Ki-Soo. Podal pouzdro Sunovi. "Udělejte si v mém stanu pohodlí. Chceteli, nechám vám přinést nějaké jídlo."

"Děkuji vám, ale ne," odpověděl Sun. "Dám přednost projít si obvod prostoru, abych zjistil, zda jsme v bezpečí. Dám vám vědět, buduli něco potřebovat."

Ki-Soo přikývl, zatímco se Sun vrátil k džípu a z krabice na nářadí vzadu vytáhl krytou baterku. Pak se svými muži vyrazil z tábora přes malé pole, na kterém stály rakety.

56

STŘEDA 2.45 HOD., DMZ

Kohovo varování se k Leemu dostalo, právě když dokončil přepravu sudů s tabunem do výklenku v tunelu. Vylezl z tunelu ven, aby přijal hovor, a pak se zase po konopném laně spustil zpět.

Takže Gregory Donald se má jen za několik hodin setkat s generálem Hong-kooem. K tomu nesmí dojít. To by mohlo vzbudit určité sympatie k severu, a dokonce přesvědčit některé vůdčí osobnosti světové politiky o jejich bezúhonnosti. Fáze dvě a tři této operace se musí uskutečnit ještě v době, kdy je napětí na vrcholu.

Donald bude muset zemřít. A to brzy.

Lee informoval vojína Yoo, vojáka, který zůstal s ním. Druhý muž se vrátil s vozem na základnu; kdyby se náklaďák nevrátil tam, kam patří, generál Norbom by ho mohl nechat hledat.

Plyn převezli na sever tak, jak plánovali, ale jakmile byli na místě, Yoo ho už bude muset umístit sám a Lee se postará o Donalda. Yoo všechno pochopil a s potěšením úkol přijal, slíbil, že vše proběhne tak, jak naplánovali. Lee ostatně od člena svého týmu neočekával nic jiného; každý z nich byl vycvičený ke splnění mise i v případě, že by se něco stalo jeho kamarádovi. V podřepu ve tmě začali muži vykonávat práci, kterou si mnohokrát předtím prošli na papíře.

Tunely byly vykopané Severokorejci a vytvořily složitou síť táhnoucí se téměř dva kilometry od severu k jihu a půl kilometru od východu k západu. Když vojenská zpravodajská služba o nich věděla a občas se pokusila systém uzavřít, Severokorejci byli jako mravenci: když se uzavřel jeden vchod, jiný otevřeli. Když byl některý tunel zatopený nebo zaplynovaný, jiný se otevřel. Celá oblast byla také příležitostně ostřelována děly, ale když se některé delší úseky tunelu zřítily, Severokorejci jednoduše nové části vykopali hlouběji.

Lee a jeho muži nedávno otevřeli tento jejich vlastní spojovací tunel, oficiálně, aby prováděli špionáž proti severu. Zatímco devítimetrový svislý průchod měl téměř jeden a půl metru v průměru, samotný tunel byl užší, měl jen

něco přes metr, což odpovídalo severokorejským tunelům; tato větev se napojovala na hlavní severní tunel jen deset metrů od hranice.

Dostat čtyři sudy tabunu dolů znamenalo, že jeden muž musel sestoupit dolů průchodem, zatímco druhý sudy spouštěl na laně a Lee nad vším dohlížel. Sudy byly ukryty do výklenku, který vykopali ve vzdálenější části průchodu, dále od tunelu; jinak by neměli dost místa pro sudy i lidi. Teď bude zapotřebí, aby se Yoo tunelem vrátil a každý sud naváděl, zatímco ho Lee válel vpřed. Sudy se daly kutálet, ale v místech, kde tunel nebyl dostatečně široký, bylo nezbytné je opatrně přesunout po délce.

Lee spočítal, že každá cesta bude trvat sedmdesát pět minut. To mu bohužel neponechá příliš mnoho času, aby se dostal k Donaldovi, ale bude to muset stačit; neodvažoval se teď práce zanechat, mohli by ho přistihnout a jeho práce tady by zůstala nedokončená.

Major Lee si z kapsy své uniformy vytáhl malou baterku, rozsvítil ji a připnul k popruhu na rameni. Yoo trochu couvnul do tunelu, zatímco Lee vzal opatrně z výklenku první sud a dopravil ho na konec ke vchodu. Když se spustil na ruce a kolena, začal sud válet za Yooem, který kontroloval, zda v tunelu nejsou ostré výčnělky, kterých si předtím nevšimli...

57

STŘEDA, 2.55 HOD., SOUL

Auto KCIA se zaskřípěním brzd zastavilo před vchodem pohotovosti do nemocnice Národní univerzity v Yulgongno. Kim nechala motor v chodu a běžela přes automatické dveře požádat o pomoc pro raněného. K vozu běželi v drobném dešti dva doktoři, jeden k Hwanovi a druhý k postavě vepředu.

"Ten je mrtvý!" zakřičela Kim na druhého lékaře. "Pomozte tady tomu muži!"

Lékař přesto otevřel dveře a pokusil se nahmátnout pulz, pak napůl vlezl do auta, aby zahájil dýchání z úst do úst. Druhý doktor na zadním sedadle opatrně, ale rychle odstranil z Hwanových ran opasek a ponožky. Hwan, když přijeli, byl bledý a napůl v bezvědomí, ale teď, když přispěchali dva zřízenci s nosítky a položili ho na ně, byl plně při vědomí.

Hwan zvedl ruku. "Kim!"

"Tady jsem," odpověděla mu, když přiběhla a uchopila ho za ruku. Když ho vezli ke dveřím, stále ho ještě držela.

"Postarejte se... ten druhý..."

"Já vím," odpověděla. "Postarám se o to." Pustila jeho ruku a dívala se, jak ho vezou dovnitř, a pak se vrátila k autu, kde se lékař vzdal pokusu oživit vraha a zkoumal jeho střelná poranění. Pokývnul jí směrem ke dveřím nemocnice.

"Co se stalo, slečno?"

"Bylo to hrozné," řekla Kim. "S panem Hwanem jsme jeli do našeho domu ve vesnici Yanguu, když jsme zastavili, abychom pomohli tomuto muži. Zdálo se, že měl nehodu na skútru. Muž však pana Hwana bodl nožem a ten ho potom zastřelil."

"Nevíte proč?"

Zavrtěla hlavou.

"Šla byste dovnitř, slečno? Budete nám muset poskytnout informace o

raněném a určitě s vámi bude chtít hovořit policie."

"Samozřejmě," řekla, zatímco z nemocniční budovy přiváželi další nosítka. "Jenom zaparkuji auto."

Dva zřízenci vytáhli z vozu tělo, položili ho na nosítka a překryli prostěradlem. Když odešli, Kim si sedla za volant a zamířila k parkovišti. Když auto zaparkovala, zvedla telefon a stiskla červený knoflík na přijímači. Ohlásila se služba KCIA.

"Používám telefon v autě Kima Hwana," řekla Kim. "Pan Hwan byl poraněný útočníkem a nyní ho ošetřují v nemocnici Národní univerzity. Ten muž, který ho zranil, je mrtvý. Je také v nemocnici. Pan Hwan je přesvědčený o tom, že ten muž patřil k atentátníkům, kteří dnes zaútočili u paláce, a že byste měli zajistit jeho otisky prstů, aby se zjistilo, kdo to je."

Kim zavěsila a ignorovala telefon, který hned zase zazvonil. Když se rozhlédla po parkovišti, všimla si vozu, který znala: Toyota Tercel. Ze zadního sedadla vzala vysílačku, položila ji na podlahu toyoty, zapnula ji a nasměrovala tak, aby světlo z panelu směřovalo pod palubní desku. Když našla dráty zapalování tam, kde jí kdysi instruktoři řekli, že by měly být, spojila je, nastartovala vůz a vyrazila směrem na sever.

58

ÚTERÝ, 13.10 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Když Paul Hood přišel do kanceláře Matta Stolla, podpůrný operační důstojník právě dokončoval svou práci. Na jeho kulaté plné tváři zářil široký úsměv a v očích měl triumfální výraz.

"Paule, tohle bylo naprosto geniální, nádhera," prohlásil. "Všechno jsem pojistil všemi možnými druhy zajištění, diagnostikou, kontrolami a dvojitými pojistkami, abych si byl jistý, že žádný nový software není napadený, a přesto mě obešli."

"Kdo to udělal a jak?"

"Jihokorejci. Nebo alespoň někdo, kdo má přístup k jejich softwaru. Tady to je, na disketě SK-17."

Hood se nahnul k obrazovce a podíval se na série čísel a písmen, které se objevovaly a zase mizely.

"Na co se to dívám?"

"Na všechno to, co bylo vloženo do našeho počítačového systému z téhle jediné diskety. Likviduji to - dal jsem počítači příkaz, aby původní program přečetl a zcela ho ze systému vymazal."

"Ale jak se to dostalo dovnitř?"

"Bylo to ukryté v běžném doplňování osobních údajů. Je to druh souboru, který může být velký nebo malý a nenapadne vás ho kontrolovat. Nic takového, jako například soubor o agentech na Maskarénských ostrovech. Když se stane, že některý soubor je náhle velký, nevšimnete si toho."

"Takže ten virus byl ukrytý v tomto souboru -"

"Správně. A byl spuštěný, aby do našeho systému vložil nový satelitní program přesně v té chvíli, kdy se to stalo. Program skenoval knihovnu, spojil data s přicházejícími obrázky a vytvořil falešné fotografie - takové, které si sabotéři přáli, abychom viděli."

"Jak se to dostalo do NRO?"

"Ten virus napadl telefonní linku vedoucí k nim. Je bezpečná zvenčí..., ale nikoliv zevnitř. Budeme s tím muset něco udělat."

"Ale já stále nechápu, co spustilo ten virus."

Stollův úsměv se ještě zvětšil. "To je právě to geniální, co udělali. Podívejte se na tohle." Vytáhl přenosný počítač a načetl disketu poté, co ji opatrně, téměř posvátně, vytáhl ze stolního počítače. Objevila se úvodní obrazovka a Stoll k ní natáhl ruku.

Hood si všechno na obrazovce přečetl. "Jihokorejská disketa číslo sedmnáct, uložená kým, překontrolovaná kým, odsouhlasená generálem a odeslaná vojenským kurýrem před pěti týdny. Co vám to říká?"

"Nic. Přečtěte si, co je úplně dole."

Hood se podíval. Musel kousek postoupit kupředu, aby dokázal přečíst malé písmo. "Copyright 1988 by Angiras Software. Co je na tom neobvyklého?"

"Všechny státní agentury si píší svůj vlastní software. Není to jako u WordPerfectu, kde existuje autorské právo na program. Přesto naše počítače někdy dostávají software s poznámkami o autorském právu a já jsem systému přikázal, aby je ignoroval."

Hood začínal chápat. "A to spustilo virus?"

"Ne. To způsobilo vypnutí systému, které dovolilo nezjistitelný vstup viru. To datum - 1988? Je to datum, ale jsou to zároveň hodiny. Nebo lépe řečeno, malý program uschovaný v tom datu, který se napojil na časomíru a zastavil ji. Přesně na devatenáct celých osm desetin vteřiny."

Hood přikývl. "Dobrá práce, Matty."

"Zatracená práce, Paule. Takové poznámky v programech bývají a mozek je ani nezaznamená. Rozhodně je nezaznamenal ten můj a někdo v Jižní Koreji toho využil."

"Ale kdo?"

"S tím nám to datum může pomoci. Překontroloval jsem naše soubory. Jednou z událostí roku 1988 bylo, když se radikální studenti, kteří žádali spojení obou zemí, střetli s policií. Vláda to hnutí potlačila, tvrdě. Někdo, kdo je buďto pro, nebo proti spojení, si to datum vybral jako symbol. Víte - stejně jako Riddler vždycky z jakési zvrácené marnivosti zanechává stopy Batmanovi."

Hood se usmál. "Tuhle část o Batmanovi bych raději z oficiální zprávy vynechal, být vámi. Ale tohle všechno může být něčím, co nám může účinně pomoci přesvědčit prezidenta, že za tím vším jsou Jihokorejci."

"Přesně."

"Tohle se vám opravdu podařilo. Přeneste tuhle titulní obrazovku do mého počítače a uvidíme, co na to teď řekne Lawrence."

"Jak víme, že nešlo o severokorejského záškodníka pracujícího na jihu?" zeptal se Burkow.

"To nevíme, pane prezidente," odpověděl Hood. Poslouchal na bezpečném telefonu, zatímco prezident a Steve Burkow studovali dokument. "Ale proč by vůdcové v Pchjongjangu chtěli zmýlit naše satelity, ukázat nám, že se připravují na válku. Mohli by poslat jednotky do terénu, proč by podstupovali všechny tyhle složitosti?"

"Abychom vypadali jako agresoři," namítl Burkow.

"Ne, Steve. Paul má naprostou pravdu. To nevypadá jako práce vlády. KLDR není tak mazaná. Jde o nějakou frakci, a ta může být jak ze severu, tak z jihu."

"Děkuji vám," prohlásil Hood se zřejmou úlevou.

Zapípal jeho ohlašovač e-mailu. Bugs by Hooda nikdy nevyrušoval, když hovoří s prezidentem, kdyby to nebylo výjimečně důležité, a tak nechal zprávu naběhnout na obrazovku monitoru. Protože zpráva byla poslaná na obrazovku přímo, nikoliv přes počítač, prezident ji neviděl.

Hoodovi se sevřel žaludek, když si krátkou zprávu přečetl:

Od ředitele KCIA Yung-Hoona: Kim Hwan byl pobodán útočníkem. Je v nemocnici. Špion KLDR unikl. Útočník je mrtvý. Právě kontrolujeme jeho totožnost.

Hood si sevřel obličej do dlaní. Ukazovalo se, že je opravdu povedenou hlavou Korejské účelové skupiny. Věděl vše, co se stalo, věděl, že někdo nebo nějaká skupina si hrozně přeje válku, ale neměl nejmenší představu, kdo by to mohl být. Náhle pochopil, proč se Orly takhle chová. Nebyl necitlivý k pacientovi: trápil ho nepřítel, se kterým se nemohl utkat.

Poslal Bugsovi zprávu, aby sledoval vývoj situace a předal informace Herbertovi a McCaskeymu, a také, aby poděkoval Yung-Hoonovi. Požádal také, aby mu ředitel KCIA okamžitě předal informace o útočníkovi a o zdravotním stavu Hwana.

"... ale tak, jak jsem vám už řekl předtím, Paule," pokračoval prezident, "tuto fázi už máme za sebou. Nezáleží na tom, kdo konfrontaci začal: skutečností zůstává, že tato situace trvá."

Hood se znovu zapojil do rozhovoru.

"O tom není sporu," dodal Burkow. "Docela upřímně musím říci, že bych začal se scénářem prvního úderu, který je popsaný v dokumentu o možnostech. Paule, máte pocit, že by to bylo úspěšné "

"Ale samozřejmě, že ano. Bože, plán tajemníka obrany je dokonalý! Podle toho, co víme, sever očekává další Pouštní bouři s přípravným obdobím. Půl milionu vojáků přesouvajících se na sever, letecké útoky proti komunikačním centrům, shazování raket na každé letiště a vojenskou základnu v zemi - jistě, Steve. Bude to fungovat. Ztratíme pouze asi tři tisíce vojáků. Proč bychom to řešili mírovou cestou, když můžeme přijít o lidi a převálcovat zemi, která bude pro jih finanční černou dírou na příštích čtyřicet až šedesát let?"

"Tak už dost," zasáhl prezident. "Ve světle nových informací požádám velvyslankyni, aby zjistila možnosti diplomatického řešení."

"Možnosti?" Zazvonil nezajištěný Hoodův telefon. Podíval se na displej: bylo to z nemocnice. "Pane prezidente, tento hovor si musím vzít. Prominete mi?"

"Ano. Paule, chci krk toho člověka, který dovolil proniknout tomu softwaru dovnitř."

"Dobře, pane prezidente. Ale jestli dostanete jeho, můj jde s ním."

Ten hajzl, pomyslel si Hood, zatímco odkládal zabezpečený telefon. Všechno musí vypadat jako velké gesto. Jste tím pověřen, beru vám to, jsme ve válce, zasloužili jsme se o mír. Přál si, aby Lawrence měl nějakého koníčka. Každý člověk, který žije čtyřiadvacet hodin denně jenom svou prací, má své smysly a hodnoty pořádně pokroucené.

Hood zvedl otevřenou linku. "Sharon - jak se mu daří?"

"Daleko lépe," odpověděla. "Bylo to, jako když se provalí přehrada: zcela najednou se zhluboka nadechl a jeho sípáni přestalo. Lékař tvrdí, že jeho plíce teď pracují o dvacet procent lépe - bude v pořádku, Paule."

Sharonin hlas byl uvolněný a poprvé toho dne lehký. Slyšel v ní dívku a byl rád, že je v ní zase zpátky.

U jeho dveří se právě zastavili Darrell McCaskey s Bobem Herbertem. Pokynul jim, aby vešli dovnitř.

"Shar, oba vás mám rád -"

"Já vím. Musíš jít."

"Ano," odpověděl Hood. "Je mi to líto."

"Ale ne. Dneska jsi se snažil. Poděkovala jsem ti už, že jsi se předtím zastavil?"

"Nejspíš ano."

"Jestli ne, díky," řekla Sharon. "Mám tě ráda."

"Polibení Alexovi."

Sharon zavěsila a Hood zlehka odložil sluchátko na telefon. "Můj syn je v

pořádku a moje žena se na mne nezlobí," prohlásil, a díval se při tom z jednoho muže na druhého. "Jestli máte špatné zprávy, teď je čas je předložit."

McCaskey postoupil kupředu. "Vzpomínáte na tu zpravodajku, která byla zabita, Judy Margolinovou? Zdá se, že jedna z jejích posledních fotografií zachytila přibližující se migy."

"Někdo to pustil tisku?"

"Je to ještě horší," prohlásil McCaskey. "Chlapi od počítačů v Pentagonu dokázali přečíst čísla na tom letounu. Prohledali všechny zpravodajské fotografie, aby zjistili, ze které základny bylo."

"Bože, ne -"

"Ano," potvrdil Herbert. "Prezident právě souhlasil, aby letectvo zasáhlo."

59

STŘEDA, 3.30 HOD., SARIWON

Sariwon v Severní Koreji leží asi 250 kilometrů na západ od Japonského moře, osmdesát kilometrů na východ od Žlutého moře a osmdesát kilometrů na jih od Pchjongjangu.

Letecká základna v Sariwonu je v první obranné linii proti vzdušným nebo raketovým útokům přicházejícím z Jižní Koreje. Jde o jednu z nejstarších základen v zemi, která byla vybudovaná už v roce 1952 v průběhu války a která je zdokonalovaná pouze tehdy, když přijde nová technologie z Číny nebo ze Sovětského svazu. A to se nestává tak často, jak by si Pchjongjang přál: spojenci Severní Koreje se vždy obávali, že případné spojení severu země s jihem by znamenalo přístup západu k moderní vojenské technice a technologii, takže sever byl vždy o několik krůčků pozadu za Moskvou nebo Pekingem.

Sariwon vlastnil radar, který byl účinný do osmdesáti kilometrů a který dokázal přečíst předměty velikosti nejméně šest metrů v průměru. To jim umožňovalo zpozorovat jakékoliv letadlo, které by letělo směrem k nim. Při cvičeních nedával základně útok ze západu dostatek času, aby mohli svá letadla ihned nastartovat, i když útok letadel letících rychlostí l mach jim umožnil alespoň obsadit protiletadlová děla.

Střední část letounu odrážející radarový paprsek - neboli RCS - byla větší ze stran než zepředu. Bombardéry, jakými byly staré B-52, měly velmi vysoké RCS číslo, až jeden tisíc čtverečních metrů, což znamenalo, že se daly lehce zahlédnout a zaměřit. Dokonce i F-4 Phantom II a F-15 Eagle s RCS sto u Phantomu a dvacet pět u Eaglu byly lehce zpozorovatelné. Na druhé straně škály je moderní bombardér B-2, který má profil RCS jedné miliontiny metru - zhruba tolik, jako kolibřík.

Lockheed F-117 A Nighthawk měl RCS číslo 0.01. Jeho profil byl zmenšený unikátní architekturou "brouseného diamantu", která využívá tisíce plošek v takovém úhlu, aby nesdílely společný úhel odrazu s ostatními plochami. RCS bylo dále sníženo pomocí materiálů použitých při konstrukci letadla. Pouze deset procent váhy trupu letadla představovalo kov, zbytek byla zesílená uhlíková vlákna a fibaloy. Vlákna pohlcovala a rozptylovala radarovou energii stejně dobře jako infračervené záření F-117 A. Fibaloy, vnější plastový plášť naplněný bublinami a skelnými vlákny, rovněž omezoval hodnotu RCS.

Černý letoun byl sedmnáct metrů dlouhý, necelých pět metrů vysoký a měl rozpětí křídel něco přes dvanáct metrů. F-117 A, který létá od října 1983, byl zařazen k 4450. taktické skupině v Nellis AFB v Nevadě; tým Jedna jednotky Skrytí strážci - "Tajní strážci" - měl stálou základnu v "Melounové m pruhu" umístěném v severozápadní části zkušební střelnice Nellis. Od Písečné bouře však byly letouny této jednotky neustále v pohybu. F-117 A se složenými křídly mohly být uložené do trupu transportního letadla C-5A, které je jako jediné mohlo přepravit na dlouhé vzdálenosti bez zpozorování, protože proces doplňování paliva za letu by byl zaznamenaný radarem.

Při letu rychlostí mach l dokázal Nighthawk uletět za čtyři minuty osmdesát kilometrů. Letoun poháněný dvěma 6 250-kilogramovými turbodmychadly GE F404-HB bez dodatečného spalování měl útočný dosah šest set padesát kilometrů.

F-117 A byl uložený na palubě letadlové lodi Halsey, která při Defcon 4 vyplula na sever z Filipín a byla právě hluboko v Jihočínském moři. Letoun F-117 A, který vzlétl a se zhasnutými světly zamířil na sever, letěl podél západního pobřeží Jižní Koreje a stále stoupal a stáčel se na severozápad směrem do Žlutého moře. Letěl ve výšce těsně pod hladinou tří tisíc metrů a zrychloval z 0.8 na l macha, pronikl do severokorejského vzdušného prostoru a svými ocasními plochami podobnými vlaštovčímu ocasu téměř bez odporu prořezával vzduchovou vrstvu.

Radar ihned vydal varovný signál. Technik u radaru zavolal nadřízeného, který potvrdil, že jde asi o letadlo. Zatelefonoval na velitelství. Tento postup trval sedmdesát pět vteřin. Probudili velitele základny a ten povolil vyhlášení poplachu. Od okamžiku záznamu radaru uběhly přesně dvě minuty a pět vteřin.

Letecká základna byla chráněná děly ze čtyř stran, i když posádky byly pouze u protiletadlových děl na východě a na západě, aby zachytily případného přilétajícího a odlétajícího nezvaného hosta. Ven bylo vysláno dvacet osm mužů, vždy sedm k jednomu dělu, na každé straně byla dvě děla; než se dostali na svá místa, uběhla minuta a dvacet vteřin. Jeden z mužů u každého děla si nasadil sluchátka. Dalších pět vteřin.

"Jihozápadní dělo věži," ozval se jeden z nich. "Jaké je vaše zaměření vetřelce?"

"Máme ho na 277 stupních, rychle klesá a blíží se rychlostí "

V dálce se ozvala exploze, jak protiradarová raketa ABM-136A Tacit Rainbow letounu Nighthawk sledovala, nalezla a zničila radarovou anténu.

"Co to bylo?" zeptal se dělostřelec.

"Ztratili jsme ho!" odpověděla věž.

"Letadlo?"

"Radar!"

Muži u řídícího panelu naťukali poslední známé zaměření a velké zařízení se dalo tiše do pohybu, zatímco se na svá místa uložily veliké černé barely. Ještě byly stále v pohybu, když zvuková vlna oznámila přílet letadla ve tvaru šipky.

Letoun F-117 A, vedený svým dopředu namířeným laserovým radarem a matně osvětlenou obrazovkou, lehce nalezl objekt, který napadl Mirage. Letadlo stálo na stojánce spolu s dalšími dvěma Migy na každé straně.

Pilot sáhl vlevo přímo vedle svého kolena a stiskl červený knoflík ve žlutém čtverečku se šikmými černými pruhy. Vzdušný prostor kolem letadla se okamžitě naplnil hlasitým zasyčením opticky řízené střely ABM-65, štíhlé rakety, která prolétla patnáct set metrů mezi letadlem a cílem za pouhé dvě vteřiny.

Mig byl nadzvednutý a roztržený v obrovské ohnivé kouli, která změnila noc v den a pak den v hořící soumrak. Letouny po stranách se převrátily a zbytky po výbuchu dopadly do všech směrů. Samotný výbuch vytloukl okna ve věži, v hangárech a u poloviny z dvaadvaceti letounů na letišti. Hořící kusy látky a

plastu padaly všude a založily malé požáry v budovách a v keřích obklopujících přistávací dráhy.

Jeden z dělostřelců při výbuchu zahynul, jeho zády pronikla pětadvaceticentimetrová ocelová střepina.

Veliteli se podařilo připravit k letu čtyři stíhačky, ale F-117 A se otočil směrem k moři a zamířil k lodi Halsey ještě dříve, než stíhačky dokázaly vzlétnout.

60

STŘEDA, 3.45 HOD., VELITELSTVÍ KCIA

Ředitel Im Yung-Hoon byl vyčerpaný. Kdyby mu přinesli do kanceláře šálek kávy, pomohlo by to. Dostal zprávu z laboratoře. Před patnácti minutami z toho hajzla sňali otisky prstů a ihned je skenem přenesli do počítače. Ta zatracená věc měla pracovat rychlostí světla, nebo tak nějak to tvrdili.

Yung-Hoon si protřel mrtvolně zapadlé oči svými kostnatými prsty. Z čela si odhrnul dlouhé šedivějící vlasy a rozhlédl se po své kanceláři. Byl hlavou jedné z nejdůležitějších zpravodajských agentur, čtyři podlaží a tři suterény plné posledních analýz a detekčního vybavení, a přitom se zdálo, že nic nepracuje tak, jak má.

Ve své databázi měli otisky všeho druhu. Z policejních záznamů, školních rejstříků, dokonce i z per, sklenic a telefonů, kterých se Severokorejci dotkli. Jeho agenti šli dokonce až tak daleko, že ve vojenských základnách Severní Koreje sundávali kliky.

Jak to bude dlouho trvat, než to zjistí?

Zazvonil telefon. Stlačil knoflík reproduktoru.

"Ano?"

"Pane, tady je Ri. Rád bych tyto otisky odeslal do Operačního centra ve Washingtonu."

Yung-Hoon hluboce vydechl nosem. "Nemáte nic?"

"Doposud ne. Ale tyhle nemusí patřit Severokorejcům, ani známým kriminálníkům. Mohou být z jiné země."

Zazvonil druhý telefon; linka jeho asistenta Ryu. "Dobrá," rozhodl ředitel. "Pošlete je tam." Položil první telefon a zvedl druhý.

"Ano?"

"Pane, velitelství generála Sama telefonovalo novinky: americké letadlo právě napadlo leteckou základnu v Sariwonu."

"Jediné letadlo?"

"Ano, pane. Zdá se, že Nighthawk zasáhl Mig, který zaútočil na Mirage."

Konečné něco, co potěší, pomyslel si Yung-Hoon. "Výborně. Co je nového o Kimu Hwanovi?"

"Zatím nic nového, pane. Je stále na sále."

"Aha. Máte už tu kávu?"

"Vaří se, pane."

"Proč se tady všechno dělá tak pomalu, Ryu?"

"Protože máme podstav, pane?"

"Blbost. Jediný muž úspěšně napadl Sariwon. My jsme líní. Celá tahle věc se stala proto, že jsme tlustí a chybí nám iniciativa. Nejspíše potřebujeme

udělat nějaké změny "
"Rychle tu kávu zařídím, pane."
"Snažte se, Ryu."
Ředitel vypnul telefon. Chtěl svou kávu, ale stejně měl pravdu v tom, co řekl Ryu. Organizace ztratila svou motivaci. A to nejlepší v nich bylo bůhví v jakém stavu. Yung-Hoon se pořádně naštval, když zjistil, co Hwan udělal, sebral špionku a požádal ji o pomoc. Takhle se to přece nedělá. Ale na druhé straně to tak bylo možná právě proto nutné udělat.
Předveďte soucit a důvěru tam, kde se obvykle projevují vztek a pochyby. Zatřeste lidmi, vyveďte je z rovnováhy.
Byl vychovaný starou školou a Hwan byl nový. Jestliže zástupce ředitele přežije, snad nastane čas změn.
Nebo je možná jenom vyčerpaný. Uvidí, jak bude vše vypadat, až si dá tu kávu. Mezitím natáhl svou pravici a zasalutoval Američanům za to, jakým způsobem vyvedli sever z rovnováhy.

61

ÚTERÝ, 14.00 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Laboratoř Operačního centra byla velmi malá, pouze osmdesát tři a půl čtverečních metrů, ale dr. Cindy Merrittová a její asistent Ralph o mnoho větší prostor nepotřebovali. Údaje a soubory byly všechny elektronické a různé nástroje jejich oboru byly ve skříňkách a pod stoly. Vše ke kontrole i k použití bylo napojené na počítače.
Otisky prstů z počítače KCIA se dostaly do počítače Merrittové prostřednictvím zabezpečeného modemu; v okamžiku, kdy údaje dorazily, byly křivky a nepravidelnosti okamžitě naskenovány a porovnávány s podobnými vzorky v souborech, které pocházely ze CIA, Mossadu, M15 a dalších zpravodajských zdrojů spolu se soubory z Interpolu, Scotland Yardu, dalších policejních zdrojů a od vojenských zpravodajských skupin.
Na rozdíl od softwaru KCIA, který promítal celý otisk na otisky v jejich souborech - zpracovávající dvacet vzorů za vteřinu - software Operačního centra od Matta Stolla, vyvinutý s pomocí Cindy, rozděloval každý otisk na čtyřiadvacet stejných částí a doslova je rozhodil do větru: jestliže se kterákoliv část vzoru ukázala v jiném otisku, byly porovnány celé otisky. Tato technika jim umožnila prozkoumat 480 otisků za vteřinu v každém z používaných počítačů.
Bob Herbert a Darrell McCaskey přišli, právě když otisky dorazily. Zeptali se Cindy, zda by mohla k této práci použít několik počítačů: energická chemička jim poskytla tři přístroje a požádala je, aby zůstali - nebude to trvat dlouho.
Nemýlila se. Počítač otisk nalezl za tři minuty a šest vteřin: Ralph přinesl složku.
"Vojín Jang Tae-un," přečetl. "Vojákem čtyři roky, přidělený k jednotce starající se o výbušniny majora Kim Leeho "
"Tak to bychom měli," prohlásil Herbert s pocitem triumfu.
"- a je specialistou na boj zblízka."
"Pokud ten druhý chlapík nemá pistoli," zamumlal Herbert.

McCaskey požádal Ralpha o vytištění údajů a pak řekl chemičce: "Jste zázrak, Cindy."

"To řekněte Paulovi," odpověděla mu atraktivní bruneta. "Skutečně by se nám hodil matematik, alespoň na částečný úvazek, aby nám napsal software ke zlepšení algoritmů, které používáme k modelování biomolekul."

"Určitě mu to řeknu," zamrkal McCaskey, zatímco si od Ralpha bral papír. "Přesně stejnými slovy."

"Udělejte to," řekla. "Jeho syn mu to vysvětlí."

Hooda více zajímal major Lee než žádost Cindy. Společně s Liz Gordonovou a Bobem Herbertem po boku prohlíželi na monitoru složku majora ROK, kterou jim ze Soulu poslal elektronicky generál Sam.

Ředitel se špatně soustředil. Více než kdykoliv předtím, od chvíle, kdy krize začala, pociťoval obrovský tlak nutnosti zjistit, kdo za atentátem stojí: nejenže mu narůstající napětí ovlivňovalo jeho vlastní život, ale měl pocit, že jeho diplomatický přístup způsobil, že prezident Operační centrum odsunul stranou. Steve Burkow mu zatelefonoval a informoval ho o útoku na letiště v Severní Koreji pouhé dvě minuty předtím, než k němu došlo. Vedoucí Korejské účelové skupiny se dokonce nestal ani členem strategického týmu; prezident chtěl bojovat a dělal všechno pro to, aby boj vyprovokoval, což by bylo v pořádku, kdyby to bylo oprávněné.

Kdyby se ukázalo, že se ohledně nevinnosti Severní Koreje mýlí, musel by se obávat o víc, než jen o ztrátu prezidentovy důvěry. Napadlo ho, že je v politice už tak dlouho, že si možná ani nevšiml, že se stal přihlížejícím přes plot, kterého se kdysi tolik snažil předstírat.

Přinutil se soustředit na to, co bylo na obrazovce.

Lee byl zkušeným vojákem sloužícím už dvacet let. Jeho nenávist k severu byla oprávněná. Jeho otcem byl generál Kwon Lee, polní generál, který zahynul během války v Inchonu. Majorova matka, Mei, byla zajata a oběšena za špionáž, kterou prováděla zpravodajstvím o vojenských vlacích, které přijížděly a odjížděly z pchjongjangského nádraží. Lee byl vychovaný v sirotčinci v Soulu a do armády vstoupil, když mu bylo osmnáct, sloužil pod nynějším plukovníkem Lee Sunem. Na střední škole byl separatistou, který rozdával letáky, a jednou byl také zatčený. I když Lee nepatřil k žádnému podzemnímu hnutí, jakými byly Bratrstvo rozdělení nebo Děti smrti - soustřeďující syny a dcery vojáků, kteří zahynuli ve válce - Lee velel elitní kontrašpionážní skupině. Nebyl ženatý a sám se hodně angažoval v průzkumu na severu, aby pomohl kalibrovat americké špionážní satelity, měřil různé objekty na zemi, aby NRO poskytl referenční údaje.

"Jak vám to připadá, Liz?" zeptal se Hood.

"V mém oboru nikdy není nic jen černé nebo bílé, ale tohle se tomu velmi blíží "

Ozvalo se zapípání Bugse.

"Co se děje?"

"Máte naléhavý hovor na bezpečné lince od ředitele KCIA Yung-Hoona."

"Pane řediteli Hoode," ozval se Yung-Hoon, "právě jsem obdržel velice zajímavou zprávu vysílanou severokorejskou špionkou, která byla dnes večer s Kimem Hwanem. Tvrdí, že byla požádána, aby se na severu zeptala na ukradené boty a výbušniny, kdekoliv v KLDR."

Herbert lusknul prsty, aby získal Hoodovu pozornost.

"To bylo to vysílání, o kterém mě informovala Ráchel," zašeptal Herbert.

Hood přikývl. Zakryl si pravé ucho, aby neslyšel ťukání Liz na klávesnici. "Co na to řekli Severokorejci, pane Yung-Hoone?"

"Tvrdí, že před čtyřmi týdny bylo ukradeno z nákladního vozu cestou do skladu v Koksanu několik párů bot spolu s výbušninami a pistolí."

"Tu informaci vysílali pro ni a pak vám to řekla?"

"Ano. Je to velmi zvláštní, protože poté, co přivezla Hwana do nemocnice

Národní univerzity, ukradla auto a odjela. Stále po ní pátráme."
"Ještě něco, pane?"
"Ne. Hwan je stále na sále."
"Díky. Budeme vás informovat - možná, že něco máme."
Průzkumná činnost na severu, uvažoval Hood. Zavěsil telefon. "Bobe, zjistěte u generála Sama, zda náš přítel Lee prováděl na severu nějaký průzkum před čtyřmi týdny."
"Samozřejmě," odpověděl Herbert. Z kanceláře vyjel na svém křesle s takovou ochotou, jakou u něho Hood ještě nikdy předtím neviděl.
Liz Gordonová se dívala na počítač. "Víte, Paule, myslím si, že jestli tady máme komplot, pak v tom může být i tenhle plukovník Sun."
"Proč?"
"Právě jsem si nechala poslat Sunovu složku. Říká se v ní, že se vůbec nikdy nenechá zastupovat."
"Takže Lee je na krátkém vodítku?"
"Právě naopak. Nezdá se, že by měl Sun něco společného s Leeho operací."
"Což znamená, že do toho nemusí být zatažený "
"Nebo, že jeho důvěra v Leeho je tak naprostá, že na něho nemusí dohlížet."
"To zní podivně "
"Vůbec ne. Je to klasika, když jsou dva lidé na stejné vlnové délce. Je to učebnicový vztah soužití pro typ důstojníka, jakým je Sun."
"Dobrá. Nechám také Boba zjistit, kde je Sun." Hood se podíval na odpočítávací hodiny a pak na částečně snědený salát vedle svého lokte. Sebral kousek teplé mrkve a začal z ní ukusovat. "Víte, najít naše první skutečné vodítko nám trvalo téměř deset hodin, a abychom ho měli, museli jsme využít pomoci severokorejské špionky. Co vám to říká o naší operaci?"
"Asi to, že se stále učíme."
"To neberu. Několika věcí jsme si nevšimli. My jsme se měli ohledně té krádeže spojit se severem. Pro takové případy by tady měl být komunikační kanál. Měli bychom také mít složku o separatistických Jihokorejcích."
"To jsou výčitky pondělního rána. Teď už takovou složku mít budeme. Nevedeme si zase až tak špatně, když vezmete v úvahu, že pracujeme proti proudu, kterým pluje prezident a někteří jeho nejbližší poradci."
"Možná," usmál se. "Vy jste byla první, kdo tvrdil, že za tím není severokorejský prezident. Jaký máte pocit, když teď s vámi souhlasí i zbytek Operačního centra?"
"Bojím se," odpověděla.
"Dobře. Chtěl jsem se jenom ujistit, že nejsem sám." Uložil soubory ROK. "Teďmusím rychle informovat Mika Rodgerse a zjistit, zda můžeme využít naši malou jednotku Striker, aby Operačnímu centru zajistila také kousek vojenského koláče. Kdo ví? Mike přijde možná s nějakým nápadem, který překvapí i ty nově vylíhnuté jestřáby na Pensylvania Avenue."

ÚTERÝ, 8.40 HOD., NA VÝCHOD OD OSTROVA MIDWAY

Burácející C-141 A právě před hodinou doplnil z tankeru KC-135 v letové zóně nad Havají palivo. Mohl teď klidně letět dalších šest a půl tisíce kilometrů, což bylo více než dost k doletu do Ósaky. Kapitán Harryhausen informoval nadporučíka Squirese, že se silným větrem zezadu nad oblastí jižního Tichého oceánu se dostanou nad Japonsko asi o hodinu dříve, než bylo naplánováno; asi v pět hodin ráno. Squires promluvil s navigátorem: slunce vyjde nad východem Severní Koreje až pár minut po šesté. S trochou štěstí už budou do té doby na zemi v Diamantových horách.

Mike Rodgers seděl se založenýma rukama a zavřenýma očima a představoval si celou řadu věcí. Nepospojované kousky minulosti, přátele, se kterými už nemá žádný kontakt, to vše promíchané s obrazy toho, jak mohou vypadat Diamantové hory. Uvažoval o Operačním centru, rád by věděl, co se děje, a přál si, aby to byl on, kdo rozhoduje..., ale byl také rád, že je v terénu.

Vše mu v myšlenkách přicházelo a odcházelo jako mraky na obloze. Naučil se, že nejlepším způsobem, jak si rychle zapamatovat složité plány, je si je dvakrát nebo třikrát přečíst, nechat je odplout do paměti a pak si je ještě jednou prohlédnout o dvě hodiny později. Tato technika, kterou se naučil od kamaráda herce, mu jakoby vypálila do mozku materiál na několik dnů, a pak vše zase zmizelo. Rodgersovi se to líbilo, protože to netrvalo dlouho a neobtěžovalo to mozkové buňky navždy. Nesnášel představu, že by si měl pamatovat zbytečné informace ke zkouškám, které dělal na základní škole, jako například, že Frances Folson Clevelandová, vdova po prezidentu Groveru Clevelandovi, byla první dámou, která se kdy znovu vdala, nebo že nepodařená sesterská loď známé Mayftower se jmenovala Speedwell.

Co bylo ze všeho nejlepší, probrání plánů se Squiresem dalo Rodgersovi možnost zkrátit si čas letu a připravit se na misi -

"Generále!"

- a přijmout občasný hovor od Paula Hooda. Rodgers se posadil a vytáhl si ucpávky z uší. "Ano, vojíne Puckette."

"Pan Hood, pane."

"Děkuji vám, vojíne."

Puckett položil vysílačku na lavici vedle Rodgerse a vrátil se na své místo. Rodgers si nasadil sluchátka a nadporučík Squires se probral z dřímoty.

"Tady Rodgers."

"Miku, došlo k novému vývoji. Severokorejci stříleli na jedno z našich špionážních letadel a zabili průzkumného důstojníka. Prezident jim to vrátil a zničil nepřátelský letoun na zemi."

"Dobrá práce, pane prezidente!"

"Miku, my s tím tak docela nesouhlasíme."

Rodgers stiskl zuby. "Ale?"

"Myslíme si, že KLDR je obětní beránek," dodal Hood, "že za ranním atentátem je jihokorejský důstojník."

"On také zastřelil našeho důstojníka?"

"Ne, Miku, ale stalo se to hluboko nad územím Severní Koreje."

"Pak je správným postupem přinutit letadlo přistát bez střelby," ohradil se Rodgers. "To ti blbci neudělali, nebo ano?"

"Neudělali, ale to probereme někdy jindy. Máme teď Defcon 3 a domníváme se, že bude přihořívat. Máme-li pravdu, budeme se muset dostat ke všem pevným nodongům ze vzduchu. Bude ale na vás, abyste se postarali o mobilní jednotky."

"Podle mého vlastního rozhodnutí?"

"Kdo velí, ty nebo nadporučík Squires?"

"On. Ale uvažujeme stejně. Tedy podle našeho rozhodnutí?"

"Je možné, že nebude čas vaši činnost odsouhlasit s Pentagonem, a prezident o tom nechce nic vědět. Ano, Miku. Jestli to bude vypadat tak, že by rakety mohly být odpálené, zničte je. Upřímně, Miku, udělali jsme si tak trochu ostudu. Prosazujeme mír, ale úder proti letišti v Sariwonu byl něco úplně jiného. Potřebuji teď něco pádného s trochou střelného prachu."

"Chápu, Paule."

A opravdu. Nějaký politik v problémech - v tomto případě prezident - zase jednou chtěl ohromit své voliče vojenskou akcí, aby je tak dostal na svou stranu. Byl k Hoodovi tvrdý; hrál opravdu jako někdo, kdo je čtvrtým v pokeru. Ale Rodgers byl vychovaný diplomatickou školou Georga Pattona: nejdříve je nakopni a pak s nimi s nohou na jejich krku vyjednávej. Zůstal přesvědčený, že Operační centrum by bylo efektivnější, získalo by si lepší pověst a bylo by obávanější, kdyby více spoléhalo na 0.45 Magnum než na počítač Peer-2030.

"Nemusím ti říkat, abys dal na sebe pozor," pokračoval Hood, "a mnoho štěstí. Jestli se něco stane, nikdo vám nepomůže."

"To víme. Řeknu chlapcům, že jim přeješ všechno nejlepší."

Rodgers se odhlásil a Puckett okamžitě přistoupil, aby odnesl vysílačku.

Squires si vytáhl ucpávku z ucha. "Něco nového, pane?"

"Spousta nového." Rodgers sáhl pod sedačku, vytáhl své zavazadlo a položil si ho do klína. "Možná, že použijeme své meče, ještě než se šéfové rozkývou."

"Pane?"

"Henry Ward Beecher. Víte, co řekl o úzkosti?"

"Ne, pane. Ne z hlavy."

"Prohlásil, že ‚To není práce, která zabíjí muže, ale jsou to jejich obavy. Práce je zdravá. Obavy jsou rzí na čepeli.' Paul má příliš mnoho obav, Charlie, ale řekl mi, že jestli Nodongy jen trochu zvednou hlavu, máme možnost pro Operační centrum udělat více, než jenom posoudit situaci."

"To je sladké," usmál se Squires.

Rodgers rozepnul pytel. "Takže nastal čas, abych předvedl, jak se používají tahle děťátka." Vytáhl dvě polokoule o průměru asi jeden a půl centimetru, jednu trávově zelenou a druhou tmavě šedou. "Jsou to EBC. Mám jich tady dvacet, polovina je zelená a druhá půlka šedá. Každá má dosah jednoho a půl kilometru."

"To je výborné," odpověděl Squires, "ale k čemu jsou?"

"Nahrazují perník z ‚Jeníčka a Mařenky'." Podal polokoule Squiresovi, sáhl zpátky do pytle a vytáhl zařízení velikosti a tvaru malé kancelářské sešívačky. Na pantu ho rozevřel: uvnitř byl malý displej z tekutého krystalu a dole byly čtyři knoflíky, jeden zelený, jeden šedý, jeden červený a jeden žlutý. Po straně zařízení bylo připevněné sluchátko, které Rodgers odpojil. Dotkl se červeného knoflíku a objevila se šipka, která ukazovala na Squirese a začala hlasitě pípat. "Pohněte kuličkami vzhůru," požádal ho Rodgers.

Squires to udělal a šipka ho sledovala.

"Kdybyste odešel dál, pípání by začalo slábnout. Vymyslel to pro mne Matt Stoll. Je to jednoduché, ale vynikající. Když poprvé vstoupíte do nějaké oblasti, položíte ty kuličky na zem - zelené v lesnatém terénu a šedé na skalách. Když se potřebujete vrátit, stačí pouze zapnout sledování, nasadit si sluchátko, aby nepřítel signály neslyšel, a sledujete trasu od jedné kuličky ke druhé."

"Je to jako spojování teček," prohlásil Squires.

"Přesně. S těmito věcičkami a pomocí nočního vidění se můžeme pohybovat jako nějací zatracení horští lvi."

"Elektronický perníček" - zasmál se Squires a vrátil kuličky Rodgersovi - "Jeníček a Mařenka.' Tohle ale není nic pro děti, pane, nemám pravdu?"

"Děti rády bojují a moc o smrti neuvažují. Jsou to dokonalí vojáci."

"Kdo to říká?"

Rodgers se zasmál. "Já to říkám, Charlie. Já."

STŘEDA, 5.20 HOD., DMZ

Gregory Donald se dozvěděl o útoku na Sariwon před hodinou, poté, co dokončil další průzkum pro Operační centrum. Stále tomu ještě nemohl uvěřit. Generál Schneider byl probuzen a dostal zprávu, kterou mu pak sdělil: s radostí, kterou Donald považoval za nechutnou.

Zemřel další člověk, byl ukončený jeden život jenom proto, aby prezident Spojených států vypadal jako muž. Donalda napadlo, zda by byl Lawrence tak ochotný utratit život, kdyby střelci stáli metr od něho a dívali se na oběť přes mířidla pušky.

Samozřejmě, že ne. Civilizovaný člověk by to neudělal.

Co to tedy bylo v civilizovaném člověku, co ho přimělo pro úspěch ve volbách zabíjet? Lawrence by tvrdil, stejně jako prezidenti v minulosti, že takové ztráty zabraňují větším ztrátám v budoucnu. Donald byl však přesvědčený, že dialog zachrání více životů, jen kdyby jedna ze stran neměla obavy, že bude vypadat slabá nebo příliš smířlivá.

Zadíval se do dálky na konferenční budovu na hranici. Obě její strany byly jasně osvětlené a strážené, aby se nikdo nemohl pokusit dostat se na druhou stranu. Vlajky severu a jihu visely splihle na svých surrealisticky vysokých stožárech. Ten jižní dostal nedávno místo kulatého zakončení špici, jen aby byl o patnáct centimetrů vyšší než ten severní. Alespoň pro tuto chvíli. Dvaceticentimetrová špice už byla určitě objednaná a je na cestě. To pak jih zase něco vymyslí. Snad to bude meteorologická vrtulka nebo vysílací anténa. Možnosti byly absurdní a nekonečné.

Všechny problémy se daly vyřešit mezi těmi čtyřmi stěnami, jen kdyby zúčastnění chtěli. Soonji kdysi měla na toto téma projev na schůzi Korejců a černochů v New Yorku. Bylo to v roce 1992, kdy napětí mezi těmito skupinami skutečně dostoupilo vrcholu.

"Představte si to jako řetězový dopis," řekla. "Kdyby alespoň jeden člověk na každé straně chtěl mír a dokázal přesvědčit dalšího na své straně, aby chtěl totéž, a tito dva dokázali přesvědčit dva další a ti čtyři čtyři další, měli bychom začátek, který tolik potřebujeme."

Začátek... Nikoliv konec. Žádná další rozlitá krev a vyplýtvané zdroje, žádná další nenávist předávaná psychice nové generace.

Donald se vydal dál od hranice, ven z areálu. Podíval se na hvězdy.

Náhle se cítil velmi unavený, ohromený bolestí a hlubokým pocitem zoufalství a pochyb. Snad měl Schneider pravdu. Možná, že ho Severokorejci zneužijí, a že svým pokusem zajistit "mír ještě v dnešní době" naděla více škody než užitku.

Zastavil se, posadil a lehnul si na záda s hlavou položenou na trsu trávy. Soonji by ho v jeho úmyslu podpořila. Byla optimistka, ne realistka, ale přesto dokázala dosáhnout většiny toho, co si předsevzala.

"Já jsem pragmatik," řekl si se slzami v očích, "a vždycky jsem byl. Však to víš, Soon." Hledal na obloze známá souhvězdí, alespoň náznak řádu. Byla tam však jen změť hvězd. "Jestli ustoupím od toho, v co věřím, pak jsem buďto žil ve lži..., nebo tomu tak bude od této chvíle. Nemyslím si, že se mýlím, a proto to musím udělat. Pomoz mi, Soonji. Dej mi trochu své jistoty."

Zavanul k němu teplý vzduch a Donald zavřel oči. Nikdy se mu už samozřejmě nevrátí, ale on může jít stále za ní, jestliže ne v běžném životě, pak alespoň ve snách. A jak tak ležel ve tmě a tichu a prodléval ve stavu mezi vědomím a spánkem, přestal ponenáhlu cítit nejistotu, obavy a samotu.

O tři kilometry dál na západ, několik metrů pod zemí, se k severu pomalu posunoval poslední sud se smrtí, který přinášel spánek zcela jiného druhu...

64

ÚTERÝ, 16.00 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

"Jaké je venku počasí?" zeptal se Hood, když vstoupil do kanceláře Matta Stolla.

Stoll stiskl Shift/F8, pak 3, pak ještě 2. "Slunečno, přes pětadvacet stupňů Celsia, jihozápadní vítr." Když skončil, otočil se ke klávesnici, napsal instrukce, počkal a pak napsal ještě něco.

"Jak to jde, Matty?"

"Vyčistil jsem systém, kromě satelitů. Ty bych měl mít v pořádku asi tak za devadesát minut."

"Proč to trvá tak dlouho? Nestačí napsat jenom nějaký program, který virus vymaže?"

"V tomto případě ne. Části viru jsou v každém fotografickém souboru, který z té oblasti máme, zpět až do roku 1970. Používali snímky odevšad. V dnešních satelitních snímcích máme historii severokorejské výzbroje jako od Kena Burnse. A je to perfektní. Chtěl bych se setkat s tím chlapem, který to napsal, ještě než ho zastřelíme."

"To ti nemohu slíbit." Paul Hood si protřel oči. "Udělal sis dnes přestávku?"

"Hm, ano, jistě. A vy?"

"Tak to bychom měli."

"Pracovní přestávka. Natáhnout nohy. Zjistíme, zda zase něco pokazím."

"Matty, za to, co se stalo, vás nemůže nikdo vinit "

"Kromě mne samotného. Do prdele, vždycky jsem se smál Shakespearovi, nebo kdo to byl, kdo prohlásil, ‚kvůli hřebíku upadla podkova...'. Hm, měl pravdu. Ztratil jsem hřebík a zbortilo se království. Mohu se vás na něco zeptat?"

"Sem s tím."

"Nebyl jste tak trochu rád, když se nám zbláznily počítače? Nebo jsem jenom fantazíroval?"

"Nefantazíroval jsi, ale nebyl jsem rád, byl jsem -"

"Senzace. Je mi to líto, Paule, ale jenom mě to tak napadlo."

"Dobře. Mám takový pocit, že jsme všichni v časové pasti, všechno se pohybuje rychleji jenom proto, že je to možné. Když byly komunikace pomalejší a průzkum trval déle, lidé měli čas myslet a trochu vychladnout dříve, než se do sebe navzájem pustili."

"Ale dělali to stejně. K Fort Sumteru by došlo, ať už s, nebo bez Dana Rathera a Steva Jobse. Představuji si vás prostě jako otce, jehož děti ho nepotřebují, dokud nevlítnou s rodinným autem do příkopy."

Ještě než mohl Hood zaprotestovat - a když nad tím později uvažoval, byl rád, že to neudělal, protože Stoll měl kus pravdy -, ohlásilo se zapípání od Boba Herberta. Hood použil Mattův telefon a zvolil Herbertovo číslo.

"Tady Hood."

"Špatné zprávy, šéfe. Zjistili jsme, co dnes major Lee dělal, alespoň část dne."

"Další terorismus?"

"Vypadá to tak. Na vojenské základně v Soulu převzal ze skladu nebezpečných materiálů čtyři sudy jedovatého plynu - tabunu. Všechno bylo legální, doklady jsou v pořádku. Tvrdil, že to veze do DMZ."

"Kdy se to stalo?"

"Asi tři hodiny po výbuchu."

"Takže měl dost času připravit výbuch, dostat se na základnu a odjet zpět na sever, což předpokládám za jeho cíl cesty. A někde se cestou rozhodl zbavit se Kima Hwana."

"Vypadá to tak."

Hood se podíval na hodinky. "Jestli jel na sever, je tam už nejméně sedm hodin."

"Ale co tam dělá? Tabun je jako plyn dost těžký. Kdyby tam měl nějakou raketu, určitě by si toho někdo všiml, a aby to mohl použít na jednotky, potřeboval by alespoň zemědělský rozprašovač."

"Pak je tady otázka, kterých jednotek se to týká. Mohl by to použít na ty naše, aby přivedl Lawrence k šílenství, nebo to může použít na Severokorejce, aby je přinutil jednat. Bobe, s tímhle za prezidentem nepůjdu. Zavolejte generálovi Schneiderovi do DMZ. Probuďte ho, budeli to nutné, a řekněte mu o Leem. Požádejte ho také, aby našel Donalda, chci s ním mluvit."

"Co chcete Gregovi říci?"

"Aby vyslal zprávu generálu Hong-koovi a řekl mu, že nám tam na svobodě pobíhá šílenec."

Herbertovo lapnutí po dechu bylo slyšitelné i po telefonu. "Říci Severní Koreji, že za tím vším jsou Jihokorejci? Šéfe, prezident vás za to odstřelí."

"Jestli se mýlím, nabiji si revolver sám."

"A co tisk? Novináři to pořádně rozmáznou."

"Promluvím si o tom s Ann. Ta na něco přijde. Kromě toho, světové veřejné mínění možná zpomalí prezidenta na tak dlouho, abychom mohli svou pravdu dokázat."

"Nebo aby nám mohl královsky zkopat zadky."

"Ty životy za to stojí. Udělejte to, Bobe. Nemáme mnoho času."

Hood zavěsil.

"Já vím," pronesl Stoll, aniž vzhlédl, "píši, jak nejrychleji to umím. Mám zjistit, jaké vozidlo Lee řídil: satelity dám do pořádku, jakmile to bude možné."

65

STŘEDA, 6.30 HOD., DMZ

Lee za svou dlouhou kariéru plazení se tunely nikdy nepřišel na to, čemu dává přednost: vlhkým tunelům, které vám naplní plíce pachem, kterého se nemůžete zbavit celé týdny, a ve kterých vám kořínky poškrábou celý obličej, nebo suchým tunelům, jako byl tento, ve kterých máte pocit nedostatku vzduchu, váš nos i oči jsou plné písku a ústa jsou bolestivě vyschlá.

Tohle je horší, říkal si. Na zápach si zvyknete, ale na žízeň ne.

Alespoň že se jeho práce už chýlila ke konci. Byli v poslední části tunelu s posledním sudem: za pár minut se dostanou do výklenku, který vykopali na

druhé straně. Pomůže Yoovi zvednout sudy a zbytek už bude na vojínovi. Ten je ještě před východem slunce přesune co nejblíže k cíli. Yoo si už předtím přinesl potřebné nástroje; už několik nocí předtím studovali terén a stíny v kopcích a věděli, že je nemůže nikdo zpozorovat.

Zatímco Yoo bude pracovat, Lee se vrátí a postará se o pana Gregoryho Donalda, ještě předtím, než se setká s Hong-kooem. Bylo to od Američanů typické. Ti, kteří nebudují impérium, se stávají samozvanými soudci. Nenáviděl je za to, a také proto, že válku ukončili ještě předtím, než ji přivedli k vítěznému konci. Jakmile mu pomohou zničit vládu v Pchjongjangu, udělá všechno pro to, aby je co nejrychleji ze své země vytlačil.

Jeho země. Nikoliv země Harryho Trumana, Michaela Lawrence, generála Norboma nebo generála Schneidera. Osobitost a um jeho národa byly už potlačované dost dlouho, a to se teď změní.

Přes nákolenlky, které měl nasazené, měl Lee od plazení a popolézání kolena rozedřená až do krve, jeho páska na oku byla nasáklá potem a druhé oko ho hrozně pálilo. Už se nemohl dočkat, až budou mít těch několik posledních metrů za sebou. Zatímco ubíhaly minuty a blížily se další události, včetně chvíle, kterou plánovali od okamžiku, kdy k němu před dvěma lety poprvé s tímto nápadem přišel plukovník Sun.

Lee lezl dál, balancoval na levé ruce, zatímco pravou válel sud a jeho záda byla shrbená. Jeho dobré oko se pomalu pohybovalo ze strany na stranu, a jak se posunovali kupředu, pozorovalo stěny tunelu. Pak z metrů bylo už jen několik decimetrů, z minut se staly vteřiny a už sud stavěli k jeho třem společníkům do výklenku.

Yoo sebral z výklenku, který předtím vykopali, smotaný lanový žebřík a zády opřený o stěnu se začal soukat vzhůru úzkým průlezem. Pak žebřík připevnil ke skále a spustil ho dolů. Začali sudy tahat nahoru.

Major Lee lezl po čtyřech zpátky tunelem. Někdy se jeho kolena ani nedotla povrchu, jak rychle přesunoval svá kolena před lokty. Z podpaždí vytáhl baterku, a pak, když se přiblížil k průchodu na jižní straně, ji zhasl a chopil se konopného lana. Rychle ručkoval nahoru, až se těsně pod horním okrajem zastavil.

V okolí nikdo nebyl. Major Lee vylezl nahoru, poklepal si na levou kapsu, aby se ujistil, že je tam stále jeho zaskakovací nůž, a vyběhl do noci.

66

STŘEDA, 7.00 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Browning 7,65 x 17 mm, oficiálně známý jako typ 64, byla pistole vyrobená v Severní Koreji. Byla to víceméně kopie Browningu Mle. 1900 belgické Fabrique Nationale, ale co se na ní plukovníkovi Sunovi nejvíce líbilo, a proč požádal plukovníka Oka, aby přinesl jmenovitě tuto zbraň, bylo to, že byla vyráběná s tlumičem.

Nahnutý přes zadní sedadlo džípu podal Sunův pobočník plukovníkovi jednu čtyřiašedesátku a druhou si nechal pro sebe. Jakmile opustili pláž, Sun si zkontroloval, čím je nabitá. Plukovníkovi Okovi věřil jen do jisté míry. Jejich otcové spolu sloužili v jednotné Koreji, bojovali proti Japoncům, oni dva si spolu hrávali jako chlapci. Přestože je zapotřebí obdivovat každého,

který dovolí, aby jeho vlastní vojáci zahynuli v zájmu věci, nedá se takovému člověku nikdy úplně věřit.

Je snad to, co dělám já, něco jiného? zeptal se Sun sám sebe. Vojáci, kteří pracovali s ním a s majorem Leem, byli všichni dobrovolníci, ale co ty tisíce, možná, že i desetitisíce, které zahynou, jakmile začne válka? Ti dobrovolníky nejsou.

A přesto to, co dělají, se musí udělat. Věděl to už od roku 1989, kdy si utřídil myšlenky a vydal anonymní leták nazvaný Jih je Korea. To rozzuřilo intelektuály a aktivisty za spojení země, ukázalo mu to však, že je na správné cestě. V brožurce nejenže tvrdil, že případné spojení by znamenalo kulturní a hospodářskou katastrofu, ale že by to zničilo životy, kariéry a politické aspirace lidí na obou stranách hranice. Stačilo by to ke vzniku zmatků, protože vojáci, jako například Oko, by se nevzdali svého postavení a funkcí blahosklonně a s radostí. Vyvolali by převrat, který by uvrhl poloostrov do války ještě mohutnější a smrtelnější, než relativně malý konflikt, který naplánovali. Navíc, nezvratné rozdělení by zabránilo opakování brutálních konfrontací, jakými byly nepokoje v Soulu v roce 1994, kdy se více než sedm tisíc vojáku střetlo s desítkou tisíc zastánců spojení, a při kterých bylo zraněno více než dvě sta lidí. Tyto protesty by byly ještě horší, kdyby Američané nepokračovali ve svých snahách pomoci severu nahradit jejich staré grafitové jaderné reaktory. Nové jaderné reaktory snižují množství plutonia a atomových bomb, které může sever vyrobit, a tak je nutí více spolupracovat s jihem.

Dlouhodobě je však druh akce, jakou naplánoval on a jeho společníci, výhodnější. A jestliže prezident Spojených států bude trvat na vměšování a nucení jihu ke spojení, pak on a jeho spojenci budou považovat jakékoliv vítězství jen za vítězství Pyrrhovo.

Připozdilo se. Bylo načase vyrazit. Sun s Kongem spustili levé paže s pistolemi k bokům, přičemž hlavně směřovaly vzhůru a tlumiče jim sahaly až téměř k loktům. Kráčeli tmou ke stanu Ki-Sooa. Prošli kolem hlídky, která strážila okolí, muže s medailemi a velkou jizvou na čele. Vypadal velmi nebezpečně. Muž jim rázně zasalutoval.

Vchod stanu nebyl upevněný a plukovník vstoupil dovnitř.

Sun neváhal, i když to nebylo bez lítosti. Přečetl si záznam o Ki-Soovi a tohoto muže obdivoval. Jeho otcem byl japonský voják a jeho matka byla v průběhu druhé světové války přidělena jako utěšitelka vojáků. Ki-Soo tvrdě bojoval, aby překonal stigma spojené s jeho narozením, získal diplom z informatiky a pak vstoupil do armády, kde rychle povyšoval. Bylo nešťastné, že v tom lepším případě teď zemře, v horším ztratí veškerou čest. Měl manželku a dceru a plukovník doufal, že bude mít rozum.

Sunův pobočník zamířil k pouzdru, které viselo na židli u psacího stolu Ki-Sooa a vytáhl z něj pistoli Tokarev TT-33. Zastrčil si ji dozadu za opasek, zatímco sám Sun poklekl na jedno koleno vedle postele Ki-Sooa a položil prsty ruky za plukovníkovo pravé ucho a hlaveň pistole k jeho levému uchu.

Ki-Soo se okamžitě probudil; Sun zatlačil na mužovu hlavu proti hlavni a držel ji tam.

"Nehýbejte se, plukovníku."

Ki-Soo se zavrtěl a pokusil se vstát, ale Sun ho držel pevně.

"Říkal jsem, nehýbat se."

Do tmy se ozvalo, "Sun?"

"Ano. Pozorně poslouchejte, plukovníku "

"Já nechápu "

Ki-Soo se pokusil posadit, ale když na něho Sunova pistole ještě přitlačila, nechal toho.

"Plukovníku, na tohle nemám čas. Potřebuji vaši pomoc."

"K čemu?"

"Potřebuji kód ke změně zaměření Nodongů."

"Ale vaše rozkazy! Ty neříkají nic o -"

"Tohle jsou nové rozkazy, plukovníku. Bez vaší pomoci to bude obtížné. S vaší pomocí to bude snazší... a budete žít. Vaše rozhodnutí?"

"Chci vědět, na čí straně jste."

"Vaše rozhodnutí, plukovníku?"

"Neotočím rakety, bez toho, že bych věděl kam!"

Sun vstal, ale pistole dále mířila na hlavu Ki-Sooa. Dělá to, co by dobrý důstojník udělat měl, pomyslel si. Dáme mu, co chce.

"Nebudou zaměřeny nikam v této zemi, plukovníku. To je vše, co vám řeknu."

Ki-Soo pohlédl ze Suna na jeho pobočníka. "S kým spolupracujete?"

Sunova paže se posunula a ozvala se tlumená rána, po které následovalo zasyčení uvolněných plynů z tlumiče použité pistole. Ki-Soo zasténal, jeho levá ruka byla odmrštěna směrem k posteli a jeho pravačka automaticky vylétla a uchopila krvavou ránu.

Po chvíli uslyšeli z venku rychlé kroky. Sun uviděl od nedalekého stanu přibližující se světlo baterky. "Plukovníku, jste v pořádku?"

Kong se postavil vedle vchodu a namířil na něho Tokarev i svou pistoli 17 mm.

Plukovník namířil paži tak, že jeho pistole opět směřovala na hlavu Ki-Sooa. "Řekněte svému pobočníkovi, že je všechno v pořádku."

Ki-Soo odpověděl s potlačovanou bolestí, "Jenom - jenom jsem zakopl."

"Potřebujete něco najít, pane? Mám baterku."

"Ne! Děkuji vám, jsem v pořádku."

"Ano, pane."

Pobočník se otočil a šel zpátky do svého stanu.

Sun hleděl dolů na důstojníka. "Kongu, utrhněte kus prostěradla a zavažte mu ruku."

"Nedotýkejte se mne!" zasyčel Ki-Soo. Sáhl po svém polštáři a přitiskl si ho na ruku.

Sun mu dopřál krátký oddech a pak řekl, "Moje příští střela půjde výš. A teď, plukovníku, ten kód."

Ki-Soo měl co dělat, aby zachoval klid. "Pět-jedna-čtyři-nula na spodním řádku... To vám umožní přístup do systému. Nula-nula-nula-nula na prostředním řádku... To vymaže nasměrování a umožní ho změnit. Jakmile to budete mít, jakýkoliv kód, který si vyberete ze spodního řádku, provede nové zaměření."

Zaměření. To by znělo na jihu jako dobrý vtip. Americké systémy pracovaly se zabudovanými topografickými mapami a fotografiemi poskytnutými vzdušným nebo satelitním průzkumem. Jejich rakety si dokázaly najít určitý džíp v přeplněném táboře a mohly spadnout do klína kterémukoliv cestujícímu. Nodongy naopak mohly být zaměřeny do 360 směrů a elevace se volila podle toho, jak byl cíl daleko. Zaměření určitých městských bloků bylo v podstatě nemožné.

Avšak Sun nepotřeboval zasáhnout určitý blok. Stačilo mu určité město a v něm to bylo všude dostačující.

"V kolik hodin se tady muži v horách střídají?" zeptal se Sun.

"Budou... vyměněni v osm."

"Bude vám důstojník ve službě podávat hlášení?"

Ki-Soo přikývl.

Sun mu oznámil: "Nechám Konga s vámi. Vchod zůstane zavřený a nikoho nepřijmete. Jestli uděláte něco jiného, než jsem vám řekl, zemřete. Nebudeme tady dlouho, a jakmile skončíme, vrátíme vám velení."

Ki-Soo zasténal, zatímco si palcem pravé ruky přitlačoval na ránu polštář. "Budu propuštěný."

"Máte rodinu," odpověděl Sun. "Máte právo na ně myslet." Otočil se, aby vyšel ze stanu.

"Rakety jsou zamířené na Soul. Jaký cíl... může být důležitější?"

Sun neodpověděl. Ki-Soo a zbytek světa se to velmi brzy dozví.

STŘEDA, 7.10 HOD., ÓSAKA

"Generále Rodgersi, myslel jsem si, že nás pilot dopraví do nějakého teplého místa plného slunce!"

Nadporučík Squires spolu s ostatními ze skupiny Striker slyšeli i přes rachot motorů, při letu nad zátokou Ise, cestou do Ósaky, dopadající déšť. Rodgerse vždy udivovaly a dělaly na něho dojem takové neočekávané podivnosti, jako slyšet harfu uprostřed velkého orchestru. Svým způsobem to bylo podobné filozofii, která stála za vytvořením jednotky Striker. Od Davida a Goliáše k Americké revoluci, velikost neznamenala vždy nadvládu. Dramatik Peter Barnes kdysi psal o malém plevelu, který zničil chodník, a tato představa nikoliv jenom historie Andrew Jacksonové, Joshua Chamberlainové a Teddy Roosveltové - pomáhala Rodgersovi překonávat těžké dny. Dokonce přiměl svou sestru, aby mu ten obraz vyšila na jeho pytel s výstrojí, chtěl si ho navždy pamatovat.

Vojín Puckett přerušil Rodgersovy vzpomínky zasalutováním a řízným "Pane!"

Rodgers si vytáhl ucpávky uší. "Co je nového, vojíne Puckette?"

"Pane, generál major Cambell hlásí, že na nás čeká tryskový letoun C-9A, aby nás dopravil na místo."

"Ten ať si nechá pro armádu," odpověděl Squires. "My si na let přes Severní Koreu vezmeme nevyzbrojený nightingale."

"Já bych dal raději přednost pěknému a štíhlému black hawkovi," prohlásil Rodgers, "ale měli bychom problém s doletem. Díky, vojíne."

"Není za co, pane."

Squires se usmál, když se Puckett vracel na své místo. "Johnny Puckett je opravdu dobrý, pane. Říká, že jeho otec měl ve svém pokoji vysílačku, už když byl on batoletem - řídil ho rádiem už od kolébky."

"K tomu lze dodat jen jedno. Za starých časů se lidé naučili jednomu řemeslu a stali se v něm skutečně dobrými."

"To je pravda, pane. Jenže, když se v něm nestanete opravdu dobrými, tak jako můj otec, který chtěl být fotbalistou, je s vámi konec."

"A co vy?"

"Se mnou je to stejné."

"Svou rozhodnost a ambici přenesl na vás, nebo ne? Král Artuš nemohl hledat svatý grál sám. Mojžíš neměl povolení přejít řeku Jordán. Ale oba inspirovali jiné, aby to dokázali."

Squires pokýval hlavou. "Kvůli vám mám teď pocit viny, že jsem nenapsal domů."

"Můžete tátovi poslat pohlednici z Ósaky, až poletíme zpátky."

Rodgers ucítil, jak se letoun naklání k jihozápadu. Zpátky. Ta slova mu vždycky málem uvízla v hrdle. Nikdy nevíte, zda se vrátíte; ale musíte to předpokládat. Došlo však k tolika případům, kdy se to nestalo, a dokonce i zkušení vojáci byli zaskočeni, když tomu tak bylo. Opět si vzpomněl, tak jako mnohokrát, na slova Termysona:

Domů přinesli své mrtvé válečníky. Ona však nekřičela, ani neplakala: všechny její služebné, které smutné přihlížely, řekly, "Musí plakat, jinak zemře."

Transportní letadlo přistálo, a zatímco kapitán Harryhausen si stěžoval na počasí, válečníci skupiny Striker utíkali k čekajícímu letounu. Byli v něm a opět ve vzduchu, za pouhé čtyři minuty poté, co se otevřely dveře C-141.

Štíhlé a úzké vojenské velitelské tryskové letadlo rychle v dešti stoupalo a zamířilo na severozápad. Muži seděli tak jako předtím na lavicích po stranách, ale jejich nálada teď byla zcela jiná. Ti, kteří předtím cestou do Ósaky spali, hráli karty nebo si četli, byli teď jako elektrizováni. Kontrolovali si výstroj, navzájem se povzbuzovali a několik se jich modlilo. Vojín Bass Moore měl na starosti přípravu padáků a kontroloval závěsy. Letoun letěl nízko nad Japonským mořem a bojoval proti silnému větru a ubývajícím záplavám deště.

Na palubě byl důstojník ze Soulu, který se Squiresem probíral strategii návratu. Bude na ně čekat Sikorsky S-70 Black Hawk: tento vrtulník přeletí DMZ a dostane se do Diamantových hor za několik minut. Co bylo ještě důležitější, tento devítimístný stroj měl po stranách dvojici kulometů M60, které jim mohou pomoci dostat se pryč.

Pouhých dvacet minut před seskokem požádal Rodgers Pucketta, aby zavolal Hoodovi.

Ředitel byl nervóznější, než ho kdy Rodgers pamatoval, bylo to něco nového.

"Miku, začíná to vypadat tak, že spadnete rovnou doprostřed dění."

"Co se stalo?"

"Prezident to nechce přijmout, ale my jsme přesvědčeni, že za tím vším je skupina Jihokorejců, a dozvěděli jsme se také, že nějaký pilot vyzvedl dva muže u převozní lodi v Japonském moři. Ten chlapík byl tak nervózní, že při přistávání své letadlo naboural, a vše vyklopil námořní hlídce. Tvrdil, že ty chlapy vyložil v Kosongu."

"Kosongu? To je jen kousek od nodongů."

"Přesně tak. A na palubě převozní lodi se našla dvě těla. Ti mrtví muži převáželi hráčské peníze z Japonska do Severní Koreje. Desítky tisíc dolarů."

"To je na severu docela slušný úplatek. Většina z těch hajzlů by za tisícovku klidně prodala i své děti."

"Přesně totéž říká Bob Herbert. Je až příliš odvážné předpokládat, že někdo z jihu plánuje ty peníze použít na převzetí kontroly nad umístěnými Nodongy, ale nemůžeme si dovolit tuto možnost přehlédnout."

"Což znamená, že se tam musíme dostat a zjistit vše potřebné."

"Ano. Lituji, Miku."

"Nelituj. K tomu jsme se upsali. Abych parafrázoval George Chapmana, být v ohrožení je to, co nás mění ve lvy."

"Jistě. A jak říká Kirk Douglas v Šampiónovi: ‚Naše práce je jako cokoliv jiného, jenže tady je krev vidět.' Dej na sebe pozor a řekni Charliemu a klukům, že to platí i pro ně."

"Deset minut!" zvolal Squires.

"To je všechno, Paule," oznámil Rodgers. "Zavolám ti, až budeme něco mít. A jestli ti to pomůže, raději budu čelit kulkám, než stát kvůli tomu před novináři. Tobě také mnoho štěstí."

STŘEDA, 7.20 HOD., DMZ

Generál Schneider svůj sen zapomenul v tom okamžiku, kdy vstoupil jeho pobočník. Pamatoval si jenom, že byl někde na lyžích a moc se mu tam líbilo. Skutečnost a suchý noční vzduch ho vždy nepříjemně vrátil do reality.

"Pane, máte telefonický hovor z Washingtonu."

"Prezident?" zeptal se.

"Ne, pane. Nikoliv ten Washington. Je to nějaký pan Bob Herbert z Operačního centra."

Schneider zaklel. "Nejspíše ode mne chtějí, abych dal toho chudáka Donalda do svěrací kazajky." Vklouzl do svých papučí a přešel k psacímu stolu. S určitou úlevou se posadil na otáčecí židli a zvedl sluchátko. "Generál Schneider."

"Generále, tady je Bob Herbert, zpravodajský důstojník Operačního centra."

"Slyšel jsem o vás. Libanon?"

"Ano. Máte dobrou paměť."

"Bobe, nikdy nezapomenu, když se dopustíme něčeho hloupého. To zatracené velvyslanectví je pro mne výstrahou před teroristy. Bez pořádných barikád vepředu, bez čehokoliv, co by zabránilo atentátníkům dostat náklaďák ke dveřím Alláha." Generál se opřel o opěradlo židle a protřel si oči, aby se zbavil zbytku ospalosti. "Ale dost o starých chybách. Voláte, abyste zabránil novým."

"Doufám v to," řekl Herbert.

"Ano, nechápu, co to do toho chlapa vjelo. Hm, asi se mýlím. Včera přišel o manželku. Donald je dobrý chlap. Jenom mu to teď zrovna nemyslí."

"Doufám, že mu to myslí natolik, aby mohl předat druhé straně oficiální informace."

Schneider na židli poskočil. "Počkejte! Tvrdíte, že souhlasíte s tou jeho idiotskou malou konferencí?"

"Ředitel Hood ho žádá, aby předal zprávu. Jde o to, že věříme, že za tím výbuchem je skupina Jihokorejců, která se vydává za Severokorejce... a že šlo možná pouze o první z několika teroristických činů, které nás mají dostat do války."

"Naše vlastní strana?" Schneider seděl neschopný pohybu. "Zatraceně, jste si tím jistí?"

"Všechno to do sebe zapadá," odpověděl Herbert. "Myslíme si, že je za tím major Kim Lee."

"Lee? S tím jsem se setkal. Hajzl s kamennou tváří, supervlastenec. Líbil se mi."

"Zdá se, že dal dohromady malou skupinu," pokračoval Herbert, "a vypadá to tak, že je teď ve vaší oblasti - se čtyřmi sudy jedovatého plynu."

"Spojím se s generálem Norbomem, vyšlu vyhledávací a přepadový tým, aby ho našli."

"To není všechno. Několik jeho mužů se může pokoušet o převzetí kontroly nad mobilními nodongy na východě."

"To je ambiciózní," prohlásil Schneider. "Jste si jisti, že si přejete, aby Donald tohle všechno řekl Hong-koovi? Pustí to všechno do světa ještě dříve, než jeho poslední slovo opustí jeho ústa."

"To víme."

"Na místě také zastřelí Leeho lidi," pokračoval Schneider. "Uvažovali jste nad tím, co se stane, až se zveřejní, že USA jsou zodpovědné za smrt Jihokorejců? V Soulu to vybuchne. Bude to jako v tom zatraceném Saigonu."

"Hoodovi je to jasné," odpověděl Herbert. "Dává něco dohromady s tiskovým mluvčím."

"Doporučuji dvojí pohřeb. Vy chlapi ve skutečnosti způsobujete určitý druh ústavní krize, efektivně omezujete moc Oválné pracovny v přípravách na válku."

"Tak, jak jsem řekl," odpověděl Herbert, "šéf to ví."

"Dobrá, Bobe, předám tu zprávu. A tady je jedna pro pana Hooda. Nemá to

tak úplně v hlavě v pořádku, ale něco takového jsem nezažil od dob Ollieho Northe."

"Díky," končil Herbert. "Určitě to pochopí jako kompliment."

Gregory se probral ze svého krátkého spánku s velkým pocitem odpočinku a s čistou hlavou.

Na plošince porostlé keři se posadil a podíval se přes jasně osvětlenou hranici. Jak se hodilo, že nenávist a podezřívavost přiměla obě strany zapálit své ohně. Nedůvěra vždy zanechávala lidi v temnotě.

Sebral svou dýmku a nacpal si ji zbytkem svého balkánského tabáku Sobranie. Když si dýmku zapálil, podržel zápalku tak, aby viděl na hodinky.

Už téměř nastal čas.

Pomalu kouřil a pozoroval dým, vzpomněl si na Balkán, kde jediný čin, atentát na arcivévodu Ferdinanda, zapříčinil první světovou válku. Způsobí jediný čin tady třetí světovou válku? Nedokázal si to představit. Ve vzduchu bylo více, než jen napětí; bylo to naprosté šílenství. Potvrzení si ega na úkor životů, vytváření představy o sobě krví. Co se to s námi stalo?

Zezadu náhle bývalého diplomata našly reflektory. Donald se otočil a zastínil si oči proti přijíždějícímu džípu.

"Ve společnosti hvězd?" nadhodil generál Schneider, zatímco vystupoval ze spolujezdcovy strany vozu. Přistoupil blíže, měl opravdu působivou siluetu.

"Ne, generále. Přemýšlím."

"Měl jste mi říci, kam jdete. Kdybyste si nezapálil, hledali bychom vás až do rozednění."

"Nic jsem si nerozmyslel, jestli jste přišel kvůli tomu."

"Ne. Dostal jsem pro vás zprávu od vašeho šéfa."

Donald cítil, jak se mu stáhl žaludek. Doufal, že se generál neobrátil na Bílý dům.

Generál Schneider mu řekl, co mu vzkazuje Herbert, a Donald měl pocit, jako by mu s ramen spadla obrovská tíha. Nejenže šlo o uspokojení nad tím, že původní podezření jeho a Kima Hwana se ukázalo jako správné, ale teď existovala velká šance, že se tento požár podaří uhasit.

Co bylo zvláštní, napadlo ho, ty informace o majoru Leem ho vůbec nepřekvapily. Když se dříve setkali, v jeho očích bylo něco, co nebylo tak úplně v pořádku. Byla v nich inteligence, ale také něco jiného možná podezřívavost, možná vzdor.

"Nebudu předstírat, že se mi to líbí," shrnul Schneider, "ale nebudu vám teď stát v cestě."

"Předtím jste se k tomu chystal?"

"Značně jsem se k tomu přikláněl, ano. Stále chci, aby bylo zaznamenáno, že jsem proti dohodě, ale k vytvoření světa je zapotřebí všech možných druhů." Schneider zamířil zpátky k autu. "Nastupte si, zavezu vás zpátky."

"Raději se projdu. Trochu si pročistím hlavu."

Schneider se neohlédl a nastoupil do džípu. Jeho pobočník vůz otočil a vyrazil, ve vzduchu zůstal viset jen prach a pach dieselového paliva.

Donald šel za nimi, zamyšleně pokuřoval a věděl, že Soonji by byla překvapená a hrdá na to, jak se věci vyvíjejí.

Při chůzi náhle ucítil zezadu na krku dotek. Sáhl rukou dozadu, aby se poškrábal, dotkl se kovu a ztuhnul.

"Velvyslance Donalde," ozval se známý hlas v okamžiku, kdy mu nůž projel od jeho pupku až pod bradu.

Donald ucítil, jak mu od krku a zpod uzlu jeho vázanky stéká krev. Ve slabém svitu své dýmky uviděl rudý obličej majora Leeho.

69

ÚTERÝ, 1 7.3O HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Když Ann Farrisová vstoupila do kanceláře Matta Stolla, podpůrný operační důstojník se zasmál.

"Proboha, lidi," bránil se Stoll, "netlačte na mne tolik."

Vzadu v místnosti seděl na kožené sedačce Paul Hood. Ve stropě tam byla zabudovaná televizní obrazovka s třiašedesáticentimetrovou úhlopříčkou a na polici byl připevněný držák na videohry. Stoll se tam uchyloval, kdykoliv si potřeboval odpočinout nebo přemýšlet.

"Nesnažíme se na tebe tlačit," reagoval Hood. "Chceme akorát okamžitě vědět o tom, kdy se ti podaří opravit ty satelity."

"Budeme zticha," ujistila ho Ann, když se posadila. Smutně se podívala na Hooda, "Paule, nemohu vám lhát. Za tohle nás odpraví, i kdybychom měli pravdu."

"Já vím. Donald se za půl hodiny setká se severem a světový tisk potom zmáčkne prezidenta i Soul za to, že zvyšovali napětí i přesto, že věděli, že Pchjongjang může být nevinný. Výsledek? Lawrence se bude muset držet zpátky."

"Nebo vypadat jako vojevůdce."

"Správně. Ale jestli se ukáže, že za tím nebyl major Lee, bude se muset sever světu omluvit, potrestat viníky a vyčistit své řady. A jestli Pchjongjang dal svolení k atentátu, přeskupí se a znovu zaútočí. Prezident bude v každém případě bezmocný."

"Docela pěkně jste to shrnul," souhlasila Ann. "Nerada souhlasím s Lowellem, ale on si myslí, že byste měl Donalda požádat, aby schůzku oddálil. Sever z toho také hodně nadělá, ale s tím se vyrovnáme. Řekněte, že jednal sám za sebe."

"To mu neudělám, Ann." Podíval se na Stolla. "Matty, potřebuji ty satelity!"

"Tvrdil jste, že na mne nebudete tlačit!"

"To byla chyba."

"Co teď pro nás dělá průzkum?" zeptala se Ann.

"Vojáci teď hledají Leeho, ale nikdo nehledá ty muže, kteří se vydali k Nodongům. Za chvíli tam bude Mike a skupina Striker. Nalezneme-li důkazy průniku a podaří-li se je Mikovi zastavit, dokážeme, že jsme měli pravdu - a prezident dostane pohlednou vojenskou akci, která způsobí, že bude vypadat velice dobře. Sever bude řvát, že jsme tam poslali naše lidi, ale na to se rychle zapomene, stejně tak, jako na to, když Izraelci letěli do Entebbe."

Oči Ann se rozšířily. "To je senzační, Paule. Velmi dobré."

"Díky. Ale zabere to pouze, když "

"A máme to!" prohlásil Stoll a popojel křeslem dozadu, přičemž jednou zatleskal.

Zatímco Hood běžel k počítači, Stoll stlačil knoflík, aby zatelefonoval do NRO. Stephen Viens to okamžitě zvedl a Stoll přepnul hovor do reproduktorů.

"Steve - máte to už zase v pořádku!"

"Myslel jsem si to," odpověděl, "když jsem uviděl z Japonského moře zmizet zastaralou sovětskou bitevní loď."

"Steve, tady je Paul Hood. Ukažte mi místo Nodongů v Diamantových horách. Ať je to natolik zblízka, abych viděl všechny tři rakety."

"To bude asi z nadhledu šedesáti metrů. Už tam dávám zaměření a... máme to. Čočky nočního vidění, snímky jsou zhotoveny a kamera teď digitalizuje

obrázek. Začínám skenovat na monitor "
"Pošlete to sem, ještě když se to skenuje."
"Už to zařizuji, Paule," potvrdil Viens. "Matty, udělal jsi dokonalou práci."
Stoll přepnul počítač na přijímací režim a Hood se nahnul, aby na monitor viděl, zatímco snímek přicházel. Objevily se první rychlé pruhy shora dolů - jako blesk z čistého nebe, napadlo ho. Ann stála za ním a zlehka mu položila ruku na rameno. Hood ignoroval zvednuté obočí Mattyho, ale elektrizující dotek se mu už tak lehce ignorovat nedařilo, zatímco se na obrazovce rychle objevoval černobílý terén.
"Raketa nahoře je namířená na jih," oznámil Hood, "rakety vlevo a vpravo "
"Bože," skočil mu do řeči Stoll.
"Můžete to opakovat."
Ann se nahnula přes Hooda. "Ty dvě po stranách jsou namířené do různých směrů."
"Jedna na jih," řekl Stoll, "a druhá -"
"Na východ," dodal Hood. "Což znamená, že se tam někdo dostal." Napřímil se a zamířil ke dveřím bez toho, že by si přál odsunout Anninu ruku, i když se tak stalo.
"Jak to můžete tvrdit?" zeptala se Ann.
Hood odpověděl přes rameno, zatímco spěchal do haly, "Protože ani Severokorejci nejsou natolik šílení, aby namířili nodong na Japonsko."

70

STŘEDA, 7.35 HOD., DMZ

"Majore Lee," řekl Donald tiše. "Jak to, že nejsem vůbec překvapený?"
"Já jsem." Lee přitlačil nůž silněji na kůži pod Donaldovou bradou. "Myslel jsem si, že se už dávno budu starat o své záležitosti, a místo toho teď tady musím být s vámi."
"A vašimi záležitostmi je zabíjet nevinné lidi a začít válku."
"Nic takového, jako nevinný člověk, neexistuje "
"Mýlíte se. Moje žena byla nevinná."
Donald pomalu zvedl ruku. Lee ještě nůž přitlačil, ale Donald se zvedáním paže pokračoval.
"Vaše žena a vy, pane velvyslanče, jste ulehčovali život těm, kdo opustili svou vlast. Jste stejně zkorumpovaní, jako všichni ostatní, je načase, abyste se připojil -"
Donald jednal tak rychle, že Lee neměl vůbec čas ani zareagovat. Donald, s hlavičkou své dýmky v levé ruce, stočil troubel a zachytil s ní nůž shora a odsunul ho vlevo. Hlavička dýmky směřovala k Leemu a Donald ji pohybem vpřed přitiskl žhavým tabákem na pravé oko svého protivníka. Lee zařval a upustil nůž, který Donald rychle zvedl.
"Ne!" zakřičel Lee, zatímco se otočil a běžel do modravé ranní mlhy.
Donald běžel za ním, v ruce stále držel nůž.
Lee směřoval do oblasti, o které se vědělo, že v ní mají Severokorejci tunely. Napadlo ho, zda ho major od jižní strany základny neodvádí schválně. Nebylo to místo, kde plánoval použití plynu?

Nepravděpodobné, pomyslel si. Lee měl na sobě svou uniformu ROK. Běžel na sever, téměř určitě chtěl nějakým způsobem vypustit plyn: kdyby ho zahlédli, přičetli by to na vrub jihu. Donald na chvíli zauvažoval, zda by neměl zburcovat Schneidera, ale co by teď mohl generál dělat? Určitě by za ním neběžel na sever.

Ne. Donald věděl, že je jediný, kdo to může udělat. Jeho dech se změnil v bolestné sípáni, zatímco napůl běžel a napůl klopýtal za zmenšující se postavou majora. Lee vzdálenost mezi nimi neustále zvětšoval, teď byla nejméně dvě sta metrů, a zamířil na východ. Jak noc ustupovala modravému ránu, Donald Leeho ztrácel, ale alespoň viděl, kam jeho protivník směřuje.

A pak se Lee ztratil.

Donald zpomalil, aby popadl dech. Leeho pohltila země a Donald si uvědomil, že musel spadnout do jednoho z tunelů. Rozhlédl se po oblasti s křovím, která měla asi dvacet metrů napříč. Rychle k ní zamířil, v duchu počítal kroky. Postupoval tak rychle, jak mu to jeho plíce a nohy dovolovaly.

Jen několik minut poté, co se Lee ztratil, dorazil Donald ke vchodu do tunelu. Na nic nečekal, došlo mu, že kdyby měl Lee zbraň, použil by ji už předtím. Zavřel nůž, uložil ho do kapsy a spustil se na kolena. Donald uchopil konopné lano a spustil se do průlezu, přičemž, jak se snažil dostat dolů, několikrát narazil zády do hlinité stěny. Na dno sestoupil téměř vyčerpaný a naslouchal. Někde před ním se ozývaly zvuky lezení. Zapálil zápalku a uviděl tunel, okamžitě věděl, kam Lee lezl.

Jestli se mu něco stane, chtěl, aby Schneider věděl, kde je. Otočil se, zapálil konopné lano a pak si lehl na břicho. Průchod se zaplnil hustým kouřem. Plazil se tunelem a doufal, že generál zahlédne kouř a plameny. Doufal také, že se dostane na druhou stranu dříve, než se udusí... A až tam bude, že nalezne Leeho ještě předtím, než se mu podaří uskutečnit jeho šílený nápad.

71

STŘEDA, 7.48 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Seskok padákem se vůbec nepodobá tomu, co očekávají ti, kdo to zkusí poprvé. Vzduch je pozoruhodně hustý a pevný: padat v něm je jako jízda na mořské vlně u pláže. Za denního světla máte jen nepatrný pocit hloubky, protože vše je tak ploché a vzdálené; v noci pocit hloubky vůbec neexistuje.

I když všichni muži už seskočili před ním, Mike Rodgers byl překvapený, jak se cítil být sám: nic neviděl, cítil jen odpor větru a jen taktak slyšel svůj vlastní hlas odpočítávající dvacet vteřin před vytržením padákové šňůry. Pak se nárazy větru změnily v pouhé jemné poryvy a všechno ostatní bylo tiché.

Seskočili z pouhých patnácti set metrů a zem se přiblížila tak rychle, jak je na to připravil druhý pilot. Jakmile vytrhl padákovou šňůru, Rodgers si vyhlédl objekt v krajině, vysoký vršek stromu zářící ve světle brzkého rána. Při svém sestupu ho pozoroval. Byl to jediný ukazatel, který mu pomáhal odhadnout výšku, ve které se nacházel, a když se dostal na jeho úroveň, připravil se na přistání. Nohy měl lehce pokrčené, a když se jeho chodidla dotkla země, ztlumil přistání ještě dalším pokrčením, pak převálením se a kotoulem. Když byl na boku, uvolnil padák, rychle se postavil a shrnul pažemi látku k sobě. Jenom ho trochu zabolelo, když se při přistání natáhly jeho

Achillovy šlachy; mozek byl připravený, ale svaly už nebyly tak pružné, jako kdysi.

Bass Moore už k němu běžel a za ním Johnny Puckett se svou vysílačkou TAC SAT.

"Jak jsme na tom?" zeptal se tiše Rodgers Moora.

"Všichni jsou dole a v pořádku."

Puckett vytahoval parabolickou anténu a navázal spojení, ještě než dorazil zbytek skupiny. Zatímco Moore převzal Rodgersův padák a běžel s ním k nedalekému jezeru, aby ho potopil na dno, k Rodgersovi se přidal Squires.

"Jste v pořádku, pane?"

"Moje staré kosti to vydržely." Rodgers ukázal na vysílačku. "Odvysílejte zprávu. Řekl jsem vám, že je to vaše mise."

"Děkuji vám, pane," odpověděl mu Squires.

Nadporučík převzal v podřepu od Pucketta sluchátka a upravil si mikrofon, zatímco vojín nastavoval frekvenci.

Odpověděl Bugs Benet a rychle se ohlásil i Hood.

"Miku, jste dole?"

"Tady Squires, pane, a ano, dokázali jsme to."

"Dobrá. Nový vývoj. V posledních deseti minutách byly všechny tři Nodongy přesměrovány. Místo toho, aby mířily na Soul, míří na Japonsko."

"Všechny tři rakety jsou namířené na Japonsko," opakoval Squires, a díval se přitom na Rodgerse. "Rozumím."

"Bože," zareagoval Rodgers.

"Musíte se tam dostat a na můj rozkaz je zničit."

"Ano, pane."

"Končím," dodal Hood.

Squires si sundal sluchátka. Během toho, co informoval Rodgerse, členové skupiny Striker si nabíjeli své automatické Beretty. Seržant Chick Grey, který byl zodpovědný za mapy, si prohlížel výtisky, které mu předal nadporučík Squires.

Když Rodgers uslyšel, že téměř jistě budou ničit nodongy, přál si, aby si s sebou vzali výbušniny. Zatímco se však vědělo, že Severní Korea je ochotná vyjednávat o osvobození mužů se zbraněmi, muži s výbušninami určenými k velké sabotáži, by byli určitě zastřeleni na místě. Přesto šlo o jeden z těch vzácných případů, kdy si přál zvrátit své původní rozhodnutí. Řídící zapojení těchto raket bylo uzamčené ve velmi pevných krabicích a bude velmi nesnadné se k němu dostat, zvláště, když na to nebude dostatek času. Jestli se jim nepodaří získat výbušniny na místě, nevěděl, co budou dělat.

Seržant Grey přistoupil ke Squiresovi. Pomocí laserové svítilny velikosti pera zamířil v rychle se rozplývajícím šeru na mapu.

"Pane, pilot odvedl bezvadnou práci. Nejsme dále než šest kilometrů od toho místa - tady." Ukázal na les jihovýchodním směrem od údolí, ve kterém byly rakety. "Cesta vede většinou do kopce, ale sklon není tak velký."

Squires si nahodil na záda svůj vlastní malý batoh a nabil si pistoli. "Jdeme, seržante," vydal rozkaz jen o trochu hlasitěji než šeptem, "v zástupu. Moore, běžte vepředu. Při první známce života nás zastavte."

"Pane!" Moore zasalutoval a přešel do vedení zástupu.

Squires šel za ním a následoval je Rodgers.

Když přecházeli pole, temně modrá barva na horizontu se změnila na azurovou a žlutou. Postupovali po svahu kopce do stále hustějšího lesa.

Tuto chvíli měl Rodgers ze všeho nejraději. Jeho smysly byly v napjetí očekáváním; čistý reflex, instinkt přežití, to všechno ho ještě čekalo, ale teď se dal vychutnávat úkol před nimi. Pro Rodgerse, stejně jako pro ostatní, kteří byli do skupiny vybráni, byl úkol důležitější než bezpečí, než jejich životy a jejich rodiny. Jediná věc, která byla důležitější než úkol, byla jejich země, a toto spojení odvahy a vlastenectví dělalo z těchto mužů něco unikátního. Stejně tak, jak chtěl každý z mužů domů, nikdo z nich by to

neudělal na úkor nedokončené nebo špatně odvedené práce.

Rodgers byl hrdý a cenil si toho, že je s nimi, i když se cítil být hodně starý, zvláště když se rozhlédl po dvacetiletých tvářích kolem sebe a musel pochodovat po svých vlastních pětačtyřicetiletých nohách. Doufal, že jeho svaly na tento úkol budou stačit, a připomenul si, že dokonce i Beowulf dokázal porazit draka plivajícího oheň ještě padesát let poté, co se střetl s obludou Grendel. Samozřejmě, starý jutský král následkem této bitvy zmizel, ale Rodgers si říkal, že až nastane jeho čas zemřít, nevadilo by mu, kdyby ho pohltil obrovský plamen ve víru vil, které budou kolem něho tančit, zpívat a vzývat ho.

Dvanáct vil, vzpomínal Rodgers a snažil se nemyslet na ironii toho všeho, zatímco se Moore blížil k vrcholu kopce. Tam rychle padl na břicho a zvedl ruku, přičemž dvakrát ukázal pět prstů.

Někde vepředu bylo deset mužů.

Zatímco se muži plazili kupředu, Rodgers věděl, že čas vychutnávání skončil...

STŘEDA, 7.50 HOD., DMZ

Donald věděl, že existuje bod, kdy už tělo nepodporuje vůli ani toho nejsilnějšího ducha, a on se k tomuto bodu rychle přibližoval.

Se stále ještě zrychleným dechem po běhu se Donald hrozně potil a suše kašlal, zatímco se plazil dál tunelem s lokty u těla, pořezaný a krvácející pod svou bundou - kterou si nechal na sobě právě z toho důvodu. Horko bylo hrozné, do očí se mu dostával pot a písek a nebylo tam žádné světlo; každé zabočení v tunelu, který se mu zdál být nekonečný, se ohlásilo tvrdou kolizí hlinité stěny s jeho ramenem.

Celou dobu však před ním bylo slyšet majora Leeho a to ho nutilo pokračovat. A když už žádné zvuky neslyšel, pokračoval, protože věděl, že Lee je venku z tunelu a že konec je už blízko.

Konečně, když už si jeho tělo vyžadovalo odpočinek a paže i nohy se mu třásly vyčerpáním, uviděl světlo a dostal se k průlezu, který ho vyvede z téhle strašlivé díry.

S bolestí se těžce postavil, a když se pokusil napřímit, dole v zádech ho bodlo. Donald se na okamžik zastavil a nadechl se chladnějšího vzduchu - a pak zjistil, že neexistuje cesta ven. Jestli tam býval žebřík, Lee ho vytáhl nahoru.

Rozhlédl se. Průlez byl úzký, a tak se opřel zády o jednu stěnu, vzepřel se pažemi a narovnanýma nohama o protější stěnu a pak začal vystupovat nahoru jako krab. Dvakrát, během tříметrového výstupu, musel zastavit, aby nespadl zase dolů. V zubech nesl Leeho nůž a místy ho zarazil do stěny jako chyt, aby si odpočinul, posbíral síly a pak mohl pokračoval dál. Když se konečně dostal nahoru, slunce už vycházelo a on poznal, kde je; znal tento terén z druhé strany plotu. Byl v Severní Koreji.

Donald se nacházel uprostřed kráteru, který zřejmě vznikl při cvičení dělostřelectva. Východ z tunelu byl ve stěně na jihozápadní straně kráteru, kde na něho nebylo ze základny, která byla asi půl kilometru na západ, vidět.

Neviděli na něho ani od plotu, asi dvě sta metrů na jih. Musel to být nový tunel vykopaný Leem a jeho muži; sever by vchod umístil blíže výstavbě, kde by do něj mohli lidé, neviděni z jihu, rychle vklouznout.

Vleže, přitisknutý ke stěně kráteru, Donald vyhlédl ven přes jeho okraj. Leeho nebylo nikde vidět. Na severu byly nízké kopce se stromy a zvlněným terénem, ve kterém se dalo snadno ukrýt. Na tvrdé a suché zemi nebyly žádné stopy. Donald neměl žádnou představu o tom, zda Lee šel ke kopcům, nebo k základně.

Na tom nezáleží, řekl sám sobě. Důležitější je najít jedovatý plyn. Ať už šel k základně, nebo na sever - k Pchjongjangu, který se asi měl stát protějškem pro výbuch v Soulu? - musel rychle najít generála Hong-kooa a říci mu, co se děje.

Donald rázně vykročil. Teď, když byl venku z tunelu a jeho svaly měly šanci si odpočinout, se cítil lépe. Díval se kupředu a doufal, že zahlédne Leeho, ale na této straně základny byl naprostý klid. Na jihu zařízení přecházely stráže a vyměňovaly se za nové.

Samozřejmě, napadlo Donalda. Proto si Lee vybral tuto chvíli. Stráže byly vždycky méně pozorné, když jim končila směna.

Opět se zadíval na zadní stranu kasáren a měl dojem, že ve vycházejícím slunci se tam za nízkým kopcem něco zatřpytilo. Zastavil se a díval se dopředu. Opět to zahlédl, něco kovového. Rychle přešel o pár metrů směrem na jih, aby měl lepší výhled.

Za jednou z budov, v jejím hlubokém stínu, dřepěl nějaký muž. Vedle něho něco stálo - mohl to být malý generátor. S očima upřenýma na muže Donald vyběhl směrem k němu. Uvědomil si, že nejde o generátor, ale o klimatizační zařízení, a to, co se třpytilo, byla zadní strana zařízení. Uviděl také něco pod zařízením, co vypadalo jako krabice.

Krabice... nebo nějaký sud. Donald v běhu zpomalil. Plyn by v klimatizačním zařízení působil rychle a hrozně efektivně. Hlídky vracející se do kasáren budou unavené, rychle usnou a nikdy se nedozví, že se něco děje. Donald opět vyběhl rychleji. Když se přiblížil, uviděl, co bylo zadní stranou klimatizačního zařízení. Ten předmět byl sud, který byl právě zvedaný nahoru na zařízení.

Donald běžel, jak nejrychleji to dokázal.

"Zastavte ho!" křičel. "Zastavte někdo toho chlapa - za budovou!"

Muž se k němu otočil, a pak se schoval hlouběji do stínu.

"Saram sallyo!" vykřikl v korejštině. "Pomozte někdo! Nenechejte ho utéci!"

Z věže na jihu zasvítil vyhledávací kužel světla a další se objevil ze severu. Ten z jihu okamžitě Donalda zachytil; byl o chviličku rychlejší než světlomet ze severu.

Vojáci vracející se z hlídky oběhli budovu. Donald mával pažemi nad hlavou.

"Vyžeňte všechny ven z budovy! Je tam plyn - jedovatý plyn..."

Stálo tam více než deset překvapených mužů a zdálo se, že neví, co mají dělat. Několik z nich sundalo se svých ramen samopaly AKM a několik jich zamířilo směrem na Donalda.

"Zatraceně, ne! Ne na mne! Já se snažím pomoci -"

Muži křičeli jeden na druhého; Donald nerozuměl, co říkají. Pak uslyšel, jak jeden z mužů křičí, že přichází generál, a že tento muž má naifu.

Nůž. Donald ještě stále držel nůž.

"Ne!" vykřikl Donald. "To není můj!" Zvedl nůž nad hlavu, aby ho viděli a pohnul zápěstím, aby ho pustil na zem.

Časné ráno proťaly dva výstřely a jejich zvuk se rozléhal mezi kopci ještě dlouho poté, co se kroky Donalda zastavily.

73

STŘEDA, 7.53 HOD., SOUL

Kim Hwan se probral jakžtakž k životu až téměř pět hodin poté, co ho poprvé odvezli na operační sál. Rozhlédl se a do paměti se mu začaly vracet události od domu na venkově. Pamatoval si cestu zpátky... Kim... příjezd do nemocnice.

Otočil se doleva. Hned vedle infúze uviděl volací spínač visící na bílém kabelu. Opatrně zvedl levou paži a stiskl červený knoflík.

Nebyla to sestra, kdo přišel, ale Choi Hongtack, agent divize vnitřní bezpečnosti KCIA. Mladý muž byl oblečený v dobře padnoucím černém obleku s vestou. Byl to chytrý kluk, který se snažil, ale ředitel Yung-Hoon si ho nechával v záloze, byl opatrný, aby nedošlo k ohrožení jeho vlastní kariéry.

Hongtack si vzal židli a posadil se vedle postele. "Jak se cítíte, pane Hwane?"

"Pobodaný."

"Ano. Dvakrát. Utrpěl jste jednu ránu do pravé plíce a druhou do tenkého střeva na pravé straně. Lékařům se podařilo všechny škody napravit."

"Kde je... slečna Chongová?"

"Nechala vaše auto na parkovišti, ukradla jiné, a to vyměnila později ještě za další. V té části města nebyla nahlášena žádná krádež vozu, takže nemáme nejmenší představu, co teď řídí nebo kam směřuje."

"Dobře," usmál se Hwan.

Hongtack se na něho udiveně podíval. "Promiňte?"

"Říkal jsem... dobře. Zachránila mi život. Ten muž... který mne napadl?"

"Byl z ROK. Sháníme teď ty, o kterých se domníváme, že byli jeho velitelé, a kteří jsou teď v terénu, také z ROK."

Hwan slabě přikývl.

"Váš řidič Cho. Ten se nevrátil."

"Myslím... že je mrtvý. Zajeďte k domu... vesnice Yanguu. Domov Kim."

Hongtack vytáhl ze svého saka notes. "Vesnice Yanguu," napsal si. "Myslíte, že tam jela?"

"Ne. Nevím, kam... by mohla jet."

Nebyla to pravda, ale nechtěl to říci Hongtackovi. Pokusí se dostat do Japonska ke svému bratrovi a on doufal, celým svým srdcem, že se jí to podaří. Ale věděl také, že to nemusí stačit a její dobro musí být na prvním místě... stejně tak, jako první, co ona udělala, bylo, že ho přivezla sem.

"Jestli ji naleznete... nezatýkejte ji."

"Promiňte?"

"Nechejte ji jít, ať už chce kamkoliv." Hwan natáhl ruku a uchopil Hongtacka za rukáv. "Rozumíte... tomu? Nechejte ji být."

Ze špatně ukrývaného výrazu jeho jakoby orlích očí Hwan nedokázal říci, co Hongtackovi vadilo více: rozkaz, nebo to, že se dotkl jeho šatů.

"Chchápu, pane Hwane. Ale jestli bude nalezena, chcete ji nechat sledovat."

"Ne."

Zapípal Hongtackův pager. Podíval se dolů na číslo.

"Ale potom - co mám říci řediteli?"

"Nic." Hwan odsunul svou ruku z rukávu na postel. "Ne... abyste mne v

tomto podvedl, Hongtacku."
"Dobrá, pane Hwane. Promiňte mi teď, musím zatelefonovat do kanceláře."
"Pamatujte si, co jsem vám říkal."
"Ano, zapamatuji si to."
Hongtack si v hale uhladil rukáv a pak z kapsy saka vytáhl mobilní telefon.
"Kváká malá žába," zamumlal si, když přecházel do rohu k automatu na sodovou vodu. Navolil číslo, které se mu předtím objevilo na pageru - kancelář ředitele Yung-Hoona.
"Jak se mu daří?" zeptal se Yung-Hoon. "Starají se o něho dobře?"
Hongtack se otočil zády k chodbě a dlaní si zastínil ústa. "Je při vědomí a lékaři mi řekli, že se úplně uzdraví. Pane - chce, abychom ochraňovali tu špionku."
"Promiňte?"
"Ochraňovali tu špionku. Řekl mi, abychom ji nezatýkali."
"Dejte mi ho k telefonu "
"Pane, on teď spí."
"Copak očekává, že ji necháme vrátit se na sever, když viděla jeho a několik dalších našich agentů?"
"Zřejmě ano," odpověděl Hongtack, přičemž přimhouřil oči. "Je to přesně to, co očekává."
"Udal důvod proč?"
"Ne. Řekl jen, že ji nemáme zatýkat a že ho v tom nesmím podrazit."
"Aha," reagoval Yung-Hoon. "Bohužel, to by zapříčinilo problém. Našli jsme to její ukradené auto opuštěné u zastoupení BMW a všichni ji teď hledají. K našemu hledání se připojila městská policie i hlídky na dálnici a já jsem vyslal vrtulníky, aby zajistily silnice vedoucí z města. Bylo by nemožné je odvolat."
"Velmi dobře. Co mám říci panu Hwanovi, kdyby se ptal?"
"Pravdu. Jsem si jistý, že to pochopí, až se mu v hlavě rozjasní."
"Přirozeně," odpověděl Hongtack.
"Spojte se se mnou zase za hodinu. Chci vědět, jak se mu daří."
"Ano, zavolám," řekl Hongtack a pak se vrátil k židli před dveřmi Hwanova pokoje. Na jeho asketické tváři byl úsměv.

74

STŘEDA, 7.59 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Rodgers se Squiresem se plazili k místu, kde ležel Bass Moore. Ten podal nadporučíkovi svůj dalekohled.
"Je to jednotka, která stráží východní stranu prostoru s nodongy," řekl Squires. "Mělo by jich tam být pouze pět."
Rodgers vyhlédl. Kopec před nimi se prudce svažoval. K místu, kde seděli vojáci, se táhla skalnatá oblast asi tři čtvrtě kilometru dlouhá. Kromě několika velkých balvanů tam nebylo nic, co by se dalo využít ke krytí. Na plošině u úpatí kopce byla dvě mobilní protiletadlová děla, obě měla na levé straně pečlivě připevněné zásobníky se dvěma sty náboji. Za nimi, v údolí dole, odhalilo vycházející slunce pod maskováním z větví nodongy.

"Vypadá to tak, že budeme muset vyrazit po dvojicích," prohlásil Squires. "Moore, vraťte se a řekněte mužům, aby se rozdělili do dvojic. Vy a Puckett půjdete první. Dostanete se až k tomu kapkovitému balvanu, asi šedesát metrů dole vlevo. Vidíte ho?"

"Ano, pane."

"Potom půjdete vpravo dolů k té skupince vpravo. Pak už si cestu najdete sami a my vás budeme následovat. Až se dostaneme tak nízko, jak potřebujeme, generál a já zahájíme palbu zezadu a dáme nepříteli šanci vzdát se. Oni to neudělají, a když se vydají za námi nahoru, sevřeme je ze stran. Dám instrukce každé dvojici, když půjde dolů."

Moore zasalutoval a vracel se zpátky se svahu k seržantovi.

Rodgers dále studoval terén. "Co když se ti muži dole rozhodnou vzdát se?"

"Odzbrojíme je a necháme pět našich mužů vzadu. Ale oni to neudělají."

"Asi máte pravdu," odpověděl Rodgers. "Budou bojovat. A až vojáci u raket uslyší střelbu, stáhnou lidi z jiných míst a pošlou je na nás."

"Do té doby už budeme pryč. Nechám muže ve dvojicích, aby nepřítele rozptýlili, jak nejvíce to půjde. Sejdeme se u velitelského stanu dole a vymyslíme způsob, jak ty ptáčky zničit. Jenom doufám, že je nenechají odletět předčasně."

Rodgers si půjčil dalekohled a zadíval se dolů k velitelskému stanu. "Víte, něco tam dole není v pořádku."

"Co tím myslíte?"

"Nikdo do toho stanu nejde ani z něho nevychází, včetně velitele."

"Všechno je v klidu. Možná, že mají snídani."

"Nevím. Hood říkal, že na sever přiletěli ti dva muži od té převozní lodi. Jestli jde o konspiraci proti KLDR, velitel by je nenechal jen tak převzít velení a přestavět rakety."

"Rozkazy se dají zfalšovat."

"Tady ne. Pracují se systémem dvojí kontroly. Když velitel dostane nové rozkazy, volá ohledně potvrzení Pchjongjang."

"Třeba tam někoho mají."

"Tak proč by sem posílali ty dva muže? Proč jednoduše jenom nezměnit rozkazy na velitelství?"

Squires přikývl, zatímco se vrátil Moore s Puckettem. "Chápu, co říkáte."

Rodgers dále studoval velitelský stan. Vše bylo nehybné, vchod uzavřený. "Charlie, mám takový pocit - dovolíte mi vzít dva muže a vydat se tam dolů?"

"A udělat co?"

"Rád bych se dostal dolů a chvíli poslouchal, abych zjistil, zda ten, kdo tomu velí, je tím, kdo tomu velet má."

Squires zavrtěl hlavou. "Bude to trvat příliš dlouho, pane. Dostat se tam dolů by vám trvalo alespoň hodinu."

"Já vím, záleží to na vašem rozhodnutí. Ale stojíme před dvojnásobným množstvím vojáků, než jsme čekali, a dojde ke spoustě střelby bez jakýchkoliv záruk."

Squires se kousl do horního rtu. "Vždycky jsem si přál říci generálovi ‚ne' a teď, když mám příležitost - to neudělám. Dobrá. Mnoho štěstí tam dole, pane."

"Díky. Spojím se s vámi polním telefonem hned, jak to půjde."

Rodgersovi a Moorovi chvíli trvalo, než si vybrali trasu, kterou by se dostali okolo dělostřeleckého stanoviště, zatímco Puckett sundal batoh s vysílačkou a nechal ji jednotce u Squirese.

"Ach, a Charlie," požádal Rodgers, než odešel, "nevysílejte Operačnímu centru nic, dokud se něco nestane. Však víte, jak se Hood dívá na některé moje plány."

"To vím, pane, ano." zasmál se Squires. "Jako teriér na čerstvě pečené žebírko."

"Přesně tak," potvrdil Rodgers.

Se sluncem vysoko nad horizontem, které za balvany vrhalo dlouhé stíny, se trojice mužů vydala na cestu.

STŘEDA, 8.00 HOD., SEVEROKOREJSKÁ DMZ

První výstřel zasáhl levou nohu Gregoryho Donalda a srazil ho k zemi, zatímco druhá střela zasáhla horní část jeho pravého ramene, právě v okamžiku, kdy padal, a prolétla napříč jeho tělem. Jakmile spadl na zem, snažil se pomocí levé paže vstát. Když se to ukázalo být nemožné, snažil se plazit a přitáhnout se kupředu. Z jeho mrtvé pravé ruky, když se soukal po centimetrech kupředu, vypadl nůž.

Přiběhli k němu vojáci.

"Vzduch..." vyrážel Donald v korejštině. "Vzduch..."

Donald se přestal hýbat a svalil se na bok. V levé noze cítil slabé pálení, ale vlny bolesti končily v pase. Výš už necítil nic.

Věděl, že byl zasažený, ale to bylo v jeho mozku potlačeno. Snažil se zvednout hlavu a paži, aby mohl ukázat.

"Vzducho... technika -" řekl, ale pak si uvědomil, že pravděpodobně ztrácí i ten zbytek dechu, který mu zůstával. Nikdo ho neposlouchal. Nebo snad nemluvil dost hlasitě.

Přiběhl k němu ošetřovatel. Poklekl vedle Donalda, prohlédl mu hrdlo, aby si byl jistý, že je volné, a pak mu zkontroloval pulz a prohlédl oči.

Donald se podíval na mužovu tvář s brýlemi. "Kasárna," řekl. "Poslouchejte mne... klimatizace "

"Odpočívejte," odpověděl mu medik. Rozepnul Donaldovu bundu a pak knoflíky jeho košile. Pomocí gázy setřel krev a prohlédl si vstupní ránu na jeho rameni a výchozí ránu vlevo od jeho pupku.

Donaldovi se podařilo podepřít se levým loktem a pokusil se vstát.

"Zůstaňte v klidu!" vykřikl na něho ošetřovatel.

"Copak... nevidíte! Jedovatý... plyn... kasárna..."

Ošetřovatel se zarazil a udiveně se na Donalda podíval.

"Kli... má... tizace..."

"Klimatizace? Někdo se snaží otrávit vojáky v kasárnách?" Výraz ošetřovatele zaznamenal současně pochopení i smutek. "Vy jste se je snažil zastavit?"

Donald slabě přikývl a pak se svalil a snažil se polapit dech. Ošetřovatel předal informaci vojákům, kteří stáli kolem něho. Pak se vrátil k ošetření svého pacienta.

"Vy jste chudák," prohlásil doktor. "Moc vás lituji. Opravdu vás lituji."

Donald za ním slyšel výkřiky a muže rychle běžící ke kasárnám. Pokusil se promluvit. "Co...?"

"Co se děje?" zeptal se medik pomocníka.

"Vojáci opouštějí kasárna, pane."

"Slyšel jste to?" zeptal se doktor Donalda.

Donald slyšel, ale nemohl pohnout hlavou. Pomalu zamrkal a podíval se na modrající oblohu za ošetřovatelem.

"Nevzdávejte se," naléhal doktor, zatímco přivolával nosítka. "Odvezu vás

do nemocnice."

Donaldův hrudník se téměř přestal pohybovat.

"Co se teď děje?" zeptal se medik, zatímco se rozkročil nad Donaldovým hrudníkem.

Jeho pobočník se otočil. "Kolem klimatizačního zařízení jsou vojáci. Kontrolují další budovy. Teď zhasla světla - vypadá to tak, že byl vypnut proud."

"Jste opravdový hrdina," řekl doktor Donaldovi.

Jsem? pomyslel si Donald, zatímco mu modrá obloha zešedla, a pak zčernala.

Ozvaly se výstřely, ale lékař tomu nevěnoval pozornost a přitiskl svá ústa na Donaldova, prsty mu stiskl nos a rychle zahájil umělé dýchání.

Pokusil se nahmátnout srdeční tep, a když ho nenašel, opakoval celý postup znovu. Stále žádný pulz necítil.

Když medik sklouzl z Donaldova hrudníku, kleknul si vedle něho a položil prostřední prst pravé ruky na místo, kde uprostřed končí spojení žeber. Pak položil zápěstí levé ruky na spodní část hrudní kosti vedle ukazováčku a zatlačil, odpočítával osm stlačení za minutu. Jeho pomocník držel Donaldovo zápěstí a kontroloval puls.

O pět minut později se lékař posadil stranou do podřepu. Vedle něho ležela nosítka, a tak na ně pomohl svému pomocníkovi přenést Donaldovo tělo. Odnesli je dva vojáci, zatímco se k nim blížil důstojník. Všichni ignorovali vojáky z jihu, kteří jejich činnostem přihlíželi.

"Má u sebe nějaké označení totožnosti?"

"Nedíval jsem se."

"Ať už to byl kdokoliv, zaslouží si uznání. Někdo napojil sudy s plynem na klimatizační systémy čtyř budov kasáren na východní straně. Chytili jsme ho, právě když se je snažil otevřít."

"Jenom jednoho muže?"

"Ano. Pravděpodobně nebyl sám, ale stejně nám nic neřekne."

"Sebevražda?"

"Ne tak docela. Když jsme se přiblížili, pokusil se pustit plyn. Museli jsme střílet." Důstojník se podíval na hodinky. "Měl bych informovat generála Hong-kooa. Chystá se na setkání s americkým velvyslancem a tohle by mohlo všechno změnit."

Lee, schovaný za kmenem velkého dubu, pozoroval, jak se malý konvoj tří džípů blíží k severnímu vchodu konferenční budovy. Vozy přijížděly ze vzdálené severní strany základny, kde měl generál své velitelství, a zaparkovaly přímo vedle dveří stavení. Muži v nich čekali, až přijede jihokorejská delegace, odjedou teprve pak. Alespoň takový byl plán.

Ale jestli Lee viděl to, co si myslel, že viděl - zastřelení Donalda, který běžel ke kasárnám - z jihu žádná delegace nepřijede. Vypadalo to také tak, že k žádnému plynovému útoku na kasárna nedojde. Těch několik dalších výstřelů a nedostatek vzrušení nad tím, co se tady odehrálo ukazovalo, že plán se ale vůbec nepovedl.

Lee měl suchou dlaň a pevně v ní svíral pistoli. Kéž by ji použil proti Donaldovi místo nože. Vzbudilo by to pozornost, ale mohlo se mu podařit uniknout

Nepadí. Osud mu připravil další příležitost, která byla skoro stejně tak dobrá.

Vozy zastavily a Leeho oči spočinuly na generálu Hong-koovi, malém muži se širokými ústy hada. Jak slyšel, toto přirovnání se k němu hodilo. Generál nebude čekat více než dvacet minut, než vejde dovnitř: když se nikdo neukáže, oznámí světu, že sever chtěl mír, ale jih ne, a vrátí se na velitelství.

Takový byl určité jeho plán, pomyslel si znovu. Ale Lee mu nehodlal dát šanci ani k jednomu.

Leeho od konvoje Hong-kooa oddělovalo zhruba sto padesát metrů. Generál seděl zpříma vzadu v prostředním džípu, teď ještě nepříliš dobrý cíl, ale nebude tomu tak dlouho. Jakmile vystoupí ze svého džípu, Lee vyběhne, zastřelí ho a postřílí tolik ze šestice zbylých mužů, kolik dokáže, než poběží zpátky k tunelu.

Byl však připravený také zemřít, bude-li to nutné, bude buďto vůdcem, nebo mučedníkem. Oni všichni byli připraveni za svou věc položit životy, protože i kdyby bombový atentát, vražda, a dokonce ani Sunův útok na Tokio nezačaly válku, jejich činy posílí srdce těch, kteří jsou proti spojení země.

Řidič Hong-kooa se podíval na hodinky, otočil se a řekl něco generálovi. Generál přikývl.

Nadešel už téměř čas... Čas pro Spojené státy, aby odešly z jihu, aby vzkvétal patriotismus a nový militarismus, který udělá z Jižní Koreje nejsilnější a nejvíce prosperující a obávaný národ v celé oblasti.

STŘEDA, 8.02 HOD., CESTA DO YAIMGYANGU

Kim si zahrabala téměř čtyři miliony wonů na hřbitově východně od města. Ekvivalent asi pěti tisíc amerických dolarů ukrývala vkleče u náhrobků, vsedě na lavičkách a při odpočinku pod stromy. Mince a bankovky nastrkala do malých děr mezi kořeny a pod balvany. Všechno tam ještě bylo. Lidé nechodí na hřbitovy, aby hledali ukryté poklady.

Kim trvalo téměř tři hodiny, než všechny peníze shromáždila, pak doplnila do auta benzín a jela podél řeky Pukangang směrem na severovýchod k jezeru Soyang. Tam si chvíli odpočinula a nahlédla do svého diáře, zda tam nemá jméno někoho, od koho by mohla koupit pas, aby se dostala do Japonska.

Když seděla v autě, měla stále zapnutou vysílačku, která byla naladěná na frekvenci, kterou Hwan používal ke komunikaci s KCIA. Chtěla vědět, zda budou o ní něco říkat, a v té chvíli se zdálo, že nemají ani ponětí, kde by mohla být, nebo dokonce, v jakém voze vůbec jede. Pak, jen několik minut předtím, než chtěla odjet, našla KCIA její Tercel u zastoupení BMW. Snažili se zjistit, jaké auto ukradla, ale to už byla zase na cestě směrem k moři.

Dvouproudová silnice vedla velice pěknou krajinou, bylo tady však pusto a začala mít obavy, že nenalezne další auto. Její jedinou nadějí bylo, že se dostane do národního parku Soraksan ještě předtím, než ji úřady najdou. Tam bylo obvykle velice mnoho turistů a na sever od chrámu Paektamsa, na západní straně parku, bylo prostorné parkoviště. Může se tam dostat cestou přes průsmyk Taesungnyong, a proto tím směrem zamířila.

Kim litovala, že zastavila k odpočinku u jezera. Byl to od ní hloupý nápad, ale tento den se zdál být nekonečný... a pak, měla stále ještě pocit viny, že zabila toho chlapa. V té chvíli to bylo překvapivě snadné: dobrý muž byl v nebezpečí a ona zastřelila toho, kdo na něho zaútočil. Teprve když to udělala, uvědomila si, že o útočníkovi nic neví, nevěděla, zda muž, kterého zabila, se chtěl obrátit i proti ní..., nebo zda jí chtěl pomoci utéct.

Jediné, na čem opravdu záleželo, bylo, že někoho zavraždila. Špionka, která nebyla špionkou, Severokorejka, která byla přinucena sem přijet, protože milovala svého bratra, a která se teď dopustila největšího hříchu. Už vždycky

bude vidět jeho tvář, jeho výraz v okamžiku, kdy ho zastřelila, šok a bolest způsobené výstřelem pistole, bezvládné zhroucení těla bez vypnutí a trhání sebou, které vídávala ve filmech...

Ve vysílačce, která byla na sedadle spolujezdce, se ozval jasný hlas.

"Vrtulník sedm, tady je seržant Euisoon. Přepínám."

"Vrtulník sedm na příjmu, přepínám."

"Poblíž stadionu Tongdaemum bylo u čerpací stanice asi před devadesáti minutami viděno bílé BMW. Jelo směrem na východ, což by znamenalo, že je teď někde za Inje. To je ve vaší oblasti. Přepínám."

"Zkontrolujeme to a ohlásíme se, přepínám a končím."

Kim zaklela. Právě projela Inje, které bylo na severovýchodním konci jezera. Za několik minut ji najdou. Policie v Jižní Koreji dávala velmi ráda pokuty, a proto se neodvážila zrychlit - zvláště ne bez registrace vozu a s miliony wonů napěchovanými v obalu vysílačky na podlaze. Dodržovala rychlost a zoufale hledala zaparkovaný vůz, ale žádný nenašla, až se konečně dostala do parku s jeho rozeklanými štíty a burácejícími vodopády, které viděla v dálce. Hlídači parku nebyli tak nebezpeční jako policie a právě se chystala zrychlit, aby se dostala na parkoviště, když v dálce uslyšela rachot rotoru vrtulníku.

Stlačila plyn až na podlahu a hledala místo, kde by sjela se silnice. Nakonec se rozhodla opustit auto a pokračovat pěšky, když vrtulník přeletěl nad ní, otočil se a letěl zpět.

Okamžitě prudce zabrzdila.

Vrtulník se vznášel asi o šedesát metrů výše proti ní a uvnitř na ni ukazovali dva muži. Uslyšela vysoké zapískání a zapnutý reproduktor.

"Na cestě je služební vůz," ozvalo se. "Radíme vám, abyste zůstala tam, kde jste."

"A co když to neudělám?" řekla si pro sebe. "Co uděláte pak?"

Podívala se na cestu před sebou. Asi tři kilometry před ní začínala zatáčka do hor, kde by další sledování autem nebo vrtulníkem bylo obtížné.

Do háje s vámi, pomyslela si a přitlačila na plynový pedál. BMW pod vrtulníkem zakvílelo a vyrazilo k modrošedým štítům za ním.

77

STŘEDA, 18.05 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Hood byl ve své kanceláři s Ann Farrisovou a Lowellem Coffeyem, se kterými debatoval o tom, jak zvládnout novináře ve věci skupiny Striker, kdyby došlo k tomu, že by jejich lidi zajali nebo zabili. Bílý dům by tuto operaci nepřiznal, jak řekl prezident, a nejlepší by bylo, kdyby Operační centrum udělalo totéž. Ann však měla pocit, že by ve světě vzbudili sympatie, kdyby se vědělo, že ta akce byla provedena ve prospěch Japonska. Hood, i když souhlasil s tím, že má kus pravdy, však tímto směrem nechtěl jít.

Když Bugs řekl Hoodovi, že generál Schneider volá naléhavé novinky z Panmunjomu, debatu rychle ukončili.

"Tady Hood."

"Pane řediteli," ozval se generál Schneider, "lituji, ale musím vám oznámit, že vašeho muže, Gregoryho Donalda, před několika minutami zastřelili Severokorejci na jejich straně hranice."

Hoodův obličej zbledl. "Generále, přece ho pozvali, aby se dostavil "

"Nešlo o tu schůzku. Nebyl ve schůzovní místnosti."

"Kde tedy byl?"

"Běžel směrem ke kasárnám s nožem v ruce."

"Gregory? Jste si jistý?"

"Tohle napsal pozorovací důstojník do své zprávy. Také prý něco křičel v korejštině o jedovatém plynu."

"Můj ty bože." Hood zavřel oči. "Tak o tohle šlo. Gregory, bože... proč to nenechal na armádě?"

"Paule," zeptala se Ann, "co se stalo?"

"Gregory Donald je mrtvý. Snažil se zastavit použití toho plynu." Vrátil se ke Schneiderovi. "Generále, majoru Leemu se muselo podařit propašovat ten plyn na sever - Gregory ho zřejmě sledoval."

"To je, co si myslíme i my, ale bylo to od něho zatraceně hloupé. Vždyť přece musel vědět, že po něm budou okamžitě střílet."

Nebylo to hloupé, věděl Hood. Byl to Donaldův způsob.

"Jaká je současná situace?"

"Naše hlídky tvrdí, že vojáci zřejmě zastřelili někoho, kdo se pokoušel zaplavit kasárna tabunem. Jak jsem právě řekl tajemníku Colonovi, pobíhají tam teď všude jako bezhlavá kuřata. Jedna z našich věží sleduje generála Hong-kooa. Sedí právě na jejich straně konferenční boudy ve svém džípu... Nevím, na co čeká. Vždyť musí vědět, že Donald nepřijde."

"Nemusí vědět, že ten zabitý je Donald."

Ta slova však zněla neuvěřitelně. Hood se podíval na Ann, jako by u ní hledal podporu, ale našel pouze smutek, který sám cítil.

"Brzy to zjistí. Náš problém je jiný. Pentagon kontaktoval Pchjongjang a oni nevěří, že Lee a jeho skupina pracovala samostatně; myslí si, že jde o komplot vymyšlený v Soulu. S těmi blbci se nedá mluvit."

"Jaká opatření přijímáte?"

"Přizpůsobujeme se. Generál Norbom nám posílá každého a všechno co má, přímo na rozkaz samotného prezidenta. Někdo nám tady dýchá na paty a bude se tu střílet."

Generál Schneider se pak omluvil, a když zavěsil telefon, zanechal Hooda znechuceného a rozzlobeného. Měl pocit, jako by prošel sezónou vítězných zápasů jen proto, aby mistrovský titul ztratil v poslední minutě závěrečného zápasu. V této chvíli už jenom scházelo, aby Mike Rodgers a skupina Striker udělali něco, co by způsobilo zahájení konfliktu. Rychle zvážil, zda je nemá odvolat, ale věděl, že Rodgers neudělá nic unáhleného. A stále tady byla ta skutečnost, že rakety směřují na Japonsko. Kdyby bylo Japonsko zasaženo, pak, ať už s válkou, nebo bez ní, by volání po novém vyzbrojení bylo nezastavitelné. To by způsobilo zesílení ozbrojených sil Číny i obou Korejí a zahájení závodů ve zbrojení, které by se daly přirovnat pouze ke studené válce šedesátých let.

Když informoval Ann a Coffeye, Hood je požádal, aby novinky sdělili i vedoucím ostatních oddělení Operačního centra. Když odešli, položil si hlavu do dlaní

Náhle ho to napadlo. Pchjongjang nebude nikomu z jihu věřit, ale co tak někomu ze severu?

Zabzučel na svého asistenta.

"Bugsi, Kim Hwan je v nemocnici Národní univerzity v Soulu. Jestli je už venku z operačního sálu a jestli je vzhůru, chci s ním mluvit."

"Ano, pane. Na bezpečné lince?"

"Na to není čas, aby se to zařídilo. A, Bugsi? Nedovolte žádným doktorům nebo horlivcům z KCIA, aby vám stáli v cestě. Když to bude nutné, postupujte přímo přes ředitele Yung-Hoona."

Zatímco čekal na Bugse, Hood zatelefonoval Herbertovi.

"Bobe - chci zařídit vysílání na té frekvenci z Yanguu."

"Té," opakoval Herbert.
"Přesně tak. Pokusíme se vymyslet hru na telefonování, která může zastavit válku."

STŘEDA, 8.10 HOD., SOUL.

Kim Hwan podřimoval, když se Choi Hongtack dotkl jeho ramene.
"Pane Hwane?"
Hwan pomalu otevřel oči. "Ano - co je?"
"Lituji, že vás musím vyrušit, ale máte telefon od pana Paula Hooda z Washingtonu."
Hongtack držel v napřažené ruce telefonní sluchátko. Hwan, se značným úsilím, zvedl ruku a vzal si ho. Položil si sluchátko na polštář vedle svého ucha a natočil k němu hlavu.
"Haló, Paule," ohlásil se slabě.
"Kime - jak se cítíte?"
"Je to lepší než to druhé řešení."
"Zabodoval jste. Kime, není mnoho času, a tak jdu rovnou k věci. Zjistili jsme muže, který je za tím bombovým atentátem, jde o jihokorejského důstojníka - lituji, že vám to musím říci , ale Gregory Donald byl zabit, když se pokoušel chytit jednoho z jeho mužů."
Hwan měl pocit, jakoby ho znovu bodli. Nemohl dýchat a pálilo ho ve střevech.
"Byl bych rád, kdybych vám to mohl nějak ulehčit," dodal Hood, "nebo kdybych s tím mohl počkat. Ale Severokorejci nevěří, že tato skupina pracovala samostatně, a jsou připraveni jít kvůli tomu do války. Rozumíte mi?"
"Ano," odpověděl Hwan a zakašlal.
"Zaznamenali jsme předtím zprávu Oh-Miyo ze Soulu. Dokážete se s ní ještě spojit?"
"Já - já nevím."
"Hm, Kime, potřebujeme někoho, komu Severokorejci věří, aby jim řekl, že nejde o oficiální činnost jihokorejské vlády. Máme frekvenci vysílačky, kterou použila, a domníváme se, že ji dokážeme použít. Promluvíte s ní, jestli ji má ještě nastavenou? Požádejte ji, aby vysílala na sever a snažila se je přesvědčit."
"Ano," odpověděl Hwan. Z očí mu tekly slzy, když kývnul na Hongtacka, aby mu pomohl posadit se. "Udělám, co budu moci."
"Výborně," pochválil ho Hood. "Počkejte ještě, abych se ujistil, že na našem konci bude všechno připravené."
Zatímco čekal, Hwan ignoroval zvědavé pohledy Hongtacka. I když se podaří válku odvrátit, jaké hrozné tragédie už tento den přinesl. A kvůli čemu? Kvůli vojenským a politickým machinacím, které Gregory vždycky tolik nenáviděl.
Debatujte, říkával. Řeč a umění jsou jediné věci, které nás odlišují od ostatních živočichů. Využívejte je plně...
Bylo to tak nespravedlivé. A nejhorší ze všeho byla skutečnost, že tento muž, ke kterému by se obrátil pro útěchu, už tady není.
"Kime?"

Hwan si přitiskl sluchátko k uchu a bojoval s účinky zbylé anestesie, které se ho snažily vtáhnout zpátky do spánku.

"Jsem tady, Paule."

"Kime, máme problém "

Přes praskání statické elektřiny přehlušil Hooda rozčilený hlas.

"Hrozí mi, že mě zastřelí!"

Hwan, když poznal hlas Kim Chongové, byl okamžitě vzhůru. "Kim, tady je Hwan. Slyšíte mě?"

"Ano - !"

"Kdo vám vyhrožuje?"

"Je tady vrtulník - a na cestě jsou dva motocykly. Parkuji v horách. Vidím je pod sebou."

Hwanovy oči spočinuly na Hongtackovi. "Jsou to naši?"

"Já nevím," prohlásil Hongtack. "Ředitel Yung-Hoon tvrdil, že je do toho zapojeno příliš mnoho agentur "

"Je mi jedno, jestli je v tom zapojený třeba i Bůh. Okamžitě je všechny odvolejte."

"Pane -"

"Hongtacku, okamžitě si sežeňte další telefon a řekněte řediteli Yung-Hoonovi, že přebírám za paní Chongovou plnou zodpovědnost. Udělejte to okamžitě, nebo zítra budete členem americké skupiny provádějící radioprůzkum v McMurdo."

Po chvilce zaváhání, kdy zřejmě zvažoval důležitost své důstojnosti v porovnání s cestou do Antarktidy, odešel Hongtack z nemocničního pokoje.

Hwan se vrátil k telefonu. "Postaral jsem se o to, Kim. Kde jste?"

"Jsem v horách národního parku Soraksan. Zajela jsem pod skálu, kde vrtulník nemůže přistát."

"Dobrá. Pojedete navštívit mého strýce Zon Paka v Yangyangu. Je to rybář; nikdo ho nemá rád, ale všichni ho tam znají. Zavolám mu předem a on vás dostane tam, kam potřebujete. Ale teď, vysvětlil vám pan Hood náš problém?"

"Ano. Řekl mi o majoru Leem."

"Můžete pomoci? Pomůžete?"

"Ano, samozřejmě. Zůstaňte na telefonu a já zavolám Pchjongjang."

"Můžete zapojit sluchátka tak, abyste slyšela pana Hooda a mne bez toho, že by nás slyšeli oni?"

Kim řekla Hwanovi, že to zkusí. Pak linka nemocnice-Operační centrum-Sorak-san přijala ještě jednoho účastníka: kapitána Ahn Ila z "Domova", což byla, jak Hwan věděl, severokorejská zpravodajská služba s velitelstvím umístěným v hlavním městě v podzemí hotelu Haebangsang na západním břehu řeky Taedong.

"Domove," ohlásila se Kim, "mám nezvratné důkazy o tom, že skupinka jihokorejských vojáků a ne - opakuji, ne - vláda nebo armáda v Soulu, je zodpovědná za dnešní atentát a pokus s plynem na základně. Major Lee, důstojník s páskou na oku, je osoba, která řídila celou operaci."

Chvíli bylo naprosté ticho a pak se ozvalo: "Soul Oh-Miyo, jaký muž s páskou na oku?"

"Ten muž, který zacházel s jedovatým plynem."

"Tam žádný takový muž nebyl."

Paul Hood řekl: "Paní Chongová, prosím vás, řekněte mu, aby počkal. Pokusím se najít majora Leeho - a jestli se mi to podaří, budou muset rychle jednat, aby ho zastavili."

STŘEDA, 18.17 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Paul Hood dočasně přerušil linku ke Kimu Hwanovi a zatelefonoval Bobu Herbertovi.

"Bobe, máme fotografii majora Leeho?"

"Je v jeho složce "

"Naskenujte ji rychle do NRO, pak sem přijdete s Lowellem Coffeyem, McCaskeyem a Mackallovou."

Hood zavolal Stephenovi Viensovi do NRO.

"Steve, od Boba Herberta vám přijde fotografie. Ten muž může být ještě na severní straně DMZ v Panmunjomu: potřebuji ho najít a sledovat. Nejdříve překontrolujte oblast poblíž konferenčního centra určete na to dva satelity."

"Tajemník Colon odsouhlasil to druhé očko, že?"

"Udělal by to, kdyby o tom věděl," odpověděl Hood suše.

"Přesně to jsem si myslel," odpověděl Viens. "Ta fotka právě přichází. Bude sám?"

"Pravděpodobně ano," řekl Hood, "a bude v uniformě ROK. Chci se dívat, jak budete přijímat snímky."

"Počkejte."

Hood poslouchal, zatímco Viens přikazoval, aby na danou oblast byla zaměřena i kamera druhého satelitu, přikázal, aby snímky byly zhotovovány z relativní výšky osmi metrů. Pak nechal uložit fotografii majora Lee do počítače satelitu: bude oblast prohledávat a vše, co se bude snímku podobat, modře ohraničí.

Objevil se vršek konferenční budovy; tam nebyl, protože by si ho všimli z věží na obou stranách. Pak, o 4,4 vteřiny později, přišly snímky z druhého satelitu a poskytly jim pohled na prostor před budovou - malý karavan a džíp s někým, kdo byl zřejmě "generál Hong-koo.

Bob Herbert přijel na svém kolečkovém křesle následovaný Marthou, Coffeyem, McCaskeyem a Ann Farrisovou. Hood si myslel, že přijde, ani ne tak proto, aby sledovala vývoj krize, jako postarat se o něho. Její péče mu byla současně nepříjemná i vítaná, i když nepříjemný pocit pro tuto chvíli odehnal. Líbilo se mu, co pociťoval, když ho předtím držela za rameno.

"Darrelli," zeptal se Hood, "proč tam Hong-koo jenom tak sedí? Vždyť už musí vědět, co se stalo."

"Na tom nezáleží," odpověděla za něho Martha. Darrell se po ní podíval. "Severokorejci budou oslavovat, i když oslavence zastřelili. Rádi spoléhají sami na sebe. Pozůstatek po ideologii juche - soběstačnosti od Kim Il Sunga."

Ann dodala, "Pravděpodobně využijí tohoto fóra k nějakému politickému prohlášení."

"Jak na ně bylo zaútočeno a oni projevili neobvyklou zdrženlivost tím, že na to nereagovali," přidala se Martha.

Darrell vyhodil paže vzhůru a posadil se.

Hood pozorně sledoval následné přicházející snímky, které byly vlevo nahoře a vpravo dole na obrazovce monitoru jeho počítače. Promítnutí každé fotografie bylo označené vteřinovým otáčením harddisku, který záběry ukládal; kódové číslo dole vpravo každého záběru - sekvenční číslo následované "1S" označujícím "první snímání" - umožňovalo okamžité vrácení případného snímku. Počítač také dokázal zdůraznit snímky, vyčistit je, zjasnit, zaostřit, a dokonce i změnit úhel z horního pohledu pomocí extrapolace na záběr ze strany. Používal informace obsažené v záběru.

"Počkejte, snímek 17-1S," vyštěkl Hood a narovnal se na židli. "Ta

osamocená postava stojící za stromem, asi sto metrů a něco od toho karavanu -"

Bob a Darrell přistoupili blíže, aby vše viděli.

"Jeho obličej je skrytý za listím," řekl Viens. "Nechejte mě o kousek posunout kameru."

Ten kousek znamenal tisícinu centimetru, která, zvětšená vzdáleností satelitu od Země, bude znamenat nový úhel záběru, asi o třicet centimetrů.

Promítnul se nový snímek a okamžitě začal výrazně zářit slabě modrou linkou.

"Kanasta!" vykřikl Viens. "Zaměřím se na něho druhým satelitem."

"Máme tě," jásal Viens.

Hood si vzal druhou linku a pozoroval, jak další fotografie ukázala, že se Lee natočil směrem k vozu generála. Hood měl ten samý divný pocit, který prožíval, když se díval na Zapruderův film zachycující atentát na Kennedyho: něco se dělo a on neměl nejmenší možnost to zastavit.

Na dalším záběru už Lee zcela jasně vystoupil zpod stromu.

"Paní Chongová, slyšíte mě?" zeptal se Hood.

"Ano!"

"Řekněte vašim lidem, že ten šílený důstojník vystupuje zpoza stromu sto třicet nebo čtyřicet metrů na sever od konferenční budovy. Domníváme se, že chce zaútočit na generála Hong-kooa. Požádejte své lidi, aby majora Leeho zastavili jakýmikoliv prostředky."

"Rozumím," odpověděla a předala zprávu.

Zatímco to dělala, Hood požádal Bugse, aby zavolal k telefonu generála Schneidera. Když Bugs odběhl, aby zajistil spojení, Hood pozoroval, jak Lee pomalu vychází zpoza dubu. V ruce držel pistoli. Ostatní muži, na snímku pod ním, pozorovali generála Hong-kooa, jak se v džípu postavil připravený vystoupit. Na snímku s větším úhlem záběru Hood viděl celou oblast kolem budovy, severní i jižní část DMZ. To, v co doufal, tam bylo - na jižní straně, zhruba asi tři sta metrů na jihozápad od Leeho.

"Mám generála Schneidera!" oznámil Bugs. Spojil Hooda s velitelovým polním telefonem, generál právě dohlížel na rozmístění svých jednotek.

"Hoode," ozval se podrážděně, "kdybyste nebyl vedoucím krize, vůbec bych se teď s vámi nebavil -"

"Major Lee je za konferenční budovou, na severní straně."

"Co?"

Hood naléhal, "Měli byste ho vidět z vaší hlídkové věže na jihozápad od budovy. Máte tam nahoře odstřelovače?"

"Ano "

"Tak ho využijte. Rychle!"

"Vy chcete, abych zastřelil našeho vlastního důstojníka... A střílel do Severní Koreje?" ujišťoval se Schneider.

"Copak to není to, co jste si přál? Lee je ozbrojený a chce zabít Hong-kooa. Musíte ho zastavit, jinak budete za minutu vézet až po ten váš zatracený krk v mrtvých tělech!"

"A co ten můj člověk na věži? Budou opětovat střelbu "

"Snad ne. Moji lidé s nimi už teď mluví."

"Snad," odsekl Schneider. "Pane, vydám ten rozkaz, ale je zcela na vaši zodpovědnost."

Schneider se odhlásil a Hood požádal Viense, aby držel satelit na Leem, a ten druhý zaměřil na hlídkovou věž.

Druhý snímek přiblížil jednoho ze dvou mužů, který právě zvedal telefon, druhý se díval dalekohledem.

První záběr znázorňoval Leeho, jak se pomalu odvážně přibližuje ke generálovi.

Druhý snímek ukázal muže, jak odkládá dalekohled.

Teď byl Lee blíže - dost blízko na to, aby byl s Hong-kooem na stejném záběru. Hong-koo vystupoval z džípu na straně spolujezdce a jeho muži kolem

ného vytvořili půlkruh, čestnou stráž. Reportéři a fotografové se drželi na druhé straně.

Voják na hlídkové věži sebral svou pušku.

Lee zvedl pistoli.

Voják si zapřel pažbu svého Coltu M-16 do ramene.

Hoodova střeva se sevřela a v ústech pocítil až bolestivé sucho. Nadcházející vteřina, jedno slovo by bylo příliš dlouhé, mohla být tím, co uvrhne poloostrov do války

Na snímku se objevil záblesk, když vystřelila Leeho pistole. Hoodovi poskočilo srdce až do krku a voják na hlídkové věži stál v připravené pozici. Než přišla další sada snímků, zdálo se, že uplynula celá věčnost.

Obličej Leeho byl otočený stranou, zřejmě reakcí na výstřel. Hong-koo padal dozadu s něčím, co vypadalo jako rána na jeho pravé ruce.

M-16 vyplivla kouř.

Hood si vzpomenul na příhodu z doby, kdy byl ještě dítě a tiše se schovával za skříní rodičů. To ticho v jeho kanceláři mu to připomnělo.

Další fotografie severokorejské strany ukázala generála Hong-kooa ležet na zádech, jak si drží ruku. Nedaleko stále ještě stál Lee a od jeho pistole stoupal kouř... Jeho hlava však byla úplně skrytá za krvavou skvrnou.

"Dokázali to," prohlásil Herbert se zaťatou pěstí, se kterou zamával.

McCaskey poplácal Hooda po zádech.

Na další fotografii Lee padal a Hong-koo vstával. Na jihu se muži v hlídkové věži schovávali.

"Pane Hoode?" ohlásila Kim Chongová. "Předala jsem jim vaši zprávu a oni ji vysílají do Panmunjomu."

"Myslíte si, že vám uvěřili?"

"Samozřejmě," odpověděla. "Jsem špionka, a ne politik."

Hood vstal a Ann k němu přistoupila, aby ho objala. "Dokázal jste to, Paule."

Coffey nešťastně přihlížel. "V pořádku. Zabili jsme jihokorejského důstojníka. Z toho budou následky."

"Byl to blázen," prohlásil Herbert. "Zastřelili jsme vzteklého psa."

"Který mohl mít rodinu. Vzteklí psi nemají práva; vojáci a jejich rodiny ano."

Bugs je přerušil s ohlášením hovoru od generála Schneidera. Hood mu řekl, aby se pokusil spojit s Mikem Rodgersem, a pak se posadil na okraj psacího stolu a zvedl telefon.

"Ano, generále?"

"Vypadá to, že tohle se vám podařilo. Nestřílí se - zdá se, že Severokorejci vyčkávají."

"Vidíte generála Hong-kooa?"

"Ne," odpověděl Schneider. "Moji chlapci se tam nahoře stále ještě ukrývají."

Hood se podíval na monitor. "Dobrá, generál sedí ve svém džípu a na ráně u ramene si drží kapesník nebo nějakou látku. Teď odjíždějí pryč. Zdá se, že je v pořádku."

"Colon bude i tak zuřit."

"To nevím," reagoval Hood. "Tohle se možná bude prezidentovi líbit - zdrženlivost vypadá pro tisk dobře. Stejně tak tvrdá linie se spojencem, se kterým jsme už přes čtyřicet let "

"Promiňte mi, pane," přerušil ho Bugs, "ale mám na TAC SAT nadporučíka Squirese. Myslím, že s vámi chce mluvit."

Nadšení bylo vystřídáno novou vlnou pálení ve střevech, to když se Hood spojil a poslouchal, o co se Rodgers pokouší...

STŘEDA, 9.00 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Cesta dolů s kopce byla pomalejší, než si Rodgers představoval. Museli projít více jak čtyři sta metrů kolem vojáků dole, plazit se po břiše s nohama napřed a být co možná nejméně nápadní. V cestě měli ostrá skaliska, trnité rostliny, které jim vrážely trny do obnažených paží a terén byl cestou dolů stále strmější. Muži několikrát ztratili oporu a museli se úporně držet rukama i nohama za kameny, aby nesklouzli dolů do tábora. Rodgers si uvědomil, že pro postavení velitelského stanu na místě, kde se nacházel, byl dobrý důvod: dostat se k němu za denního světla bylo velmi obtížné. V temnotě, dokonce i s pomocí nočního vidění, to bylo v podstatě nemožné.

Rodgers byl vepředu a Moore s Puckettem ho následovali; Rodgers všechny zastavil za balvanem, asi dvacet metrů nad stanem. Se svými dvěma muži v úkrytu Rodgers vyhlédl ven, aby zjistil, co se děje dole.

Uslyšel měkké, velmi tlumené hlasy, ale nezpozoroval vůbec žádný pohyb.

To je zatracené divné, pomyslel si. Rozhodně nešlo o běžný táborový provoz. Jednou, jak byli nodongy zvednuté a zamířené, bylo by pro velitele typické být v terénu: rozkaz k odpálení raket by nebyl nikdy vydaný po telefonu, vždycky by byl předán osobně. Rodgersovi vadilo, že nemohl zjistit, co se ve stanu říká, i když na tom tolik nezáleželo. Jedinou cestou, jak zastavit odpálení raket, bylo dostat se dovnitř a přesvědčit kohokoliv, kdo byl uvnitř, aby je zase spustil dolů. I když nic pořádně neslyšel, byl ochotný vsadit svůj důchod na to, že to nebyli Severokorejci, kdo tady vládli.

Naklonil se dozadu k ostatním. "Uvnitř stanu jsou dva nebo tři muži," zašeptal. "Vrazíme dovnitř přímo dolů, přes zadní stranu. Moore - vy nám vyříznete otvor a pak ustoupíte vlevo. Bude to muset být bleskové. Já tam půjdu první, pak Puckett a vy nás budete následovat. Já pohlídám levou stranu; Puckette, vy se postarejte o pravou; a Moore bude krýt čelní prostor. Vlítneme tam s pistolemi, ne s noži - nechceme, aby někoho jen napadlo, že by mohl povolat posily."

Oba muži přikývli. Moore vytáhl svůj nůž a plazil se dolů závěrečným úsekem svahu s nohama napřed a zády přitisknutý ke skále. S připravenou berettou za ním postupoval Rodgers a Puckett jim kryl záda.

Když se dostali dolů, Moore počkal na ostatní. Všichni tři muži se přikrčili v relativní temnotě za stanem. Rodgers pozorně naslouchal, zatímco se Moore připravoval.

"... zjistíte, že tady mám velkou podporu," říkal někdo uvnitř. "Umožnili mi to vaši vlastní lidé. Nové spojení, stejně jako obnovené manželství, vypadá pěkně, ale je to nakonec nepraktické."

Zcela zřejmě to tady zabrali Jihokorejci, pomyslel si Rodgers. Pozoroval, jak Moore za stanem pomalu vstává, v levé ruce má dlouhý nůž směřující dolů a je připravený bodnout. Rodgers s Puckettem se přiblížili za něho a oba si dřepli na paty připraveni skočit dovnitř.

Kdyby jen věděl, kdo je záškodník, a kdo důstojník KLDR. Toho prvního by bez váhání okamžitě zabil.

Moore jednou kývnul a pak vrazil pravačkou nůž do plátna. Ostří projelo látkou, Moore nůž potáhnul dolů a pak se postavil stranou. Rodgers proskočil dovnitř, ukročil vlevo a zamířil pistoli na plukovníka sedícího na posteli: byl holohlavý a na své paži si držel zakrvácenou látku. Podle jeho rány a z

toho, že nebyl ozbrojený, Rodgers okamžitě pochopil, že je to severokorejský důstojník, který je zajatcem dalších dvou. Puckett skočil dovnitř a zamířil pistoli na důstojníka stojícího na pravé straně stanu. Uchopil pistoli typ 64 ještě dříve, než z ní mohlo být vystřeleno a přitiskl svou berettu na plukovníkovo čelo.

Následoval Moore, zatímco Kong, stojící vedle vchodu, zvedl svou levou ruku a upustil pistoli typ 64, kterou v ní držel. Moorova pistole mířila na hlavu vysokého pobočníka a sám Moore přistoupil blíže, aby mu pistoli sebral.

Svou pravou rukou, kterou měl za zády, Kong náhle vytáhl zpoza opasku TT-33 Tokarev a vystřelil Moorovi do levého oka. Voják spadl dozadu a Kong zamířil na Pucketta.

Rodgers Konga pozoroval, a když uviděl pravačku tohoto velkého muže vklouznout za záda, otočil směrem k němu hlaveň své pistole.

Generál nebyl dost rychlý na to, aby zachránil Moora, ale poslal kulku do Kongova čela ještě dříve, než ten stačil znovu vystřelit, tentokrát na Pucketta. Pobočník se zhroutil na podlahu stanu a opřel se o vchod, který se tím vyboulil ven.

Puckettova čelist byla napjatá a z očí mu sršely blesky. "Ani se nehni, hajzle."

Rodgers uslyšel venku křičet vojáky. Podíval se dolů na důstojníka na posteli.

"Musím vám věřit," řekl Rodgers, aniž si byl jistý, že mu důstojník rozumí. "Potřebujeme, abyste zastavil ty rakety."

Svůj úmysl doložil tím, že pistoli zamířil stranou a ustoupil. Kývnul na Ki-Sooa, aby vstal.

Důstojník se lehce uklonil.

"Ty zrádče!" křičel nepříčetně plukovník Sun. "Podívej se, jak umírá vlastenec!"

Sun sáhnul dopředu a přitáhl k sobě Puckettovu paži. Díky reakci, ke které byl vycvičený v útočné situaci, vojín vystřelil. Sun zachroptěl, zlomil se v pase a zhroutil se Puckettovi k nohám.

Rodgers přiskočil a zkusil mu pulz. "Je mrtvý," prohlásil. Otočil se k Moorovi. Věděl, že vojín je mrtvý, ale přesto ho uchopil za zápěstí. Z postele stáhnul prostěradlo a podal ho Puckettovi, který ho přetáhl přes Moorovo tělo.

"Plukovníku," zeptal se Rodgers, "mluvíte anglicky?"

Ki-Soo zavrtěl hlavou.

"Pu-ťak hamnida," použil Rodgers jedno z několika korejských slov, která znal. "Prosím. Nodongy - Tokio."

Ki-Soo přikývnul, zatímco se ve vchodu objevili vojáci. Zdviženou rukou je zastavil a vyštěkl rozkaz. Pak ukázal na mrtvého muže.

Řekl slovo, které Rodgers neznal. Pak se plukovník chvíli zamyslel a řekl, "Il ha-na, i tul, sam set..."

"Jedna, dvě, tři," opakoval Rodgers. "Vy počítáte. Odpočítávání? Ne - počítáte pozpátku."

"Chil il-gop, sa net, U ha-na..." pokračoval Ki-Soo.

"Sedm, čtyři, jedna - kód? Heslo?" Rodgers cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Ukázal na mrtvého důstojníka. "Říkáte mi, že on změnil hesla. To je proč se zabil, abychom je z něho nedostali." Rychle uvažoval. Zapojení nodongů bylo v krabici provedeno tak, že když s ním někdo neodborně zacházel, rakety byly odpáleny. Bez kódu je nebylo možné zastavit. "Jak dlouho?" zeptal se Rodgers. "On-che-im-ni-ka?"

Ki-Soo se podíval na jednoho z vojáků, kteří stáli ve vchodu. Položil mu stejnou otázku a voják mu odpověděl.

Jediné slovo, které Rodgers rozeznal, bylo "ship yol." Deset.

Měli deset minut, než budou Nodongy odpáleny na Tokio. Rodgers rychle použil vysílačku Ki-Sooa, zavolal Squiresovi a požádal ho, aby prostřednictvím TAC SAT navázal spojení.

STŘEDA, 19.20 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Když přišel hovor od Rodgerse, Hood a jeho nejvýše postavení pomocníci byli stále ještě v jeho kanceláři. Hood hovor přepnul do reproduktoru a ostatní se shromáždili kolem.

"Paule," ozval se zástupce ředitele, "jsem v táboře nodongů a používám jejich vysílačku propojenou přes TAC SAT nahoře v kopcích. Jihokorejci to tady obsadili - při zpětném dobývání jsme přišli o Basse Moora. Plukovník Ki-Soo tady s námi dobře spolupracuje..., ale on nezná zastavovací kód. Jihokorejci ho změnili, a teď jsou mrtví. Máme pouhých osm minut, abychom ty věci zastavili před letem do Tokia."

"Nemáme dost času, abychom tam poslali letadla, ať už z jihu nebo ze severu," odpověděl Hood.

"Přesně tak."

"Počkej minutu," požádal Hood a vyťukal na počítači Matta Stolla. "Matty, přines mi složku o nodonzích. Jak se dají zastavit bez hesla?"

Stollův obličej zmizel z obrazovky a nahradila ho složka nodongů. Procházel nákresy a seznamy údajů.

"Kontrolní obvody jsou uložené ve skříni z pěti centimetrů silných ocelových plátů, aby byly chráněné při odpálení... Tady se podívám. Máme tady tři řady čísel. Horní řádek jsou odpočítávací hodiny. Střední řádek je nasměrování. Čtyři čísla, která dovolí změnit cíl, zůstávají na displeji jenom minutu po zvolení. To vám dává možnost změnit je ještě předtím, než se uloží. Potom se objeví na spodním řádku čtyři čísla, která slouží jako rezervní uzamykací systém. K prostředním číslům se nedostanete, dokud nezvolíte nejdříve spodní řádek. Ta čísla také mizí po minutě. Takže... stačí jen navolit první čtyři číslice, pak na prostředním řádku naťukáte nula-nula-nula-nula a rakety se neodpálí."

"Ale to se musíte dostat do programu, abyste to mohli udělat."

"Správně."

"A my nemáme tu druhou sadu čtyř číslic."

"V takovém případě se nedá nic dělat. A vložit tam každou možnou kombinaci čtyř číslic od nuly do devíti by trvalo -"

"Mám jen asi sedm minut."

"- déle," prohlásil Stoll. Náhle se jeho hlas rozjasnil. "Počkejte chvíli, Paule. Možná, že něco mám."

Složka nodongů zmizela a byla nahrazena fotografií místa jejich postavení.

"Dejte mi vteřinku," požádal Stoll.

Hood slyšel přes telefon ťukání Stollovy klávesnice. Podíval se na odpočítávací hodiny. Chtělo se mu na ně sáhnout a nějak je zpomalit, dát jim tak více času. Opět se dostali tak daleko, jenom aby na poslední chvíli selhali. Bylo už promarněno tolik životů. To v žádném popisu práce nenajdete.

"Martho," zavolal Hood, zatímco Stoll pracoval, "měla byste zavolat Burkowa v Bílém domě. Informujte ho: prezident možná bude muset zatelefonovat do Tokia."

"Ach, těm dvěma se to bude opravdu líbit," řekla Martha, když procházela

dveřmi.
"Zavolám vám do vaší kanceláře, jakmile budu mít nějaké novinky," odpověděl jí Hood.
Bob Herbert prohlásil, "Mám takový dojem, že USA budou zodpovědné za všechno, co se dnes přihodilo."
"Dnešek ještě neskončil," prohlásil Hood a odmítl sám sobě uvěřit, že už byla vystřelena poslední rána.
Hood dále pozoroval obrazovku, zatímco nodongy na ní byly zvětšené a zdůrazněné. Jedna z raket byla každých pět vteřin zvětšována desetkrát.
"Zatraceně, já jsem dobrý," prohlásil Stoll. "Vidíte, co tady máme, Paule?"
"Nodongy "
"Ano, ale tohle je fotografie, kterou jsem nechal udělat, když jsme se znovu dostali na linku," vysvětloval Stoll.
Hood se nahnul kupředu. "Vy jste senzační, ty zatracený kluku." Zkoumal obrazovku a usmál se. "Do prdele!"
Dokázali přečíst tři ze čtyř čísel na spodním řádku: jedna, devět, osm. Ten, kdo čísla programoval, zastiňoval poslední číslici vpravo.
"Můj odhad je, že poslední číslo je osmička," prohlásil Stoll. "To je ostatně dneska stále se opakující téma."
"Doufejme, že máte pravdu," řekl Hood, když přistoupil zpátky k telefonu na Rodgerse.
"Miku, musíš rakety naprogramovat následovně: jedna-devět-osm-osm na spodním řádku a nula-nula-nula-nula na prostředním řádku. Opakuj "
"Devatenáct osmdesát osm dole, čtyři nuly uprostřed. Zůstaň na lince."
"Neměj strach," řekl si Hood sám pro sebe. "Nikam nejdu."

STŘEDA, 9.24 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Maskování z větví leželo vedle raket, které se v ranním slunci leskly jako vyleštěná slonovina.
Rodgers vylezl nahoru ke kontrolnímu panelu nejbližšího nodongu a přikázal Puckettovi, aby oba kódy navolil u druhé rakety, zatímco plukovník Ki-Soo dělal totéž u třetí. Vedle plukovníka běžel zuřící ošetřovatel, který se mu za běhu snažil obvázat jeho ruku.
Rodgers navolil jedna-devět-osm-osm a pak čekal, že se rozsvítí prostřední řádek čísel.
Nic se nestalo.
"Tady se nic neděje, pane," křičel Puckett.
"Já vím, vojáku," odpověděl Rodgers.
Nepokoušel se zvolit ta čísla znovu. Ne, když mu zbývaly čtyři minuty a dvacet pět vteřin před odpálením. Běžel zpátky do stanu.
"Paule," ozval se, "nefunguje to. Jste si jisti těmi čísly?"
Hood připustil, "S těmi prvními číslicemi jedna-devět-osm ano. Tou poslední si jisti nejsme."
"Senzace," vztekal se Rodgers, zatímco už zase vybíhal ze stanu.
Cestou k nodongu si pomyslel, Méně než pět minut. Než to jedno zatracené

číslo naskočí, trvá to pět vteřin. To nám neponechává mnoho času.

"Vojíne Puckette," zakřičel Rodgers, "začněte s devatenáct osmdesát a -"

Jakýsi voják ověšený medailemi přiběhl k nodongu, na kterém stál Puckett. Odstrčil vojína do místa, kam na něho Rodgers neviděl, vytáhl pistoli a vystřelil směrem k zemi. Pak se otočil a vypálil několik ran do číselníku, ještě než Ki-Soo stačil něco přikázat svým mužům. Severokorejci ho s pokřikem srazili k zemi.

V polní vysílačce se ozval Squiresův hlas. "Slyšeli jsme výstřely. Co to bylo?"

Rodgers zpoza popruhu na opasku vytáhl vysílačku. "Někomu se nelíbí, že tady jsme," odpověděl. "Nemějte obavy. Už ho mají."

"Cítíme se tady nahoře zbyteční, pane," oznámil mu Squires.

Rodgers neodpověděl; chápal ho. Teď měl však větší problém.

Ošetřovatel nechal Ki-Sooa být a běžel rychle k Puckettovi. Ačkoliv Rodgers bojoval s nutkáním připojit se k němu, vylezl na nejbližší nodong a začal volit číslice.

Jedna-devět-osm-nula.

Nic.

Jedna-devět-osm-jedna.

Nic. Nic, dokud se nedostal k jedna-devět-osm-devět. Ozvalo se pípnutí, prostřední řádek se rozsvítil a on rychle číslice změnil na nula-nula-nula-nula. Když to udělal, raketa se začala spouštět dolů.

Na hodinách byly dvě minuty a dvě vteřiny. Přeběhl k raketě vojína Pucketta. Číselník byl zničený a nedal se opravit, ale alespoň že byl Puckett naživu. Doktor mu vytáhl košili a z rány na jeho rameni mu utíral krev.

"Plukovníku!" vykřikl Rodgers, zatímco seskakoval s rakety. Položil ruce na bok vozidla. "Musíme to odtlačit... odtlačit tak, aby to vystřelilo do kopců." Ukázal rukou. "Opuštěné - nikdo nezemře."

Ki-Soo pochopil a nařídil svým mužům, aby přišli blíž. V okamžiku, kdy doktor odtahoval Pucketta z cesty, patnáct mužů přiběhlo k boku rakety a začalo tlačit. Ki-Soo obešel vozidlo a prostřelil na té straně všechny pneumatiky. Zatímco plukovníkovi muži tlačili, Rodgers zamířil k poslední raketě. Pořád mám ještě čas, říkal si. Dokážeme to -

Za sebou slyšel kovové skřípění, jak se přesunula váha rakety. Nezastavil se, ani se neohlédl, když se celé vozidlo s raketou naklonilo a raketa sklouzla na jednu stranu odpalovací rampy - muži křičeli a z její zadní části začal vycházet kouř následovaný žlutooranžovým plamenem. Nodong se odpálil právě v okamžiku, kdy se vozidlo převrátilo.

To je nemožné! pomyslel si Rodgers, když dopadl na zem a zakryl si hlavu. Převrácení vozidla přece nemohlo způsobit odpálení rakety.

Muži běželi od plamenů na všechny strany, zatímco raketa opustila převrácené vozidlo a letěla nízko nad zemí, přičemž ničila stany, džípy a stromy. Proletěla vším, co jí na její dráze v délce téměř jednoho kilometru stálo v cestě. Pak narazila na svah kopce a způsobila velkou explozi, při které do výšky tři sta metrů vyšlehly plameny, a od které se směrem k základně šířila tlaková vlna.

Když Rodgers ucítil průchod silné tepelné vlny, už běžel směrem k poslednímu nodongu.

V běhu měl nepříjemný pocit - pocit, že jihokorejský důstojník se přece jen zasměje naposled. Všichni předpokládali, že odpálení raket bude naprogramované na stejnou dobu.

Ale co když tomu tak není? A proč by to tak melo být? Běžel od jedné ke druhé a pak ke třetí. Mezi nimi mohly být minuty. První naprogramovaná raketa se právě odpálila. Ta, kterou přeprogramoval, mohla být podle Jihokorejců druhou v pořadí, ale mohla být také třetí. Takže může mít pouze jedinou minutu, nebo -

Když byl Rodgers pouhých dvacet metrů od nodongu, uviděl, že z ocasu

rakety začíná vycházet kouř.

A pak mu to vše došlo. Časomíry byly nastavené rozdílně. Samozřejmě. A proč ne?

Nebyl by čas na to připravit letadla nebo vystřelit rakety vzduch vzduch, nikoliv u rakety schopné vyvinout rychlost přes tři tisíce kilometrů v hodině. A i rakety Patriot vypálené z Japonska měly jen náhodný účinek: co když nodong nepoletí poblíž žádné z nich?

"Plukovníku!" Rodgers vykřikl, zatímco se otočil a běžel zpátky ke Ki-Soovi.

Existovala jediná možnost a došlo mu, že tohoto důstojníka to už také napadlo. Zatímco Nodong na své rampě syčel a začínaly z něj šlehat plameny, Ki-Soo už křičel do své vysílačky a jeho muži se ukrývali za balvany.

Dobrý chlap, napadlo Rodgerse, když doslova přeskočil kouřící zbytky džípu zničeného druhou raketou. Právě když poslední raketa vylétla s ohnivým ocasem a hřměním jako drak puštěný ze řetězu, dopadl tvrdě na bok a zakryl si pažemi hlavu. Raketa jako šipka protínala ranní oblohu.

Paksi Rodgers vzpomněl na Squirese a skupinu Striker, a tak se převalil a od opasku vytáhl polní vysílačku. Při jeho pádu se však rozdrtila, a tak jediné, co mohl udělat, bylo modlit se, aby špatně nepochopili to, co viděli...

83

STŘEDA, 13.35 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

"Špatné zprávy, Paule," oznámil Stephen Viens po telefonu z NRO. "Vypadá to tak, že jeden nodong jim uletěl."

"Kdy?"

"Před několika vteřinami. Viděli jsme, jak došlo k jeho zapálení teď čekáme na nové snímky."

"Dívá se Hefaistos?" zeptal se Hood.

"Ano. Dáme vám vědět, kam ta raketa letí."

"Zůstanu na drátě," odpověděl Hood a přepnul bezpečnou linku na reproduktor. Podíval se na Darrella McCaskeye a Boba Herberta, kteří byli v jeho kanceláři.

"Co se děje, šéfe?" zeptal se Herbert.

"Byl odpálený jeden nodong," odpověděl, "směrem na Japonsko. Bobe, zjistěte, jestli je v oblasti AWACS, a řekněte Pentagonu, že by měli dostat do vzduchu v Ósace nějaké stíhačky."

"K té raketě se nikdy nedostanou," řekl Herbert. "Je to jako hledat jehlu v kupce sena velikosti státu Georgia."

"Já vím," odpověděl Hood, "ale musíme se o to pokusit. Třeba budou mít štěstí. Darrelli, NRO zaznamená pomocí satelitu Hefaistos teplotní charakteristiku rakety. Získáme tak její dráhu, abychom mohli dát pilotům alespoň základní údaje, kde hledat." Chvíli zůstal zticha. Všechny ty životy, pomyslel si. Bude se to muset okamžitě nahlásit prezidentovi, aby mohl zatelefonovat japonskému ministerskému předsedovi. "Snad se nám podaří dát lidem na zemi alespoň několik minut k vyhledání úkrytu," prohlásil Hood. "Alespoň něco."

"Správně," přikývl McCaskey.

Hood chtěl právě svým druhým telefonem zatelefonovat do Bílého domu, když ho Viens zabrzdil.

"Paule - máme teď na obrazovce ještě něco."

"Co?"

"Záblesky," odpověděl Viens. "Je jich víc, než jsem viděl nad Bagdádem první noc Pouštní bouře."

"Jaký druh záblesků?" zeptal se Hood.

"Nejsem si jistý - čekáme na další snímek. Ale tomuhle je těžko uvěřit!"

83

STŘEDA, 9.36 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Nadporučík Squires pozoroval s přitisknutým dalekohledem na očích odpálení nodongu a zahájení palby protiletadlových děl.

Nejprve ho napadlo, že byl zahájený letecký útok, a první jeho myšlenka patřila rozptýlení mužů a útoku na pozice dělostřelectva. Ale proč by stříleli jeden na druhého? V případě blížícího se letounu, by děla otočili ve směru, ze kterého by letadlo podle radaru očekávali. Pak si všiml, že se děla při palbě spouštějí níže a pochopil.

Střely ráže 37 mm létaly na oblohu ze všech stran jejich prostoru, dvě děla na každé straně vytvářela výbušnou ohňovou stěnu asi tři sta metrů nad prostorem umístění raket. Radarem naváděné střely kolidovaly navzájem, ale byly každou půl vteřinu nahrazovány novými střelami.

Severokorejci tak vytvořili bariéru, kterou se pokoušeli sestřelit dolů svou vlastní raketu. Nodong nabíral na rychlosti - třicet metrů, sedmdesát metrů a raketa stále zrychlovala směrem k bariéře střel. Střely létaly ranní oblohou, zatímco dolů začaly padat s hlasitým zvukem jejich obaly. Vše to znělo tak, jako když vhodíte rozbušku do sudu. Ten pohled Squiresovi připomněl jeden trik s hořící svíčkou. Zatímco raketa stoupala, exploze snižovaly svou výšku.

Od odpálení nodongu uběhly dvě nebo tři vteřiny, ale raketa už byla jen kousek od vybuchující a jiskřící bariéry. Neexistovala žádná záruka, že ji protiletadlová střelba zastaví, a existovala i možnost, že střely raketu jen poškodí nebo změní její směr a pošlou ji dolů na nějakou vesnici na severu nebo na jihu.

Na prostor umístění raket dopadaly plameny podobající se hořícímu krupobití z bible, začaly hořet stany i vozidla. Squires doufal, že Rodgers a jeho muži jsou v pořádku - a jestli raketa exploduje, že následky toho nepostihnou také lidi dole na zemi.

Kolik tepů zaznamenalo jeho srdce od okamžiku odpálení nodongu? Jen několik, říkal si. Teď, když se špice rakety přiblížila k bariéře střel, se mu zdálo, že se mu srdce úplně zastavilo.

Když střely narazily shora i zespodu do rakety a srazily ji na stranu jako kápi v nějakém gangsterském filmu, bylo to jako sen, zpomalené peklo plamenů a kovu. Zvuky výbuchů byly nahrazené tupými údery pok-pok-pok pokaždé, když některá střela raketu zasáhla.

V tom okamžiku, kdy se bariéra posunula od špice přes prostřední část k

ohnivému spodku rakety, před Squiresem náhle všechno změnilo svou barvu od modré k červené a obloha vybuchla.

85

STŘEDA, 9.37 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Rodgers poslouchal exploze střel a slyšel kolem sebe dopadat velké kusy flaku. I když věděl, že tvář Medúzy není daleko, musel ji vidět, ujistit se o tom, co se děje, a tak sundal z hlavy své paže a podíval se nahoru, co se děje.

Podívaná, kterou uviděl, mu vzala dech.

Když se díval na to divadlo stoupající rakety narážející do vybuchujících střel, ze všech historiků, filozofů a dramatiků, které studoval a které dokázal z hlavy citovat, mu přišla na mysl pouze jediná postava - advokát:

"... a v červené záři rakety vybuchovaly ve vzduchu bomby..."

Letící nodong se pokusil prorazit stěnu explozí a byl roztrhaný, odstřelený za výbuchu obrovské síly, který, jak se mu zdálo, se odehrál jen několik metrů nad ním, i když šlo ve skutečnosti o čtyři sta metrů.

Rodgers si opět zakryl hlavu, tepelná vlna výbuchu mu spálila chloupky na hřbetě rukou a zápěstí a pot na jeho zádech se změnil v jediném okamžiku ze studeného v horký. Dva prsty každé ruky si vtlačil do uší, aby ztlumil zvuk výbuchu, který přišel o chviličku později a udeřil na ně, až mu téměř vyrazil dech.

Pak začaly z oblohy padat hořící zbytky zničeného nodongu. Některé měly velikost mince, jiné byly velikosti talíře. Řítily se a padaly kolem něho, zatímco on se choulil alespoň částečně pod zničeným džípem. Jednou zařval a trhl sebou, když mu malý kousek dopadl na nohu a propálil se přes kalhoty až na kůži.

O chvíli později nastalo těžké a hluboké ticho a pak se začalo ozývat volání mužů, kteří se navzájem začali svolávat..

Rodgerse, když začal vylézat zpod džípu, bolely všechny kosti. Dřepl si a podíval se na oblohu. Kromě rychle mizejících obláčků černého dýmu bylo nebe čisté.

Rodgers vstal a zjistil, že Ki-Soo je v pořádku. Většina jeho mužů byla otřesená a několik jich bylo zakrvácených, ale nikdo nebyl vážně zraněný.

Američan plukovníkovi zasalutoval a nastala chvíle vhodná pro Shakespeara:

"Nic nemůže být navěky špatné,
když jednoduchost a povinnost převládne."

86

STŘEDA, 9.50 HOD., DIAMANTOVÉ HORY

Když se Rodgersovi podařilo Ki-Soovi vysvětlit, že má v kopcích svůj tým, plukovník tam vyslal nákladní vozidlo, aby jeho lidi naložilo a přivezlo. Většina Američanů byla nervózní, když dorazili do tábora, ale Squires se upokojil, když uviděl Rodgerse a Pucketta, který se opět rád shledal se svou vysílačkou. Nadporučík mu ji přenechal, zatímco mu severokorejský lékař prohlížel jeho ránu na rameni.

"Jsem rád, že jste nestříleli," podotkl Rodgers, když se napil z polní láhve Squirese. "Měl jsem obavy, že začnete ostřelovat ty chlapy u děl."

"Skoro k tomu došlo," odpověděl mu Squires, "ještě štěstí, že začala střílet všechna děla najednou. Vteřinu mi to trvalo, ale pak mi došlo, o co se snaží."

Když zavolal Hood z Operačního centra, byl to Puckett, kdo se mu ohlásil. Rodgers se Squiresem stáli vedle džípu se zahaleným tělem Moora uloženým vzadu; když hovor přišel, Rodgers přispěchal a za ním i Squires.

"Ano, pane," řekl Puckett. "Generál stojí vedle mne."

Předal sluchátka Rodgersovi.

"Dobré ráno, Paule."

"Dobrý večer, Miku. Vaši chlapci tam dokázali malý zázrak. Blahopřejeme."

Rodgers chvíli mlčel. "Něco nás to stálo, Paule."

"Já vím, ale nechci, abys znovu probíral všechno, co jste udělali," odpověděl mu na to Hood. "Dnes jsme ztratili pár dobrých lidí, ale to je ta nepříjemná cena naší práce."

"Já vím," řekl Rodgers. "Ale to není tím, co si říkáš, když si večer ukládáš hlavu na polštář. Tohle si budu pěkně dlouho přehrávat před očima."

"Jenom nezapomeň na to, kolik životů jsi zachránil. Ten druhý voják, Charlie, byl prý zraněný "

"Puckett. Poraněné rameno, ale to bude v pořádku. Poslouchej, zdá se, že plukovník Ki-Soo nás chce doprovodit na místo vyzvednutí, takže to tady brzy opustíme."

"Zdá se to být trochu zvláštní," prohlásil Paul Hood, "tohle malé příměří."

"Pouze malé," odpověděl Rodgers. "Robert Louis Stevenson kdysi radil svým čtenářům, aby nejdříve sami vyzkoušeli zvyky různých národů, a teprve pak si na ně utvořili svůj názor. Vždycky jsem měl pocit, že na tom něco je."

"Něco, co se ti v našem Kongresu nikdy prosadit nepodaří, totéž platí o Bílém domě nebo kterémkoliv jiném sídle vlády na této planetě," dodal k tomu Hood.

"To je pravda," reagoval Rodgers. "To je, proč Stevenson také napsal Doktora Jekylla a pana Hyda. Ani on si nemyslel, že změní lidskou povahu. Paule, spojím se s tebou na cestě zpátky z Japonska. Jsem zvědavý, co na to všechno řekne prezident."

Hood odvětil: "Já také, Miku."

Poté, co požádal Hooda, aby se Martha Mackallová podívala do slovníku na jedno určité slovo, nastoupil Rodgers se svými muži do dvou ze čtyř nákladních vozidel, která je měla odvézt spolu se skupinou Ki-Sooa do hor.

Zatímco jeli na autech, Rodgers měl ruku na malém zařízení, které předtím ukázal Squiresovi. Po každých asi dvou stech metrech stiskl malý knoflík vzadu a pak ho zase pustil.

"To je lokátor EBC, že ano, pane?" zeptal se Squires.

Rodgers přikývl.

"Co s ním děláte?"

"Ničím je," odpověděl mu. "Důvěra je pěkná věc," vysvětloval Rodgers, "ale

opatrnosti nikdy nezbývá."

Squires souhlasil, zatímco otevřený naklaďák poskakoval po nerovném terénu.

Sikorsky S-70 Black Hawk přiletěl do Diamantových hor podle dohody a pilot dal najevo překvapení, když ho Squires požádal, aby letěl přímo a přistál na zemi.

"Bez žebříků, bez rychlého otáčení?" zeptal se.

"Bez," odpověděl Squires, "přistaňte s tím. Budeme odlétat jako praví džentlmeni."

Devítimísmý vrtulník přistál podle časového rozvrhu a kulomety M-60 tiše visely po jeho stranách. Zatímco muži nastupovali a Squires přihlížel, Rodgers se rozloučil s Ki-Sooem.

Ki-Soo pronesl k americkým důstojníkům krátkou řeč, slova byla cizí, ale význam byl jasný: chtěl jim poděkovat za všechno, co udělali pro ochranu integrity jeho země.

Když skončil, Rodgers se uklonil a řekl: "An-nyong-lu ka-ship-shio."

Zdálo se, že Ki-Soo je překvapený a potěšený, jako odpověď pronesl: "An-nyong ha-simni-ka."

Oba muži si navzájem zasalutovali, Ki-Soo držel svou zavázanou ruku strnule u boku. Pak se Američané otočili a odešli. Když nastoupili do vrtulníku, Squires se podíval na Pucketta, který ležel na nosítkách na podlaze. Pak si ztěžka sedl vedle Rodgerse.

"Co jste si to vy dva řekli, jen tak mimochodem?" zeptal se Squires.

"Když jsem mluvil s Paulem, požádal jsem ho, aby se zeptal Marthy Mackallové, jak se řekne v korejštině ‚Na shledanou a nechť se vašemu domovu dobře daří.'"

"To je pěkné."

"Samozřejmě," odvětil Rodgers, "s Marthou příliš dobře nevycházím... Takže jsem mu možná řekl, že jsem alergický na penicilin."

"To si nemyslím," řekl mu na to Squires. "To, co vám odpověděl, znělo dost podobně tomu, co jste řekl vy. Pokud však nejste alergičtí oba."

"To by mě taky nepřekvapilo," prohlásil Rodgers, zatímco se dveře vrtulníku zavřely a black hawk začal stoupat k obloze. "Každým dnem, který prožiji, Charlie, se divím méně a méně."

87

STŘEDA, 10.30 HOD., SOUL

Kim Hwan seděl na posteli, matraci měl vzadu přizvednutou a polštář se mu svezl dolů na stranu. Chtěl se ohnout a zvednout si ho, i když po fyzickém a citovém vypětí několika posledních hodin se zdálo, že k tomu nemá ani dostatek vůle, ani energie.

Muž, který poloostrov zachránil, nebyl schopný pozvednout svou paži a zvednout si svůj polštář. Bylo v tom kus ironie, i když pro ni neměl zrovna náladu.

Tupá bolest v boku zabraňovala Hwanovi spát a utažené obvazy mu ztěžovaly jeho dýchání. Události několika posledních hodin ho však udržovaly v bdělém stavu. Smrt Gregoryho Donalda byla pro něho noční můrou, kterou nedokázal

setřást, ale přesto, že se mu to zdálo být ještě stále neuvěřitelné, měl pocit, že to bylo nevyhnutelné. Donaldův život skončil v okamžiku, kdy byla zabita jeho žena - stalo se to skutečně včera? - a teď byli alespoň spolu. Donald by tomu nevěřil, ale Soonji ano, a Hwan o tom byl také přesvědčený. Takže Donald byl přehlasovaný. Starý ateistický kozel byl andělem, ať už si to přál, nebo ne.

Jak tam Hwan ležel a díval se na cihlovou zeď venku před oknem, zatelefonoval mu Bob Herbert a řekl mu o událostech v Diamantových horách a o dalších mužích, kteří byli do celé akce zapojeni - těch dvou, které skupina Striker zabila v prostoru nodongů. Hwan věděl, že je nepravděpodobné, že by jim jih těla těchto dvou brzy předal, i když jim sever pro zjištění totožnosti určitě pošle alespoň otisky prstů.

"Od nikoho jiného jsme ale vůbec nic nezaslechli," řekl Herbert Hwanovi, "takže buďto jsme tu skupinu dostali celou, nebo zatáhli drápky a zkusí to zase někdy příště."

"Jsem si jistý," přitakal Hwan tiše, "že o těch lidech ještě uslyšíme."

"Asi máte pravdu," souhlasil Herbert. "Radikálové se podobají banánům - vždy přicházejí v trsech."

Hwan prohlásil, že se mu toto přirovnání líbí, a Herbert opakoval Hoodovo poděkování KCIA za jejich snahu a popřál mu rychlé uzdravení.

Když zavěsil telefon a rozhodl se zvednout si polštář, byl Hwan překvapený, když zjistil, že ho už někdo pro něho zvedl. Dvě silné paže mu jemně zvedly hlavu a vsunuly mu pod ni polštář. Pak mu ten někdo přizvedl okraje polštáře, aby ležel bezpečně.

Hwan se podíval stranou.

"Pane řediteli Yung-Hoone," řekl s překvapením. "Kde je "

"Hongtack? Teď už bude na cestě ke svému novému zařazení v rybářském člunu, kde bude monitorovat čínské vysílání ve Žlutém moři. Zdálo se totiž, že naše odlišné styly práce považoval za slabost, a nikoliv za výhodu."

"Možná... že jste měli jedno místo vedle něho rezervovat pro mne," prohodil Hwan. "Také to tak cítím."

Yung-Hoon se usmál. "Někdy se zdá, že pracujeme proti sobě, ale po dnešku se to už nebude opakovat."

Někdo z vlády musel ředitele napomenout ohledně toho, jak k tomuto případu přistupoval. Nepřekvapilo by ho, kdyby zjistil, že Bob Herbert nebo Paul Hood udělali v jeho prospěch několik telefonátů. Yung-Hoon v takových případech vždycky reagoval stejně.

Teď položil ředitel svou ruku na Hwanovu. "Až odtud vypadneš, zorganizujeme všechno trochu jinak, zařídíme to tak, abys nemusel všechno hlásit mé kanceláři -"

Rozhodně mu musel někdo zatelefonovat,

"- abys mohl pracovat samostatně. Doporučil jsem také prezidentovi, že bychom mohli na univerzitě zřídit stipendium. Něco se jménem pana Donalda, na katedře politických věd."

"Díky," odpověděl Hwan. "Nezapomeň na manželku Choa. Bude teď potřebovat pomoc."

"Už se stalo," ujistil ho Yung-Hoon.

Hwan se pozorně zadíval na ředitele a pak se zeptal, "A jak to vypadá s paní Chongovou?"

Yung-Hoon vypadal, jako by měl těsnou vázanku. "Je pryč. Tak, jak jsi žádal - umožnili jsme jí odjet."

"Zachránila mi život. Dlužil jsem jí to. Přesto jste ji sledovali, co?"

"Hm... ano," odpověděl Yung-Hoon. "Zajímalo nás, kam pojede."

"Ano?"

"A," odpověděl ředitel, "nakonec skončila v Yangyangů v domě tvého strýce."

Hwan se usmál. Tu už nikdy nenajdou, strýček Pak ji odveze na svém člunu,

který si nedovolí prohledat, a zařídí pro ni, aby se dostala do Japonska.

"Nebojíš se, že bude opět dělat pro sever špionáž?" zeptal se Yung-Hoon.

"Ne," odpověděl Hwan. "Nikdy to dělat nechtěla. Jsem rád, že najde to, co skutečně chce."

Yung-Hoon ho poplácal po ruce. "Když jsi si tím tak jistý, Hwane." Ředitel vstal. "Posadil jsem venku jednoho z tvých lidí, Parka. Budešli něco potřebovat, řekni jemu, nebo mi zavolej."

Hwan přitakal a Yung-Hoon odešel - nikoliv sám, ale i se svými duchy, hořkosladkými vzpomínkami na Soonji a Gregoryho Donalda, na jeho chudáka řidiče Cho, ale také na zajímavou paní Chongovou. Nebyl si jistý, jestli mu jeho vlastní strýc řekne, kam tu ženu odvezl, ale slíbil si, že ji nějak najde. Jak tento den ukázal, existovala přátelství a spojenectví, která překračovala politické hranice, ale ne vždy bylo dost času, aby se dala využít.

Ten čas se bude muset udělat a tato spojení posílit. Koneckonců, to, co o těchto lidech zjistil, se více týkalo toho, co měli v srdci, a ne ve svých složkách.

88

STŘEDA, 21.00 HOD., OPERAČNÍ CENTRUM

Prezident přijel do Operačního centra neohlášeně.

Dorazil ve své prodloužené pancéřované limuzíně se dvěma agenty tajné služby a se svým řidičem, s nikým jiným - bez všech poradců a novinářů.

"Bez novinářů?" podivila se Ann, když jeho příjezd oznámila Paulu Hoodovi hlídka od předního vchodu základny Andrews. "Takže musí jít už o bývalého prezidenta."

"Jste příliš cynická," pokáral ji Hood od svého psacího stolu. Právě dokončil informování vedoucích oddělení - Boba Herberta, Marthy Mackallové, Darrella McCaskeye, Matta Stolla, Lowella Coffeye, Liz Gordonové, Phila Katzena a Ann - a poděkoval jim nejenom za jejich práci, ale za chytrost a spolupráci: řekl jim, že ještě nikdy neviděl tým, který by pracoval na všech frontách tak efektivně, a že je na práci, kterou vykonali, hrdý... je hrdý na ně na všechny.

Právě chtěl opustit svou kancelář, když ten hovor obdržel, a tak se zase posadil a čekal.

Ann čekala s ním.

Nemohla se přestat usmívat. Ann nebyla šťastná jenom proto, že všechno pro Operační centrum dobře dopadlo; nejenom proto, že televizní stanice přerušily svá vysílání s novinkami o zničení nodongů; nejenom proto, že ona a její protějšek z Pentagonu, Andrew Porter, řekli tisku, že to, co Gregory Donald a generál Michael Schneider dokázali, byly činy humanistů, a nikoliv partyzánů. Celý případ vynesli na světlo dostatečně rychle, s potřebnou upřímností a razancí, aby cokoliv, co Severokorejci k činnosti majora Leeho řeknou, vyznělo naplano.

Ann byla šťastná také kvůli Paulovi.

Zvládl jak svou zodpovědnost vůči Operačnímu centru, tak také zodpovědnost otce a manžela. Ani jedno nebylo snadné, ani jedno nešlo dělat na částečný

úvazek. Nechápala, jak to mohl zvládnout. Sharon Hoodová se asi nikdy nedozví, kolik sil ho dnešek stál, ale Ann znala pravdu. Přála si, aby existoval nějaký způsob, jak to Sharon sdělit... Ale nic ji nenapadalo.

Tiskovému mluvčímu došla slova! zasmála se sama sobě.

Ne, nebyla to tak docela pravda. To, co chtěla Ann sdělit, nebylo ničím, co by oddaná obdivovatelka měla právo říci manželce. Šlo totiž o to, že Paul Hood byl velice zvláštní muž, muž s dobrým srdcem, jasnou hlavou, a jak věděla, s velkou schopností milovat. To, co by Ann řekla Sharon, i když jenom ve fantazii, by byla žádost, aby se o Paula dobře starala a umožnila mu se starat také o ni, aby si pamatovala, že jednoho dne svou práci odloží, že děti vyrostou a že jejich láska vydrží, bude vzkvétat a obohacovat je.

Paul jim řekl o tom, jak chce zorganizovat vzpomínkovou slavnost na Gregoryho Donalda a Basse Moora, ale ona ho příliš nevnímala. Její myšlení i srdce byly někde jinde... S Paulem, ve světě představ, ve kterém by ji mohl, až všichni odejdou, obejmout, vzít ji někam na večeři a pak ji odvézt domů, kde by se pomilovali a usnuli spolu, přičemž by měl svou hlavou přitisknutou na její záda

"Pane Hoode?" řekl Bugs přes počítač.

"Ano?"

"Přichází pan prezident."

Hood se zasmál, když uviděl, že Bugs přenesl záběr videokamery v chodbě na obrazovku. Prezident mával na zaměstnance Operačního centra v jejich kancelářích, zastavoval se a potřásal si rukama s lidmi, které neznal, ale v kontaktu očí zůstával jen do okamžiku, kdy našel nějakou novou tvář.

Paul vstal, právě když prezident vstoupil do místnosti, ostatní vedoucí oddělení už stáli. Prezident předvedl rozzářený obličej a pokynul jim všem, aby se posadili.

Všichni, kromě Paula, to udělali. Prezident přešel napříč kanceláří a potřásl mu rukou.

"Vynikající práce, vedoucí účelové skupiny."

"Děkuji vám, pane."

Za ním Ann zuřila. Nešlo přece o účelovou skupinu. Byl to Paul a Operační centrum.

Prezident se otočil a promnul si ruce. "Vynikající, vynikající práce. Všichni, kdo na tomto projektu pracovali, počínaje Paulem, přes skupinu Striker, zaměstnance kanceláře národní bezpečnosti Steva Burkowa, až po vás, všichni jste pracovali nad očekávání dobře."

"Obdrželi jsme potřebnou pomoc," odpověděl Hood. "Od Gregoryho Donalda, Kima Hwana z KCIA i od severokorejského důstojníka v prostoru umístění raket Nodong "

"Samozřejmě, Paule. Ale byl jste to vy, kdo připravil podpůrný systém. Poděkování patří vám, spolu se všemi odděleními pro zvládání krize. Generál Schneider mi sdělil, že plánuje požádat o civilní vyznamenání pro pana Donalda. Řekl mi, že by ho rád sám udělil. Budou oceněni i muži z týmu Striker, kteří se obětovali."

Se obětovali, pomyslela si Ann. To říkají prezidenti, když si nejsou jisti, kolik lidí zahynulo a kolik jich bylo zraněno. Zakázala si však, aby jí tuto chvíli prezident Lawrence pokazil, a doufala, že Paul bude trvat na ocenění těch, kteří pomohli. Všechno, co udělal, ho v jejích očích povyšovalo.

"Drahá Sharon," začala si v hlavě skládat dopis, "doufám, že mi prominete, ale unesla jsem vašeho manžela. Vrátím vám ho, až budu mít jeho dítě, protože si zoufale přeji mít u sebe kousek tohoto muže navždy..."

"Ale," říkal prezident, "nepřišel jsem tady jenom proto, abych vás chválil a poděkoval vám. Když jsem před šesti měsíci zakládal Operační centrum, bylo to na zkušební dobu - teď si myslím já i několik dalších, například tajemník Colon a Steve Burkow, že jste užitečným úřadem, krizovým řídícím týmem, který propojuje existující výzvědné a vojenské operace. Nikdo z nás nevěděl, zda to

bude fungovat." Prezident se srdečně zasmál, "Rozhodně nikoho z nás nenapadlo, jak dobře to bude fungovat."

Lowell Coffey slabě zatleskal.

Prezident pokračoval, "Co se týká mne a mých poradců, Operační centru si vysloužilo své místo. Nejste už nadále dočasným úřadem a rád bych vás zítra formálně pokřtil na soukromém obědě v Bílém domě. Pak můžeme, Paule, prodiskutovat, co si myslíte, že by Operačnímu centru pomohlo, aby byly vaše operace příště ještě efektivnější. Ne, že bychom to od Kongresu snadno dostali, ale budeme se o to zatraceně snažit."

"Pane prezidente," odpověděl Hood, když vstal, "všichni si vaší důvěry ceníme. Ať už se minulých šest měsíců někdy zdálo být jakkoliv dlouhých, dnešek nám připadal daleko delší... A my jsme všichni rádi, že se vše podařilo. Co se však týká zítřka, obávám se, že to na oběd nestihnu."

Poprvé od chvíle, kdy Ann Farrisová prezidenta poznala, ho viděla překvapeného.

"Opravdu?" podivil se prezident. Poškrábal se na čele. "Jde o finále baseballu, rád bych šel také, ale..."

"Ne, o to nejde, pane," odpověděl Hood. "Chystám se zítra naučit svého chlapce hrát šachy a chci si s ním přečíst několik násilnických komiksů."

Prezident s upřímným úsměvem přikývl.

Ann Farrisová chabě zatleskala.

??

??

??

??

1